M i* **NICH1TA STĂNESCU**

A

ORDINEA CUVINTELOR

versuri

(1957—1983)

YOl. II

S

CUVÎNT ÎNAINTE DE NICHITA STĂNESCU

c

B

Prefață, cronologie şi ediție îngrijită de ALEXANDRU CONDEESCU cu acordul autorului

Editura Cartea uumauca».»
1985

ÎN DULCELE STIL CLASIC

—1970—

CĂTRE CITITORUL CĂRŢII ACESTEIA

Înşiruirea de versuri din faţa dumneavoastră este un fel de pasăre care zboară invers, — ca să repet o inspirată imagine a lui Borges.

Ea propune, din punctul de vedere al sentimentelor, sentimentul că apocalipsul a fost de mult, de foarte mult, şi că amintirea lui poate fi considerată numai ca o sursă a cuvintelor reci, neschimbate în urlet.

N. S.

VEDERE ÎN ACŢIUNE

Am început să înţeleg cîte ceva
din ceea ce ştiu:

In mine e un ochi
înlăuntrul meu.

Pină nu-mi zdrenţuiesc trupul
în planete,
el nu-mi va atrage viaţa
la sine.

Şi. chiar dacă mă spinteci,
el,
ochiul dinlăuntrul meu,
nu va curge-n afară.

Strig: Dai
El este vederea în acţiune.
Nu are trup decît de jur
împrejurul lui.
Acţionează înlăafttru, mai ales
înlăuntrul său însuşi.

Are caracter abstract, -
deşi pot bea apă peste ei,
apă cu peşti
cu străfund de mare
cu tărm,
cu dealuri, cu munţi
la marginea cîmpiei,
cu nori plutind în aerul acela...

Strig: Da!
Ochiul acesta nu se elimină.
El este vederea
în acţiune.

Ea vede. Eu sunt orb. Ea vede.

E! e înlăuntrul meu,
şi dureros şi mişcător.

El e abstract, atît de abstract
încît
existenţa mea concretă
trece printr-un mare pericol.

El fără mine însă
nu există.

Eu fără el par a exista.
El e în mine.
Nu se vede.
E în acţiune.

INVIZIBILUL SOARE

Mari paraşute coborau în ocean
capsula.
Noi stăteam ca nişte cuvinte
alcătuind unii lîngă alții
un înțeles de frază
o vorbire întrupată
a unei mari ființe.

Norii erau pleoape zdrențuite
dezvelind mereu acel albastru iris
şi portocaliu.

Atunci am simțit cu toții
că începuse să răsară
marele, invizibilul soare.

Cuvintele ni se aprinseră
cu flacără înceată şi înaltă.

RIDICARE DE CUVINTE

Astfel, ca pielea
de pe o oaie tunsă, se ridică ziua.

Greu este să jupuieşti o piatră de şinele său.
Greu este să-1 jupuieşti pe grec de amintiri.

D.ar de ce să vorbim noi, aceasta!
La urma urmelor
şi lumina arc piele,

şi lumina poate fi jupuită...
Deci
şi lumina este vinovată că este.

Vine aer curat
o dată cu mileniul.
Noi suntem frumoşi;
De ce n-am fi frumoşi?

Ne mîncăm unii pe alţii
numai din foame
din adoraţie
din structură
din amor.
N-are importanţă.
Noi suntem ceea ce suntem,
adică frumoşi.

Port în inima mea sîngele
mereu nemişcat.
Port în ochiul meu lacrima
mereu sărată.

Port îngerul în mijlocul cerului.

MOARTEA PĂSĂRILOR

Deasupra de zarzări, de ţigle, de coşuri
se înnorează cu păsări.

Îngerul stă cu aripilc-ntinse, foarte întinse.
Penele din stînga îi trec printr-un zid,

aripa din dreapta si-o reazemă de cracul copacului
de parcă ar trage în stele
un glonte arhaic al zborului...

Cum stă şi cum fumează
ţigare de la ţigare,
îngerul „
mereu îsi duce mîna la beregata,
mereu îşi duce mîna la beregata.

Aura lui afumată
i-a căzut în **jurul** gîtului
câ **un** ştreang.

TTL să fiu spînzurat
de propriul meu har, de propriul meu har
afumat de tutun",
se gîndeşte îngerul.
„O **să** mor **şi n**-o să mai fie îngeri ,
se gîndeşte îngerul, stînd _
cu aripile-ntinse, foarte întinse,
stînd
pe vine între o **casă şi un** copac,
Btînd • '
acolo unde-1 ajunse dm urmă
starea.

Se înnorează **cu** păsări,
cu păsări zburînde, zburate.
Ele-si pierd ouăle din zbor, ouăle
albe'şi minunate. Ouăle, ouăle.

Plouă cu ouă, plouă
din norii de păsări ouă,
peste oraşul de tinichea ploua cu **oua**
din norii de păsări zburate, zburmde, au. i~.ua.

Nu tună, nu fulgeră.
Plouă torențial cu ouă.
Nu se aude decît
coaja pleznind,
albuşul curgînd,
gălbenuşul murind.

...Corn țeapăn de melc
nemaiavind
un sine în care să se retragă
aiurind,
orice atingere de orice, abhorînd.

Îngerul fumează țigare
de la țigare.
Plouă cu ouă, se-aude
mimai coaja spărgîndu-se,
albuşul scurgîndu-se,
gălbenuşul murindu-se.

Se-ngroaşă norul de păsări
peste oraşu-ngropat, lipicios;
plouă cu ouă torențial
peste căruță şi peste cal,
peste motor şi peste canal.

îngerul îşi duce mîna întruna la gît,
țigara-ncleiată îi curge pe jugulară.
Miroase-a avort şi a hoit nenăscut,
a oră barbară.

Rap! Crok! Coji de ouă murdare
înfundă burlane, canale.
E aripa)**4ngerului** încleiată de zid şi de pom.
Cu albuşTcu gălbenuş, e lipită de om.

Ar vrea să se-azvîr'e
pe zdrelituri şi să le clocească,
să refacă, să facă...
Să clocească deşurubatele gîrle.

Ouăle se ciocnesc între ele în aer.
Plouă torențial. Norul de păsări smintit
se-nteţeşte aripă-n aripă.
Plouă înghesuit.
Se sparge în aer oul de ou.
Plouă cu albuş, cu gălbenuş.
Aerul se lipeşte de albuş, de gălbenuş,
de albuş, de gă'benuş.
Şi începe să plouă cu aer
pină cînd plouă cu tot aerul,
torențial, pînă cînd plouă **tot** aerul.

îngerul
mereu îşi duce mîna 'a beregată,
mereu îşi duce mîna la beregată.

Coboară aerul, se scurge in canale
pe lingă ţurloaiele îngerului,
se scurge-n canale,
amestecat cu albuşul
şi tot gălbenuşul.

îngerul încearcă să respire,
să se respire,
dar gura îi este sudată
cu albuş — o dată, cu gălbenuş — o dată,
şi mereu îşi duce mîna la beregată,
şi mereu îşi duce mîna la beregată...

'DESPRE LUPUL SIKGURATÎG

Cade lupul singuratic
pe laba-nghețînd apatic
si adoarme şi visează
îngeri pe zăpada trează.
Le mănîncă creierul
lepâdîndu-şi obiceiul.
După-aceea în alt vis
leapădă tot ce-a ucis,
într-un infinit dormind
visător şi trimbulind...
Şi rămîne-n vis flămînd
lupul şui şi alergînd,
lupul cel din viitor
de arginturi şi de or.
Si visînd în vis adoarme
dintr-o foame, dragă doamne,
cu care l-ai otrăvit
de din sus din infinit.

PIERDEREA CUNOŞTINȚEI PRIN CUNOAŞTERE

I

Pentru că tatăl meu şi pentru că mama mea,
pentru că sora mea mai mare şi pentru că sora mea mai mica,
pentru că diferiți frați ai tatălui meu şi pentru ca diferite
surori ale mamei mele,
pentru că diferiți iubiți ai surorilor mek,
închipuiți sau reali,
pentru că rudele sărace şi rudele bogate, _
pentru că toti erau de față în casa copilăriei mele, _
toti erau de față, Veniți întocmai şi numai pentru mme,
pentru că toți se sculaseră din somn
şi aceasta se vedea,

pentru că toți aveau acele fețe proaspăt ieşite din somn
şi aceasta se vedea,
se vedea că veniseră pentru mine,
acolo, în casa în care mă născusem
de numai cîteva decenii,
pentru că toți erau de față ca să mă vadă,
ca să mă vadă cum mă voi comporta, cum voi răspunde
ba mai mult decît atît, cum voi fi în stare să fiu,
nici eu nu m-am lăsat mai prejos
şi am adus cu mine tot ceea ce puteam să aduc.

Ce am adus cu mine?
Am adus cu mine turma mea de lei străvezii.
Cum era turma mea de lei străvezii?
Ei erau după cum urmează:
ca jadul,
ca norul alb,
ca sticla moale.
Părea că se poate vedea prin ei.
Prin ei nu se putea vedea nimic.

Ei erau cît bivolii.
Precis erau cît bivolii
din moment ce coama lor şi-o frecau de şoldul meu.
Deşi animale se purtau ca nişte arme.

Cum adică de se purtau ca nişte arme?
Uite cum: unul dintre ei şi-a pus labele străvezii pe partea stîngă
şi pe partea dreaptă a pieptului meu,
cu limbă străvezie mi-a lins fața nădușită,
cu limbă străvezie mi-a lins sternul.
Depune propria mea mamă mărturie de aceasta:
din dragoste şi lingîndu-mă, leul mi-a rupt cămaşa
şi coasta.
Mama mea depune mărturie că aşa a fost,
pentru că ea mi-a adus o nouă cămaşă de piele

pe al cărei umăr drept înflorea o bubă roşie.
Şi tot ea mi-a adus o nouă coastă,
ca s-o înlocuiască pe cea veche şi ruptă.
Mama mea depune mărturie de aceasta,
pentru că mama mea cînd m-a făcut pe mine
m-a făcut înţelept şi cu piese de schimb.

Ce mi-a făcut dublu?
Mai întîi mi-a făcut dublu pămîntul pe care calc.
Dacă se strică sub mine pămîntul
maică-mea mi-aduce altul sub tălpi
pregătit din timp
şi, şi încercat din vreme, antrenat
în diferite întrebuinţări cosmice. *t*

Alt leu transparent mi se atîrnase
o dată cu mirosul iute al subţiorii de bărbat
ca o puşcă transparentă
trăgînd din ea urlete transparente.
Nu invizibile, pentru că prin invizibil se vede.
Transparente, pentru că prin transparenţă nu se vede,
transparenţa fiind memoria plîngîndă
a tot ceea ce este invizibil.

In faţa tuturor rubedeniilor mele am venit
cu turma de lei transparenţi
pentru că trebuia să dau lupta cu invizibilul.

Leii se frecau unii de alţii ca flăcările între ele.
Eram numai între bărbaţi, noi prietenii:
nici o leoaică nu era printre noi, nici o stea.
M-am oprit drept în mijlocul curţii casei în care m-am născut.

Toate rudele mele s-au ridicat la cer,
s-au aşezat albe şi strălucitoare

ca şi cornul lunii noi
alb şi strălucitor
pe cerul fără nori.

Zarvă de lei transparenţi mă înconjura.
Rîdeam ca să-mi liniştesc rudele
şi ele chiţcăiau timide
aşa că noaptea începu printr-o ploaie de meteoriţi.

Am cerut o ţigară şi tata a coborît pe o rază şi mi-a aprins-o.
El a venit special pentru că voia să-mi explice ceva numai mie,
în aşa fel încît ceilalţi să nu audă ce-mi spune.

Am făcut un semn cu inima leilor transparenţi care mă
înconjurau.
Ei toţi, haldăii, m-au strîns ca un inel al lui Saturn
tăcîndu-şi mişcările,
şi de jur împrejurul meu s-au aşezat astfel
cum trebuie că erau aşezate pe scutul lui Achile
anotimpurile, cînd Tethis, mă-sa,
venise să-i dăruiască scutul fierbinte,
arzînd pielea de pe degete,
proaspăt scos din cuptorul lui Vulcan.

Conversînd cu tine harul meu a tremurat.

Tata mi-a spus ce avea să-mi spună:
numai eu am auzit ce mi-a spus.
Voi nu aţi auzit ce mi-a spus.
Nici tu nu ai auzit ce mi-a spus.

Am dat drumul leilor să fie din nou aşa cum erau.
Am rînjit şi le-am strigat:
„Au trecut'vremurile cînd Achile purta un scut".

Intre timp mi-am terminat ţigara,
rudele mele argintii strigau pe cer;
se putea cînta pe cozile stelelor căzătoare,
pe ţipetele lor de încurajare,
ca pe o harfă.

Un leu străveziu a început să-mi lingă rotula piciorului drept.
Mă gîdila plăcut.
Tocmai de aceea el mă linsese pe rotulă,
ca să mă facă să surîd rudelor mele.

II

Şi în fine el a venit.
El era foarte tînăr şi suav.
El era plin de bunăvoinţă.
Şi nu părea deloc că are chef
să mă înfrunte.

Mai mult decît atît, el părea că plînge.
Oasele lui erau mai subţiri decît oasele mele.
Pielea de pe el era mai puţin iubită decît pielea de pe mine.
El a venit singuratic.
Timid.
Şchiopătînd din pricina marei lui singurătăţi.

El a strigat cu voce de tînăr bărbat îndrăgostit.
El a strigat avînd grijă insă să-şi aleagă sunetele strigătului.
De îndată strigătul lui se transformă într-o adresare.
Deci el mi se adresă:

Prin hubloul acela eu totuşi m-am uitat la planeta aceea.

"Mi-a fost o rară frica,
mi-a fost un coşmar.
Planetă singură şi plină de bube,
de bube cereşti, neinfectate.
Iată, m-am întors, mi-a spus el,
si tu de ce vrei să mă înfrunți cu tot dinadinsul,
si tu de ce ai venit cu leii tăi străvezii în întîmpmarea mea,
si tu, îmi spuse el apiecîndu-se către urechea mea,
tu, mai ales tu, de ce ai venit cu toate rudele tale
planetare ?"

El era neobişnuit de melancolic,
deosebit de înfrigurat,
si tot timpul
îmi stîrnea ciudata părere de rău
că nici eu şi nici leii mei,
că noi, cei care îl întîmpinam,
nu aveam nimic muieresc în noi...
El mi-**a** spus surd:
„Ai mei toți s-**au** sugrumat de spaimă
cînd **eu** mi-am asumat plecarea
către dincolo".

El s-a aplecat către urechea mea şi mi-a zis:
„Deci să-ți spun totul, absolut totul;
voi încerca să-ți descriu ce am văzut prin hublou".
„Nu", i-am spus eu.
Brusc toți leii mei străvezii şi-au căscat spre el bo
flăminde,
cu dinți străvezii,
flămînzi.

„Bine, mi-a zis el, dacă nu vrei să ştii nu-ți spun".
„Nu vreau să ştiu", i-am răspuns.
„Să plec?", m-a întrebat el.
„Cum o să pleci, i-am răspuns.

Nu vezi că sora mea e Îndrăgostită de tine?"
„Cheamă-ţi rudele atunci, mi-a spus el, rămîn".
„Nu chem pe nimeni, i-am răspuns, dar rămii".

Leii străvezii ai mei
s-au lipit între ei.
Leii străvezii ai mei
brusc s-au foarte lipit între ei.

Ei au devenit un scut.
Mie mi s-a făcut somn şi m-am culcat pe scut.
„Lasă-mă să te ridic şi să te port pe scut".
„Ridică-mă, am urlat, poarîă-mă".

FEL DE SFÎRŞIT

Adevărata mînă n-o întind.
Nu ating cu ea decît cuvintele.
Altfel
copacul atins, de mirare s-ar trage în sine însuş
cum se trage în sine însuşi cornul de melc
şi ar deveni un punct.
Nu ating scaunul.
S-ar trage în sine însuşi
şi ar deveni un punct. '
Nici prietenii nu mi-i ating.
Nici soarele, nici stelele, nici luna.
Nu ating nimic.
Deşi urăsc punctul, doamne,
locuiesc într-un punct.

ÂL MEU SUFLET, PSYHEE

A venit îngerul şi mi-a zis:
— Eşti un porc de cline,
o jigodie şi un rît.
Pute iarba sub umbra ta care-o apasă;
mocirlă se numeşte respiraţia ta!
— De ce, i-am strigat, de ce?
— Fără pricină!
A venit îngerul şi mi-a zis:
— Mai străvezie este sticla
decît cel mai statornic gînd opac al tău!
In curînd ai să mori şi viermi
îţi voi forfoti în nări, în bot, în rît, în trompă!
— De ce, i-am strigat, de ce?
— Fără pricină! îmi zise îngerul...
Apoi îngerul, ah, îngerul, ah, îngerul, ah, îngerul
a plecat cu aripi de aur zburînd
într-un aer de aur.
Fluturi de aur
fîlfîiau în aura îngerului de aur.
El zbura aurit,
el era cu totul şi cu totul de aur.
El se îndepărta către o depărtare de aur,
în care apunea soarele de aur.
El se îndepărta către o depărtare de aur,
în care apunea soarele de aur.
— De ce te îndepărtezi de la mine, i-am strigat,
de ce pleci, de ce?
— Fără pricină mi-a răspuns, fără pricină...

LĂUNTRUL OCHI

Desigur m-ai greşit c-un ochi mai mult
lăsat la mine-n întunerec
de văd cu el de mai demult
cuvîntul greu cu care ferec...

Ei da, din cind In cînd o mîna
s-ar mai putea să-mi smulg din umăr
ca să **te** şi zăresc stăpînă, —
cal fugărit pe care-1 număr

I-ha, cum treci, i-ha, în dreptul
ciotului smuls şi sîngerat
din care ochiu-mi înțeleptul
fix te priveşte şi mirat.

Din cînd în cînd îmi smulg piciorul
să las lăuntrului meu iris, —
sprinceană, trupul şi pridvorul
pe care stai tu dreaptă Ibis.

Stai calule şi pasăre
să paştem aerul şi norii
şi gheața **asta** zarzăre
care ne plouă dusul orii.

Hai, dă-mi la loc piciorul, mîna
şi orb mă lasă înlăuntru-mi.
Dă-mi clipa, ora, săptămîna
şi pe deasupra numai vulturi.

Am să mănînc puțin pămînt,
poate se mistuie cu el
interiorul ochi cel al lui „sunt"
în revederea lui acel —
„A fi mai orb decît am fost"
mai dinainte de-a mă naşte,
„A fi mai mort decît am fost"
de dinainte de-a mă naşte.

MĂIASTRĂ

Am născut o pasăre azi-noapte
pe cînd întindeam privirea
de la unu pîn'la şapte
contemplmd nemărginirea.

Din privirea mea gravidă
ea şi-a scos clonţul lividă
şi-a' zburat fîlf-fîlf departe
pînă dincolo de moarte.

Mi-am lungit privirea lungă,
foarte ruptă, sîngerîndă,
foarte neagră, pururi blinda,
ocolindă şi plîngîndă.

Dreaptă, totuşi tremurîndă...

ATICA

Urăsc orice piatră şi invidiez
orice bucată de materie;
n-apuc să mor şi inviez
şi mi-e urît şimă sperie
liniştea sinelui lor
sirius cu însuşi în braţe...

N-apuc niciodată să mor.
Am feţe, am faţe,
am ochi, ochiuri de apă

în care se azvîrle Ofelia, nebuna,
şi nimeni n-o scapă, nimeni n-o scapă,
n-o trage la sine nici luna.

Să se iubească deci şinele cu sine,
singuratece sau singuratici,
dar ia-mă Doamne tu pe mine
şi du-mă în ţărmurii mării, în Atici...

HRANA

Ah, dar amplă limba ta,
ce pat dulce, ce saltea!
Dar şi eu, sacră mîncare
Doamne-n burta dumitale.

TREI CAI

Ea mi-a spus, căci mă iubise, —
despre marele Ulise,
care tocmai plînsu-mi-se
de rău gînd, de negre vise.

El mi-a spus, căci mă urîse, —
despre lucrurile pîînse,
despre vremurile scurse,
despre patemile duse.

Ei mi-au spus, căci mă uitară,-
despre-o grea şi dulce seară
cînd trei magi din Sud picară
cu trei cai de sare-amară

Cu trei cai de unt-de-lemn,
cu trei cai de lemn solemn,
cu trei cai de rădăcină
în zăbale de lumină

Cii trei cai de chiparos
cu trei cai sculptați din os
de din osul meu din piept
potcovit şi înțelept

...de cînd tu l-ai sărutat
cu un tandru nechezat.

DULCE CUPA MEA DE PIELE

Scoate-mi pielea de pe mine
poate vrei o amforă,
poate vrei să bei dulbine
Doamnă Verde Camforă.

Poate că le este sete
ale dumneavoastror plete,
poate că vă sunt uscate
paişpele cel de carate.

Poate eă vă este talpa
nepupată mult prea alba
şi nesupt vă este sfîrcul
şi mult prea puţin — prea multu[1].

Beţi din cupa mea de piele
Doamnă, numai vinuri grele
Doamnă, numai vinuri roşii
Doamnă, numai vinuri verzi
Doamnă, numai vinuri albe
căci vă stau covor sub talpe
şi la mînuri stau inel,
vina mea vă e cercel.

Pînă cînd şi vîna mare
care e spînzurătoare,
caldă jugulara mea
chiar şi ea vă e sanda.
Doamnă, beţi din amforă
Doamnă Verde Camforă.

Capie şi scabie,
teacă vă sunt sabie
care atîrnaţi de şoldul
zeului ce doarme-n Nordul
inimii si Precistii,
maieă-mii şi maică-tn.

BALADĂ

Era un bot mare de cal
şi Doamne, ce dinţi mari avea.
Căderi de meteoriţi în aval
dantura lui albă era.

El botul cel mare şi lung
ah, Doamne cum şi-l înclina
si dinţii cei albi, nibelung,
Doamne, un cal nibelung
cred că era.

Si totuşi nu-s iarbă nu, nu.
Nicicînd n-am fost iarbă, ah, Doamne...
Şi totuşi ce bot nesfîrşit arata,
ce cal nibelung îmi părea
că vrea să mă pască, ah, Doamne.

TESTAMENT

Mă cirpesc cu vorbe, cu substantive,
îmi cos rana cu un verb.
Nobile paleative
de serv.

Iţi scriu cu trupul meu viaţa
şi' mersul stelelor ţi-1 scriu.
Vocala cea mai lungă este aţa
cu care mortu-1 cos, de viu.

Căci trebuie să dăm şi mărturie,
altfel nimica n-ar mai fi,
în dulce scriere tîrzie
ţinînd alături morţi şi vii.

Tu ombilic din care curge
vorbirea numai altor guri
fără să ştim unde ne duce
în care dalbe viituri.

Incit nu ştiu cine trăieşte —
cuvintul poate, **poate** trupul.
Zăpada albă Doamne, poate,
sau urma-n ea, **pe** care o lasă lupul...

N-AI SĂ VII

N-ai să vii şi n-ai să morţi
N-ai să şapte între sorţi
N-ai să iarnă, primăvară
N-ai să doamnă, domnişoară.

Pe fundalul cel albastru
din al ochiului meu vast
meteor ai fost şi astru
şi incest ai fost, prea cast.

Uite-aşa rămînem orbi
surzi şi ciungi de un cuvlnt.
Soarbe-mă de poţi să sorbi
„S" e rece azi din sunt.

ATÎT DE REPEDE

Atît de repede ne vine insomnia
brodîndu-ne fiinţe din afară.
Vrei pielea mea să-ţi fie iia
care te-mbracă domnişoară?

Vrei tu să vreau să fii fiind
un fel de trup de arătare
şi să te-nvăţ cum eşti murind
femeie-n pielea dumitale?

în pietre vrei, în recii fulgi
în dulcele meu strigăt de iubire...
Stai, nu fugi, o, tu ce fugi
călcînd pe viaţa mea subţire.

CEL MAI BĂTRÎN

Noi am fost primii, oamenii aceştia din prezent.
Noi suntem cei mai vechi,
noi suntem primii, oamenii aceştia din prezent
şi singurateci.

Peştii şi păsările, iarba, arborii
au decăzut din noi, din noi
şi umbra care-o lasă arborii
cînd sunt.

Noi suntem cei mai vechi,
iar tot ce este
e-o decădere din vechimea celor vechi,
e un semnal.

Noi am îmbogăţit vederea şi auzul,
mirosul, pipăitul
şi gustul, ah, dar mai ales auzul
acestei decăderi.

ÎNCINS

Aş sta încins la şoldul tău
sabie scurtă, ne tocită
sau mult mai bine ar fi să-mi fie rău
cu fruntea între sînii tăi, iubită.

Acoperit **de** răni adinei
te-aş_ fi-nvăţat pămîntul cum e.
Matriţă, trupul meu fu pentru stinci
şi limba mea vorbire pentru lume.

Mai bine sabie la şoldul tău
ca iute la mînie doamnă,
tu între bine şi-ntre rău
la mijloc să mă-nfigi sudalmă.

Rană să fiu, durere, singe,
şi-al echilibrului cînd plînge,
lacrimă lungă, rea, de fier.
la cei ce nasc, la cei ce pier.

LOCOMOTIVE VECHI, TERASAMENTE, GREIERI

Locomotive vechi, terasamente, greieri străbăteau
copilăria mea de Ah, şi Au
cu reci gutui în curtea de bazalt
cu cîini lătrînd în lanţuri şi în salt.

Cerul avea **o** gaură în el,
în care-aş fi putut să cad mişel.
Dar mă ţineam de cîini şi de gutui
şi încă **de** ceva, ce nu-i...

Nici ochiul ridicam, nici mîna
şi nici căiţa ce-mi dăduse zîna.

Cîinii lătrau de spaimă-n lanţul lor,
şi simburii gutuilor...

M-aş tine şi acum de ei, dar unde-i
trupul de-âtunci, trăit şi scurs
pe spata undei?
Astăzi mi-apare că e sus
un cui în palma lui Isus.

VOCI DE MULŢI OAMENI

Voci de mulţi oameni la un loc
amestecate într-un singur sunet imens
urcă spinarea unui vierme de foc
sătul de buricul materiei dens.

Creste viermele magic, creşte
cu două antene înfipte în timpanul meu
pe care-1 roade şi mijeşte
un soare de plumb al vorbirii şi greu.

Nu-i sens, doamne, nu-i înţelegere
să-mi alerge pe zăpada auzului
şi nici alergare, şi nici alegere
în placenta văzduhului.

Ei tac călcaţi de o sanda divină
şi se-aude numai un scîncet de copil,
dar viermele renaşte pe colină,
ah, pe colina văzduhului umil.

Singur şi mut cu limba smulsă
vreau un cuvint, doar un cuvint cu sens
în vremea vieţii mele scursă
şi de eres,

mîna s-o pun peste vocala lui
cum pe spinarea iedului
şi să-i desfac în piept şi-n braţe
divinele încolăcite maţe.

Am să-1 jupoi de înţeles
o, vis, o, basm, tandru eres.

Dar singurul cuvint ce-1 ştiu aieve
inapt să fie-i pielea albă
pe pîntecul suavei Eve;
la tandru gînd să-i fie salbă.

Dar răul meu de l-ar desface
oh, doamne-n dulce lumea ta
nicicînd n-ar mai fi zămislind o pace
măcar atîta cît era.

Auzi, auzi şi tu, auzi
cum creşte viermele vorbirii
de mult prea mulţi vorbit şi spus
sau adormit sub piramide?

Antena lui, auzul meu
şi piatra ta cea mută, doamne, mută,
antena lui, auzul meu
te-mping pe ceruri şi te mută...

ACEST BLOC DE NERVI

Acest bloc de nervi se-nvîrte încet
pe şenile.
El vine, da, vine direct
dulceaţo, la tine.

O, lasă-mă să te iubesc cu trupul meu
pe care mi l-am fost cioplit din pietre,
ori din al treilea cîntat mereu
cel de cocoş pe care-1 plînse Petre.

Nu te cunosc şi nici nu vreau,
dar ca un ochi mă pironeşte aspră
vorbirea ta de singur zeu
si, si tăcerea dumneavoastră.

O, lasă-mă, să nu mai fii,
să fiu acela care-ţi duce
mai înainte ca să-nvii
trupul tău alb, urcat pe cruce.

ÎN DULCELE STIL CLASIC

Dintr-un bolovan coboară
pasul tău de domnişoară.
Dintr-o frunză verde, pală
pasul tău de domnişoară.

Dintr-o înserare-n seară
pasul tău de domnişoară.
Dintr-o pasăre amară
pasul tău de domnişoară.

O secundă, o secundă
eu l-am fost zărit în undă.
El avea roşcată fundă.
Inima încet mi-afundă.

Mai rămîi cu mersul tău
parcă pe timpanul meu
blestemat şi semizeu
căci îmi este foarte rău.

Stau întins şi lung şi zic,
Domnişoară, mai nimic
pe sub soarele pitic
aurit şi mozaic.

Pasul trece eu rămîn.

MĂ LAS LOCUIT

Mă las locuit de o impresie sumară
beată poate.
Aseară desigur, aseară
erau cu mine amintirile toate.

Circulă dragă, i-am spus.
Aceasta e vîna, artera.
Mai sus, mult mai sus, oho, mult mai sus
e himera.

Bea puțin. Iartă-mă. N-am apă.
E roşu şi alb ca o ninsoare.
E fluid, otreapă.
E de sare.

Curvă, rămîi, o, rămii,
o, rămîi, rămii, cu mine.
Eu sunt bărbatul tău dinții
din desime.

MĂNUŞA

Trage-ți o dată mîna ta lungă, siderală,
din mine, mănuşa ta oloagă,
şi lasă-mi fierăria nervilor de boală
zălog ființei să îmi fie neîntreagă.

Prea mişc cum mişcă degetul tău lung
mai arătînd un adevăr,
din ce în ce mai rupt ajung,
mai capră şi mai măr.

Ci trage-ți lungă mina ta,
şi las-o
înfrigurată-n verdele nisip
şi las-o răcită-n vidul negru
şi las-o
pînă la Canopus
şi lasă-mă, lasă-mă, lasă-mă,
cît timp am umbră
să-ncălzesc o piatră sau
o vale ne-nverzită, sumbră,
să-nconjur **cu** trupul meu
mîna prezentului mereu.

Ieşi din mine, doamne,
nu-mi lua capul slngelui, —
inima -

las-o oarbă, fără ochi, fără vedere
cu un romb într-însa de tăcere.

20 februarie, seara

GALBEN COPIL, OPRIT ÎN POZĂ

Galben copil oprit în poză şi-nramat
fără suflare şi dormind,
ţi-aş spune-un basm adevărat
călare pe un cal murind.

Cine a tras în calul meu?
Cu ce săgeată, cu ce floare?
Beau apă azi din curcubeu,
el singurul nu mă mai doare.

Căutaţi-mă pe sub potcoava lui,
săpaţi' întruna şi adine
poate-o s-ajungeţi voi întii
dincolo de pămînt.

ESTOMPARE

Din ce în ce te stingi, te ştergi
de peste sternul meu, făptură,
dîră lucindă şi, de melci,
tandră arsură.

Abia te țin într-un cuvint,
ori în albastrul meu iris,
iarbă-ncolțind dintr-un pămînt
de somn, de vis.

Dacă-nchid ochiul, te strivesc în pleoape,
dacă respir, te-mping în aer,
neoglindito peste ape
tu, dulce vaer.

Ak, **vine norul si mă** şterge
ca an **burete foarte rece.**
Râmin ce-am fost, un tron de rege
din care ai plecat de mult...

DIN ACEASTĂ CARCASĂ

Din această carcasă de cal îmbătrînit
Înainte de vreme,
un suflet de licorn amețit
îşi scoate-o potcoavă-n poene.

El încă visează îngenuncheat
ca-ntr-o tapițerie medievală
o domnişoară cu chipul brodat
în pală beteală...

El încă mai tremură, cînd răsare
luna pe lume virgină, —
lung, străveziu şi-n alergare
pe zăpada regină...

Vai, nechezatul dogit, i-ha, i-hav...
si-aceste fîşii risipite de ceață,
ale carcasei sunt, de cal mult bolnav
in care aiurează de-o" viață.

MULT VECHII DE ROMANTICI...

De ce nu m-aş putea uita înfiorat
la brațul tău 'suav, cînd dormi,
atît de bine tu mirositoareo,
cu ochi închişi, enormi.

De ce n-aş crede că vin zeii
călări pe lungi miresme
ca să-şi depună umbra lor
la tine' peste glezne...

De ce n-aş crede că exişti
tu ce respiri în unde,
tu singură, văzuto doar cu ochiul
triunghiular, din frunte.

ÎNTR-O MARE DE PLASMĂ

Intr-o mare de plasmă
se balansează o pasăre.
Ea care este a aerului, — acum
în altă stare, în altă culoare,
în altă mişcare, — acum
trebuie să'fie cu totul alta, acum.

Lipseşte greutatea, dar lipseşte
şi viteza, şi plutirea...
Se zbate pasărea într-o mare de plasmă
ca să-şi păstreze graniţa aripii
şi firea.

Poate că această stare nu va mai trece
niciodată,
poate că pasărea va rămîne definitiv în plasmă
şi poate
că Înfioratul meu creier gînditor
va **rămîne mereu** locuit
de această fantasmă.

Noroc! iţi spun ţie pasăre măiastră.
Fii curajoasă gîndire!
Şi nu te speria, creier al meu cercetat
de mîhnire...

SCURTĂ BALADĂ

Numai fereastra ta nu se stinge, nu.
Singură sus, lîngă cer, orbitoare,
ca un ochi mă fixează cînd trec
bolnav de vini imaginare.

Numai arborii tăi nu-şi pierd în iarnă
frunzele verzi, pieritoare,
cînd trec cu ninsoarea sub ei
bolnav de vini imaginare.

Nici clinele tău schelălăind printre maşini,
cel cu patru picioare,
nici el nu mă latră cînd trec
bolnav de vini imaginare.

Nici faptul că exist şi tu o ştii
• nici faptul că sunt, nu te doare,
cînd invizibil mă agăţ de cuvinte
bolnav de vini imaginare.

Hai judecă-mă, hai pedepseşte-mă
cu nepăsarea ta, oarecare,
din ce în ce cum sunt mai bolnav
de vini imaginare.

DINŢI

Ne bucurăm pentru că bate vîntul, aerul repede,
copil, copilule, dragule, existenţă...
Din nenimica vieţii noastre înflorim un mit,
o caretă, un flacon cu esenţă.

Respiră tu cît vrei să respiri!
Eu stau numai ca să te miros.
Nuntă fără de miri
îmi este fiecare os.

Trăiesc numai şi numai pentru tine
ca să fii numai lîngă felul meu de trup.
Eu sunt un dinte şi am ciolănime
în rîsul trist al botului de lup.

AUSWEIS

Scot singele ştampilat **la** vedere.
Mi **se dă** drumul.
Scot **osul** sculptat **la** vedere.
Intirzii o **secundă,** dar mi **se dă** drumul.

Scot indurătoarea limbă vorbită, — la vedere.
Dicţionarele sunt pregătite, **aşa** că mi se da drumul.

Dr ce « n i să treci, m-a întrebat moartea.
Soat liber, i-am răspuns,
«şa că na am chef să-ţi răspund.
Ea a stat un timp descumpănită,
apoi, mi-a dat drumul.

Am pe mine toate ştampilele.
Dacă **vreţi** să ştiţi
eu, unul, sunt în ordine,
mie mi se dă drumul.

LEPĂDARE DE COPII

Lepădare de copii sunt cuvintele
de aer aripile.

De dulcele miros al mirilor,
de mărturie patrafirelor.

Smulgere de limbă este
prea frumoasa mea poveste.

SCRIPTURĂ

Să ieşi în afară, să nu mai fii, să nu şi nu,
ca şi cum nici n-ai fi fost.
Efortul şi munca de atunci şi de acu,
e pasăre'fără zbor, fără rost.

Bătrînul doarme-n risipire.
E pescuit de sub pămînt
de undiţele din nadire
ale copacilor planînd.

Ceva din carnea lui se face sevă,
şarpe şi măr;
un fel 'de-a fi Adam şi Eyă,
hrană goniţilor din adevăr.

NUMAI O CLIPĂ

Numai o clipă, spuse aerul
păsării care zbura
Numai o clipă, lasă-mă numai o clipă
să nu fiu de faţă cu dumneata.
Numai o clipă,'numai o clipă,
spuse inima sîngelui care venea
Numai o clipă, numai o clipă
lasă-mă singură de dumneata.
Numai o clipă, numai o clipă,
i-am spus morţii care rînjea
cu roşii buze, cu albă dantură,
cu tu şi cu A.
Lasă-mă numai o clipă
întârzie numai 0 clipă

i'-am spus celei care venea.
Dar ea nici o clipă
n-avu vedere
nici pentru mine
nici pentru putere
căci se grăbea
se foarte grăbea...

SETE

Se dizolvă în mine, încet,
chipul tău de piatră solubilă
o, tu, dansînd un menuet,
pururea nubilă.

Mă vor bea cîndva, zeii
şi vor simţi în mine gustul tău,
cîndva, cîrîd întomna-se-vor teii
de sete şi de rău.

Dar încă mai ninge, încă mai ninge
cu tine în mine rămîn îngheţat
...suavă meninge
şi somn tulburat.

POATE CĂ OCHIUL MEU VERDE

Poate că ochiul meu verde
ţi-a căzut din zbor în palmă
în preadulcea ta mireasmă,
y odioasă doamnă.

Hai cu țîța ta cea caldă,
stai pe el ca pasărea,
pînă cînd îi amorțește
în născare aripa.

Eu sînt orb, el cu vedere
va zbura din sînul tău,
doamnă ce ești la putere
astăzi peste văzul meu.

LEGENDĂ

Trece o aripă deasupra
cît aproape toată vederea de mare.
Urlă iarba și șoarecii de cîmp,
plesnesc în sudoare cristalele de sare.

Inima balansează pînă dincolo,
și tu nu ești la subțioara mea.
Cîmpul se înclină cu o lumină,
lovit parcă de-o stea.

în cealaltă parte, orașul se ridică
vertiginos la nori, la peana
aripei care lung, trece
peste biserică, Ana.

Se surpă turla, zidul se crapă de ziuă,
tu unde ești nezidito?
Orașul te-o fi zvîrlit și pe tine în sps
In aripa care-am văzut-o...

ŞI ADEVĂRATĂ, - ŞI JUCATĂ

Ochiul se face frumos sau urît
de după ideea de dedesupt.
Timpul se face de semizeu
dacă „tu" îl iubeşte pe „eu".

Se întomnează, cad frunze,
trec animale lehuze,
trece natura absurdă, natura
arzîndu-mi cuvîntul şi gura.

Eu sînt o piatră-n strigare, o piatră, —>
un înger eu sînt, care latră
o dată
şi încă o dată
şi încă o dată...

DIN NOU, NOI

Bun, dar cu noi cum rămîne?
Ei au fost mari, tragici, sfinţi...
Ei au mîncat pîine,
părinţilor noştri le-au fost părinţi.

Dar noi, dar cu noi?...
Lor le-a fost frig, au pătimit,
au mers prin zăpadă, prin noroi,
au murit şi s-au nemurit.

Noi trăim, cu noi cum rămîne?
S-a hotărît ceva? S-a hotărît?
Cînd anume şi ce anume?
Suntem, dar ne este urît.

ERA CU NEPUTINȚĂ SĂ LE FIE FOAME

Stăteau cu maxilarele deschise şi pline de pămînt,
chiar şi rădăcina ierbii le trecea prin coaste
Această neînvingătoare oaste
cîndva-şi zisese sieşi: sunt.

La fel şi pomii cu frunze verzi
ei stau umpluți cu aer între ramuri.

FELURI

Numai **o** idee rece
se cuprinde de cîrcei,
numai şapte, opt şi zece
n-are urmă-n ochii mei.

E privirea dinlăuntru
gălbinoasă ca şi untul
şi greţoasă cum e zborul
care l-ar zbura dihorul

şi-mpuţită de mirosuri
coronată de miresme
de reci oase şi de osuri
alergate mult în glezne.

Noi nu suntem. Ce arvună
şi ce stare mult prea bună
de a fi soi de mîncare
la un bot căscat, de zare.

Vine împăratul însă
şi lasă mîncarea piînsă.

OBEDIENŢĂ

Cînd văz cum trece păsăretul
triunghiular şi fîlfîind
şi-auz cum urlă lin gornetul
lehuz, un aer trimbulind

şi vechii prieteni nu mai sunt
decît o vagă-nchipuire
şi-mi cîntă pe acest pămint
popimea numai „deus irae"

numai atunci, numai acum, ^
numai cîndva, ce-a fost odată
cu spiţă lungă şi de fum
la crivăţ poate voi fi roată.

CÎNTEC

Mă învelesc de frig într-o speranță
cum se-nvelește soba nou zidită
în reliefuri de faianță
cu focul pururi logodită.

Nu pune mîna peste mine dacă-i vară
căci n-ai să înțelegi nimic
stimată doamnă-domnișoară
din frig.

Ci vino cînd nu merge nimeni,
cînd nu avem picioare, vino
dar mai ales cînd voi fi orb,
lumino.

TOT UNIVERSUL NOSTRU ERA ALBASTRU ŞI GOL

Tot universul nostru era albastru şi gol,
iar noi retraşi în bulgărul numit pămînt
viață eram deasupra şi la subsol
murind, murmurîrid.

Viii şi morții viilor
unii într-alții şi unii peste alții...

Tot universul nostru era albastru şi gol.
Locul pe care-1 ocupam, cei vii şi cei morți
repede se ghicea sau domol
luat în neştire; sau tras la sorți.

Noi ne țineam unii de alții
Viii si morții.

STRIGĂTURI

Ce-ai de gînd cu tine, fă,
subțire şi galbină,
prună mult şi paltină
icoane şi datină?...
Vrei să fii tu rază, tu
groasă cum e mugetu
bătrînă ca taică-tu
şchioapă
roabă
slabă?...
Ca şi geana maică-tii
ca şi i dintr-un a fi?...
Ce-ai de gînd cu tine, fă,
măduvă
de văduvă?...
Inimă de viperă
vrei să fii, tu, liberă?...

PASĂREA VERIŞOARA

Deşi miros ca şi cum aş fi iubit,
deşi îmi bat în'timpane prietenii imaginari,
deşi viața mi s-a dus dracului,
deşi locuiesc pe suprafața urmi ou,
deşi fără tine nu mai pot a trăi defel,
deşi cad cum cade lumina,
deşi sunt apt de tine,
de ea...
Fîlf, pasărea zboară
deşi, fîlf, pasărea zboară...
Rugați-vă de mine să răsar,

fîlf, rugati-vă de iarbă să fie verde.
Fîlf, fîlf,'
ce aer, Doamne!...

STARE

Pînă la urmă cade sub inimă
alunecînd de pe ea, — o mască sonoră.
Carnea străvezie a orelor
e mai pietroasă, cu fiecare oră.
Linia frîntă de fulger pieziş
ia locul privirilor goale.
Totul se trage-n jurul meu, înapoi
în largi şi reci rotogoale,
şi rămîn drept — (e un fel de a zice)
drept ca firul **de** plumb spînzurînd
la muchia roşie, nezidită
a unui singur şi singur gînd.

MIT

Incapabil să pierd
inapt pentru fire,
alerg
în neştire.
Foarte greu mă primesc
să fiu cum sunt.
Locul ceresc
e sub pămînt.
Iar pămlntescul
mănîncă de foame cerescul.

IAR NU BARBAR..

„Sunt fericit că m-am născut om jar animal, bărbat iar nu femeie, grec iar barbar..."

Cînd starea ierbii se face verde
încît pare a vorbi
îmi pare rău şi jale îmi este
că nu sunt grec.

Cînd se împodobesc în jurul seminţelor
merele cu divina carne de măr
şi vîntul le face să fie rotunde,
îmi pare rău şi mi-e jale
că nu sunt grec.

Cînd trece şi gerul cel mare
acoperindu-ne cu domnia sa,
lăsîndu-ne să-i fim numai umbră orbitoare
totdeauna numai dedesubt zburătoare
cum peştii din marea cea mare, —
îmi pare rău şi mi-e jale
că nu sunt grec. •

Cînd sunt, cînd exist
cînd de acestea două nu-mi pare rău
mi-e jale că aş fi putut să fiu grec
dar nu sunt.

NUMĂRĂTOAREA

Numărătoarea începe cu doi.
Unul nu este numărabil.
Plouă doamne şi transformă în noroi
sufletul meu de cîmp arabil.

Numărătoarea începe cu doi.
Unul nu este şi nici nu există.
Pămînt amestecat cu apă, noroi
se numeşte cu vorba cea tristă,

Numărătoarea începe cu doi,
dar, şi sfârşitul...
Plouă peste infinit. Murdar de noroi
sau, născător de noroi e infinitul.

UNEORI

Mă visez în sala tronului
în cap la masa cea lungă
a cinei celei de taină
şi bînd.
Roabele, patruzeci la număr
pe bezna nopţii şi strigate de mine
cu strigăt,
au venit şi-şi piaptănă părul negru,
iar eu
la flacăra pieptenului
coborît de sus în jos pe şuviţe, pe plete, pe coamă,
mă luminez.
Şi-n tihnă rea
îmi beau paharul
cînd roabele patruzeci la număr
se piaptănă
şi duhul electronului mă luminează.

CÎNTEC DE ÎNCURAJARE

Aşa cum ţăranul se urcă cu tălpile
pe oalele arse
ca să le dovedească
rezistente şi de încredere
bune, la vînzare, —
îmi culc inima peste cuvinte
ca să le vădesc de nerupt
şi zic:
încurajez femeia să nască,
iarba o încurajez să fie verde,
încurajez soarele să răsară!

ZVON

Fiarele înainte de zori
îşi scutură de pe sine tandrele putori
damfurile, izurile,
pătratele, prizmele.

Răsare obişnuinţa, legea, idolul,
nenăscutul, vag-plodul.
Este neliniştea care vesteşte
fiecăruia în singurătate că este.

Adică sudul,
adică nordul.

DE DRAGOSTE

Ea stă plictisită şi foarte frumoasă
părul ei negru este supărat
mîna ei luminoasă
demult m-a uitat, —
demult s-a uitat şi pe sine
cum atîrnă pe ceafa scaunului.
Eu mă înec în lumine
şi scrîşnesc în crugul anului.
Ii arăt dinţii din gură,
dar ea ştie că eu nu rîd,
dulcea luminii făptură
mie, pe mine mă înfăţişează pe cînd
ea stă plictisită şi foarte frumoasă
şi eu numai pentru ea trăiesc
în lumea fioroasă
de sub ceresc.

A MEA

Singuratecă ea mă aşteaptă să-i vin acasă,
în lipsa mea ea se gîndeşte numai la mine,
ea cea mai dragă şi cea mai aleasă
dintre roabele sublime.

Ei i se face rău de singurătate
ea stă şi spală tot timpul podeaua
pînă **o** face de paisprezece carate
şi tocmai să calce pe dînsa licheaua.

Ea spală zidul casei cu mîna ei
şi atîrnă pe dînsul tablouri
ca să se bucure derbedeul, e-hei
căzut de la uşă-n ecouri.

Ea îşi aşteaptă bărbatul beţiv
ca să-i vină acasă
şi degetele albe şi le mişcă lasciv
pentru ceafa lui cea frumoasă.

Pregătindu-i-le de dezbătat
ea ţine în boluri şi zeama acră,
părul lung şi negru şi-1 întinde de la uşă spre
să nu greşească bărbatul niciodată
drumul predestinat.

ÎNCERCARE DE SOMN

Cerc — încerc şi tandră moarte,
tras în scoarţe pîn' la tîmple,
azi, nimic nu mă împarte
azi, ştiu tot ce-o să se-ntîmple.

Negru trag peste privire
şi alung din creier, nodul
ce-mi legase-n amintire
sudul Doamne, doar cu nordul.

Din genunchi rotula dublă
o fac pernă pentru tine,
oboselii care umblă
să adoarmă azi pe mine.-

RUGARE

Dă-mi, Doamne, victorie,
ajută-.mă să-mi înving duşmanii,
pielea de pe mine, marginea,
orele, anii.

SOMN

Nu mai apuc să mă culc cu tine
atîta nenorocită veghe
atîta insomnie, patule, vecine,
îmi cîntă-n ureche.

Ce cîntec?
Greață de piatră borțoasă
de soare cu lumină-n pintec
de gîndire țestoasă.

Dar eu țin minte, prin ținere de minte
vremurile împărate
cînd mugetul taurilor lăsa gravide
muierile din cetate.

ATÎT DE MÎNDRU EA MERGEA

Atît dc mîndru ea mergea
şi-atît de galoş, singuratic.
Vedere mult prea mult-avea
albastru ochi al meu apatic.

Atît de tandru mirosea
cînd nara mea de bot de ciine
mult lungă o adulmeca
şi azi şi mîine.
Atîta viaţă amărîtă
stătea în ea mai rîsă-plînsă
atîta lapte de cucută
aş fi băut de doruri, însă,
ea s-a fost dus, ea s-a fost dus
doar de la mine
şi doar o vorbă nu i-am spus
în veşnicie.

ORGA DE APĂ

Minunatul joc de ape foarte reci
din grădinile de regi
izbucnind din scurtă ţeava
cea de fier
ca şi otrava!
...care dragă meştere
      scrie-n aer peştere
      care dragă sunete
      scrie-n aer umblete...
Minunatul joc de apă foarte rece
din grădinile de rege, —
cînd se-opreşte şi cînd ţeava
îşi coboară-n jos octava,
nimeni, vai, nu o mai crede
că tot ce-a făcut fu vreme,
vreme udă şi jucată
care n-a fost niciodată!

SOLDATUL ŞI PASĂREA

Eşti trist astă-seară, îi spuse pasărea,
văd **eu** că eşti trist...
Nu, **nu** − răspunse soldatul.
Şi totuşi pari trist, zise pasărea cea albă,
pari trist.
Nu, nu sunt trist, răspunse soldatul,
nu, nu.
Ilişti trist astă-seară, văd eu,
ai ceva pe suflet — mai zise
pasărea albă.
Nu, nu sunt trist — şi lasă-mă-n pace!
se răsti la ea soldatul.
Pasărea se desprinse de pe braţul lui
şi zbură fîlfîind din aripile ei mari
şi albe, foarte albe.
Unde-o fi plecat pasărea aia cuvîntătoare
ee trezi deodată soldatul, vorbind
singur.

BELGRADUL ÎN CINCI PRIETENI

—1971—

Se dedică lui Adam Puslojiâ
Srba Jgnjatoviâ
Anghel Dumbrăveanu
fi Petre Stoica

A CUMPĂRA UN CÎINE

A venit îngerul şi mi-a spus:
— Nu vrei să cumperi un cline?
Eu nu am fost în stare să-i răspund.
Cuvintele pe care i le-aş fi putut striga
erau lătrătoare.
— Nu vrei să cumperi un cîine? —
m-a întrebat îngerul, ţinînd în braţe
inima mea
lătrătoare,
dînd din sînge ca dintr-o coadă.
— Nu vrei să cumperi un cîine?
m-a întrebat îngerul
în timp ce inima mea
dădea din sînge ca dintr-o coadă.

VITRIFICARE

A început să se vadă prin tine.
LJită-te ochiule, uită-te,
eşti mult mai dur ca altădată
şi mai nevorbitor.

Văd un animal uriaş
în timp ce face un ou uriaş.
Uită-te ochiule şi înspăimîntă-te.

Sufletele au obosit.
Să sărutăm oul de pasăre
şi să ne luăm adio
de la el.

Văd un animal uriaş.
Respiraţia lui este verde,
ochii lui sunt verzui,
dinţii lui sunt verzi,
ghearele lui — dinţi.

Uită-te ochiule, uită-te
şi ia-ţi adio.
Â început să vadă prin noi
de la o vreme.

Simt că **a** început să vadă prin noi
de la o vreme,
ca şi cum cineva ar privi
prin noi

Şi spre ce priveşte nu ştim.

FRICA

Eu aş putea s-o omor
cu o singură lovitură.
Ea rîde spre mine,
ea surîde.
Ea ridică spre ochii mei
ochii ei strălucitori.

Ea întinde mîna spre mine,
ea scutură surîzînd, rîzînd
pletele negre.
Dar eu, aş putea s-o omor
cu o singură lovitură.
Acum, ea începe să spună cuvinte
suave, naive, de joc.
Se uită curioasă la mine,
se încruntă o clipă
şi iarăşi
surîde, rîde.
Se uită în ochii mei,
cu ochii ei lucitori.
în timp ce eu o contemplu
şi aş putea **s-o** omor
cu o singură lovitură.

STRĂFUND DE OCHI

Valul venind spre mine a împietrit în aer
O, chiar şi tu, iubito, ai rămas
într-o deplină nemişcare.

Şi timpul are febră.
O, el mă arde.
Secunda este fixă ca o perlă
şi stropii valului atîrnă-n aer.

Tu, atît apuc să strig, tu
şi cuvîntul începe să se vadă
încet, încet, cum se vede lăsarea de noapte
cuvînt din două litere: tu.

Animal monstruos, — înțelesul —
s-a oprit, şi începe să se vadă...

FEDING

Ah, cît de fericiţi am fost noi doi,
ba nu, noi niciodată n-am fost fericiţi,
dar vino tu, dansează-mi peste mîîni,
dansează-mi peste pălmile pe care ţi le
întinse!

Cal potcovit, să-mi rupi falangele...
îmi rupi falangele
cal potcovit!

Dar cine alta se azvîrle-n sus
ca jetul cel de apă al fîntînii?
Şi rugineşti, o, rugineşti...

Tu ai putea să frîngi din zbor
chiar vulturul...
şi nu te saturi, nu te saturi,
ţi-e gura roşie de pene.
de-nsîngerate pene.
Tu nu te saturi, nu!

Mai bine dormi pe umărul meu drept
copil suav şi obosit.
Ah, dinţii tăi de şobolan flămînd
rupind clavicula acestei ore...

Du-te, stinge-te, şterge-te!
Sau mai bine vino, lasă-mă
să-ţi ling eu lacrima...

Otrava lacrimii abjectă, mincinoasă
atît de sinceră...
Ah, cît de fericiţi am fost noi doi...
ba nu, noi niciodată n-am fost fericiţi.

POETUL CA ŞI SOLDATUL

Poetul ca şi soldatul
nu are viaţă personală.
Viaţa lui personală este praf
şi pulbere.

El ridică în cleştii circumvoluţiunilor lui
sentimentele furnicii
şi le apropie, le apropie de ochi
pînă cînd le face una cu propriul său ochi,

El **işi** pune urechea pe burta cîinelui flămind,
şi îi miroase cu nasul lui botul întredeschis
pînă cînd nasul lui şi botul cîinelui
sunt totuna.

Pe căldurile groaznice
el îşi face vînt cu aripile păsărilor
pe care tot el le sperie ca să le facă să zboare.

Să nu-1 credeţi pe poet cînd plînge.
Niciodată lacrima lui nu e lacrima lui.
El a stors lucrurile de lacrimi.
El pllnge cu lacrima lucrurilor.

Poetul e ca şi timpul.
Mai repede sau mai încet,
mai mincinos sau mai adevărat.

Feriţi-vă să-i spuneţi ceva poetului.
Mai ales feriţi-vă să-i spuneţi un lucru adevărat,
Dar şi mai şi, feriţi-vă să-i spuneţi un lucru simţit.

Imediat el **o** să spună că el 1-a zis,
şi o să-1 spună într-aşa fel
încît şi voi o să ziceţi că într-adevăr
el 1-a zis.

Dar mai ales vă conjur,
nu puneţi mîna pe poet!
Nu, nu puneţi niciodată mîna pe poet!

...Decît numai atunci cînd mîna voastră
este subţire ca raza
şi numai aşa mîna voastră ar putea
să treacă prin el.

Altfel ea nu va trece prin el,
şi degetele voastre vor rămîne pe el,
şi tot el va fi acela care se va lăuda
că are mai multe degete decît voi.
Şi voi veţi fi obligaţi să spuneţi că da,
că într-adevăr el are mai multe degete...

Dar e mai bine, dacă-mi daţi crezare,
cel mai bine ar fi să nu puneţi
niciodată mîna pe poet.

...Şi nici nu merită să puneţi mîna pe el...
Poetul ca şi soldatul
nu are viaţă personală.

RITUAL

Plîng în faţa cifrei cinci —
cina cea de taină fără şase.
Unde sunteţi voi cei care sunteţi.

iară voi-care nu mai sunteți,
unde sunteți?
Rupeți deci cuvîntul, este trupul meu.
Singe poate va şi curge din silabă.
Pentru voi voi face vin din V şi I
şi blîndețe dintr-un trup barbar.
Mă sărută cine mă sărută.
Eu rămîn cu voi cei unsprezece.
Suntem cinci de față, şase au plecat;
cina cea de taină plînge-n fața cifrei cinci.
Se întemeiază astăzi pierderea,
durerea, plecarea.

CALEAŞCA PENTRU FLUTURI

Avem prea puține osii
pentru roata de carne a trupului nostru.
— Unde te duci tu, caleaşca pentru fluturi?
Unde te duci tu?
...Caleaşca trece prin piața cea mare.
Plîngînd, eu alerg în urma ei.
Iarba o. întreb: A trecut pe aicea caleaşca?
Iarba nu-mi răspunde nimica.
Copacii îi întreb: Au ați văzut vreun fluture în caleaşca?
Copacii tac şi le cad galbene frunze pe jos.
— Doamne, a fost înaintea mea **o** caleaşca?
Cum, Doamne, s-o ajung din urmă?
— Ia-te după dîra de sînge, prostule,
îmi răspunse cerşetorul orb.

PUȚINĂ STICLĂ COLORATĂ

Paharele nenorocite
care sunt trupurile noastre,
doamne dă, doamne dă,
să nu le spargi chiar tu în mîna ta,
să nu le spargi chiar tu.
Mai bine bea puținul nostru creier,
ciorba de înger fiartă rău;
mai bine bea poşirca inimii de sînge
cu multă Dunăre' turnată-n ea.
Lasă-ne dacă poți să lași, —
o masă pe care morți să stăm,
să vină cei care ne ştiu
şi să aducă luminări' de plîns
O, fii îndurător şi nu ne rupe
în sfîntă mîna ta
puțina sticlă colorată prin care
părinții noştri mult privit-au.

PE CEL MAI DES

Umbra ramurei cu frunze
clătinîndu-se-n bătaia vuitului
nu mi-a izbit, doamne, trupul,
ci numai frig a lăsat
pe vorba mea de dragoste.
Treci tu, cuvîntule, dacă ai umbra
şi lasă pata ta de neînțeles
pe sufletul meu de azi, de ieri, de alaltăieri ț
pe cel mai des, pe cel mai foarte des.
Plîng oile de mult prea multă lînă;
e sufocată clipa de mult timp.
Lasă tu A pe mine să rămînă
intim, viul Olimp.

Fac schimb cu mine însumi, doamne, —
mă dau pentru o umbră, pentru o capră,
pentru o piatră.

TRAGERE LA SORȚI

Tragem la sorți
cu inima smulsă dintr-un străin.
Martorul întreabă: cap sau pajură?
Nici cap nici pajură, răspunde corul antio.
Inimă, pur şi simplu.
Inimă pe toate fețele?
Inimă pe toate fețele!
Şi unde este Omul cu M mare? „
Unde să fie? în moarte.
Dacă trageți la sorți cu inima Iul
unde vreți să fie?
Omul cu M mare se află în moartea cu m mic.

CÎNTEC DE ÎNCURAJARE PENTRU ZEUL ANDIA

Tu mă locuieşti
cum măduva, osul
cum ploaia, norul
cum privirea, ochii

Dar eu sunt mort,
ca un glonte
tras în amintirile
unui nou născut

Dar eu nu mai sunt
aidoma locului
prin care s-a prăbuşit
o stea în strigare

Dar eu sunt tu
alaltăieriul
cel de răsalaltăieri
cel de niciodată.

DUPĂ ÎNTOARCERE

Urlă în mine inima
ca pasagerul lucid
într-un avion ce se prăbuşeşte
in flăcări.

Eu ard, ea urăşte,
eu sunt dus, ea se duce.

E vinovat cuvintul ***sunt***
vr> ***sunt.***
Fă-mi doamne un pat
din trupul rechinului.
El să-mi fie pernă,
el să-mi devoreze somnul.

Fă-mi doamne cearceaf din omizi
din urzici, din omag.
Să fiu absorbit într-o burtă
de cristal.

O, trup în trup, moartea mea
este o floare
în mîna unei morţi cu mult
mai mare.

CE FEL DE TREN

Ce fel de tren mărfar eşti tu
dacă ţi-e trupul meu şină de carne;
Ce fel de măr eşti tu
dacă ţi-e ramură viaţa mea?

Eu locuiesc într-un tril
de privighetoare.
Dorm cu ceafa pe nota Do
şi-mi încalţ piciorul
într-un saxofon.

Du-te, îmi strigă ciocanul,
du-te,
du-te idiotule de cui de fier,
du-te;
Nu vezi că te bat in palma
unui crucificat?!

MĂREȚIA FRIGULUI
(romanul unui sentiment)

—1972—

— La ce vă mai gîndiţi; ce noi idei aveţi, domnule Niels Bohr?**
— Ah, domnule Oppenheimer*, de cîte ori îmi vine o idee nouă, îmi vine şi ideea să mă spînzur.

(citat din memorie dintr-o carte împrumutată numai pentru o noapte)

* Domnului Oppenheimer îi plăcea poezia greacă, ceea ce nu 1-a împiedicat să fie tatăl primei bombe atomice.
** Domnul Bohr nu gusta poezia, dar a desenat cit se poate de poetic prima schemă a atomului.

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Nu uitați: acum nu mi-e foame,
nu mi-e sete.
Punctul meu de vedere e punctul pietrei.
Nu sunt obosit, nu, nu sunt obosit
şi nici nu mi-e sete
şi nici n-am de gînd să stau tolănit
pe timpanul vreunui crocodil.

Merg ca şi cum aş sta,
şi deşi sunt sătul de aer, respir.
Nu, nu uitați; nu mi-e foame şi
nu mi-e sete,
după cum nu mai sunt tînăr,
dar nici bătrîn nu sunt.

Boarea suavă a dimineții
o pot strînge de suava beregată
fără să fac vreun efort prea mare
şi pot să dau şi cu piciorul
în rîul subțire şi firav
şi fără peşti în' el.
In rîul cu nimic mai presus
decît o coadă de cîine.

Dacă hotărăsc să fac ceva, fac.
Am cheltuit atîtea zile

Incit o zi în plus risipă
nici măcar nu mă face mai sărac.

Nici dorința de **a** supraviețui
nu mă face să respir mai des.
Nici moartea nu mi se mai pare
atît de măreață.

E bun sistemul acesta planetar,
dar nu mai mult decît atît.
E luminos soarele acesta
Luminos. Nu orbitor, nu orbitor.

Dacă n-ar mai răsări mîine dimineață
ar fi o mare pierdere.
Dar nu mai mult decît o mare pierdere.

Aş putea să biciuiesc lucrurile dar n-o fac.
Nu pentru că **n-aş** crede că lucrurile
n-ar simți durerea,
ci pentru că mi-aş uza inutil biciul.

Nu scot limba la tine,
ca să nu crezi că vreau să te gust.
Iți vorbesc numai.
E un fel de **a** scoate limba pe jumătate.

Dacă mă înțelegi — bine
Azi cît timp mă înțelegi voi fi bucuros.
Chiar fericit.
Dar numai azi.

Dacă nu înțelegi nimic, voi fi trist
iar către sfîrşitul serii, — melancolic.

Dar nu mai departe de această seară,
pentru că la miezul nopţii
Tine Îngerul.

El îmi va spune*
— Am venit să te schimb!
— Schimbă-mă, am să-i spun.
Şi el mă va schimba.

După aceea eu mă voi duce la cai
şi îi voi spune:
— Calule, am venit să te schimb.
— I-ha, îmi va răspunde el,
iar eu n-am să înţeleg dacă trebuie
să-1 schimb
«au dacă el vrea să-1 schimb.

Şi n-am să înţeleg dacă eu sunt pentru el
ceea ce este îngerul pentru mine.
— Am venit să te schimb, calule.
— Iha, i-ha, îmi răspunde calul.

CREŞTE ALTĂ IARBĂ

Creşte iarba şi în timp ce creşte
mie nu mi se pare grozav că ea creşte
şi numai la un lucru mă gîndesc
în timp ce creşte:
— „Hai să ne strîngem în braţe,
iai, să ne strîngem în braţe".

Zboară pasărea
tocmai pe deasupra mea.
Dar nu prea tare, dar nu prea ciudat.
Şi nici prea cine-ştie-ce, nu mi s-a părut
că zboară.
— „Hai să ne strîngem în braţf>, mă gîndeam
sau dacă nu cumva chiar spuneam:
hai, să ne strîngem în braţe".

Uwe între timp a murit. Eu
am făcut parte din echipa,
din îndurerata echipă, din acea echipă
de oameni care
i-au căutat trupul.
Murdarul de mine, în timp ce-1 căutam,
părîndu-mi-se, apărîndu-mi-se...
strigam, dacă nu cumva chiar gîndeam:
„— Hai să ne strîngem în braţe,
hai, să ne strîngem în braţe!"

S-a dus şi ora de azi.
La radio s-a dat ora exactă:
„Cling, cling" sau „Peng, peng"
Toţi îşi pbtrivesc ceasurile
numai murdarul de mine
ca şi cum nimica nu ar fi,
mă'gîndeam, sau poate chiar strigam:
„— Hai să ne strîngem în braţe,
hai, să ne strîngem în braţe!"

PLUSUNUMAIPUŢIN

Spune-mi poate că tuy secundă,
tu,
poate că tu eşti dumnezeu
şi nu vrei să-mi spui că tu eşti

din dispreţ pentru mine că nu ştiu
nu ştiu
cînd ai trecut.

Spune-mi, poate că tu, cuvînlule,
tu,
poate că tu eşti dumnezeu
şi nu vrei să-mi spui că tu eşti
şi mă dispreţuieşti pentru că am
limba smulsă.

Spune-mi, poate că tu eşti
dumnezeu
şi nu vrei, iarbă, să îmi spui
şi mă dispreţuieşti că nu sunt
verde
şi nenumărat
şi nu vrei să-mi spui că tu eşti...

Spune-mi, piatră, poate că tu,
poate că tu
eşti dumnezeu
şi nu vrei să-mi spui că tu eşti '
din dispreţ pentru osul şi nervii
din care-s înfăptuit.

Spune-mi, poate că tu eşti
dumnezeu
şi nu vrei, asinule, să-mi spui că
tu eşti,
şi mă dispreţuieşti că n-am patru picioare
şi nu vrei să-mi spui —

Şoarece tu, poate că tu eşti,
poate că tu, pomule, poate că tu
şarpe, poate că tu -
porcule, frînghie,
sînge, roşcovă, poate că tu
nisipule, scoică, cerneală

poate eă tu, sticlă,
pasăre, roată, poate că tu
«îrmă, urzică, păianjen,
Petru, poate că tu,
cuţit, bufniţă, păpădie,
dihor.,.

PRINŢUL GĂZÎND DE PE CAL

Prinţul căzînd de pe cal
striveşte-n cădere uri înger.
E sentimentul total
pentru care azi sin ger.

E steaua cea rea, e steaua cea gri,
e steaua cea verde
marele A şi marele I
azi mă vor pierde.

însă spun totul, astăzi, chiar totul
şira cea rece de cîine,
urîtele labe şi botul
lui Astăzi lătrîndu-1 pe Mîine.

MENUET

Vine un copil, faoe **6** reverenţă
şi moare.
Vin doi copii,;fac o reverenţă
şi mor.

"Vin trei copii, fac o reverență
şi mor.
Vin patru copii,
fac o reverență.
Vin cinci copii,
fâc o reverență.
Şase vine singur.
După el vine o hienă,
după ea vine o liră.

Deodată apare îngerul.
El mă ţinteşte cu ochii lui ficşi în ochi
în timp ce'zăngăne în mîna dreaptă
o monedă.
— Cap sau pajură? mă întreabă.
— Pajură!

SINGURĂ VEDERE

Ei au plesnit, au crăpat, s-au scurs
în aerul acesta infectat
şi dus.

Risipă de pene albe şi murdărite,
ningea,
ningea fără frig peste semne
şi peste podea.

Eu v-am spus vouă să nu zburați —
le-am zis lor,
de ce ați vrut să vreți
şi să vă încercați
mai jos, mult mai jos?...

Eu v-am spus vouă să rămîneţi
să rămîneţi ce sunteţi.
De ce aţi venit pînă' aici?

Stau, doamne, cu o sabie în mîna dreaptă
şi în mîna stingă stau, doamne
cu un bici.

Dar nu mai am ce tăia
şi nici ce bate.

S-au sîărîmat prin venire spre mine,
de la stea spre mine,
de la cometă spre mine,
fiinţele gîndite şi minunate.

Plouă cu sfărîmături.
Plouă, doamne, peste întregul de mine.
Au făcut explozie acele făpturi
în care m-aş fi întrupat,
poate, mîine.

MARINĂ

înfăşurat într-un val,
strîngînd în braţe un peşte,
simt malul cu iarbă natal
cum mă izbeşte.

înfăşurat într-un corp,
strîngînd în sine un cuget,
mi-e strigătul orb
lovit de un muget.

înfăşurat într-un semn
cu gura pe-o cifră,
te-aud cum mă chemi
dulce hidră.

NOB

A e o literă. 1 altă literă
pe care nebunul de mine le cinta pe citera.
Clinele este un animal, iarba o planta
din care nebuna de tine se saltă.
Ochiul este o pierdere,
cuvîntul, derîdere,
pe care pe scîndura
orelor, udele,
vieţile multele
ni îe salvăm.

CÎNTEC LENT

Cîine, iepure, cal, -taur...
felurite morţi uşoare
de-ale mele voi sunteţi, voi, de-ale mele
cînd nimic nu mă mai doare.

Iarbă, floare, ghindă, strugur...
morţi posibile de ieri
cînd' eram cu limba smulsă
şi urlînd.

Pietre şi nisip şi luciuri
o, voi dragi de' morţi
de-ale mele şi ieşite '
neînvingător'la sorţi.

COMUNICARE

Se-neacă pe apa solzoasă lumina,
zeule mare!
Acum, chiar acum, cînd citeşti tu, cititorule
cuvintele acestea '
viaţa mea curge în faţa ta
şi viaţa ta curge in faţa cuvintelor mele. '
Se-neacă pe apa solzoasă lumina.

MARINĂ

Geme acest apus de soare,
tăiată beregată
cînd pe o altă mare
pluteşte o fregată

Cad din lumina moale
reci frunze încă o dată
cînd pe o altă mare
pluteşte o fregată

Cuvintele sunt rare,
odată, niciodată

cînd pe o altă mare
plutește o fregată

Și verdele îmi pare
străpuns de o săgeată
cînd pe o altă mare
plutește **o** fregată

O mare suspendată
plutește ca un nour
cad pești de sus ca ploaia,
doamne,
înaintează o mare suspendată...

RUGĂCIUNEA

Iartă-mă și ajută-mă
și spală-mi ochiul
și întoarce-mă cu fața
spre invizibilul răsărit din lucruri.

Iartă-mă și ajută-mă
și spală-mi inima
și toarnă-mi aburul sufletului
printre degetele tale.

Iartă-mă și ajută-mă
și ridică de pe mine
trupul cel nou care-mi apasă
și-mi strivește trupul cel vechi.

Iartă-mă şi ajută-mă
şi ridică de pe mine
Îngerul negru
care mi-a îndurerat caracterul.

PÎNZA DE PĂIANJEN DE GOYA

Ea s-a îmbolnăvit de aer
exact în aceeaşi secundă cînd eu
m-am umplut de bube.
Ea era foarte palidă
cuprinsă de febra stelei polare.
Eu tocmai mă uitam într-o oglindă neagră
şi ciocul de barză al inimii
strîns îl ţineam cu dreapta
la încheietura mîinii stingi
unde-ncepuse să-mi ciugulească secundele.
Ea era bolnavă de mov
de mult prea multul mov al privirii.
Greierul meu era umflat ca un steag
fiert în simunuri.
Aici pe acest culoar cu oglinzi
mi-am zis —
aici, tocmai aici unde este
locul cel mai puţin potrivit unei mărturisiri,
îi voi spune brusc ceea ce
vreau prin destin de atîta vreme să-i spun.
Ea purta o banderolă albă pe frunte
şi leşina uşor pe spinarea secundei.
Albă ca un vierme de măr,
ea tocmai părăsea carnea zemoasă
a clipei.
Eu mă acopeream de rîie, de bube,
de somn.
Mă arătam numai din profil
pe aerul poluat de respirare şi negru

ca o monedă latină.
Ea era bolnavă de propria sa indiferență,
de propriul său răsărit.
Eu începusem să-mi rup memoria
cum rupi o cămaşă murdară... _
— Lasă, am urlat, lasă, o să vină
îngerul naturii moarte să ne vadă
cu ochii lui de pînză de păianjen de Goya!
— Lasă, am urlat, o să-1 chem
chiar pe el, chiar pe el!
Ea era albă şi bolnavă ca mărul
tăiat cu cuțitul în două.
Eu îmi acopeream rana feței
cu verbe cînd iată
îngerul naturii moarte, planînd
se-apropie de mine în timp ce urlam
şi-mi zise electric:
— Eşti îndrăgostit, eşti mov, eşti
un porc de cîine!
— Taie-mă şi mănîncă-mă, i-am strigat,
taie-mă şi mănîncă-mă şi satură-te!
Satură-te pînă ți se face greață şi verşi,
pînă mă verşi peste femeia
pe care-o iubesc.

ÎNTREBĂRI

Trăim un prezent pur?
A trăi înseamnă timp?
Timpul este tot ceea ce nu înțelegem?
Timpul este tot ceea ce nu suntem noi?
Există timp acolo unde nu este nimic altceva?
Timpul este fără să fie?
Timpul este însuşi Dumnezeu?
Inima mea bate în timp?
Sunetele, mirosurile,
pipăitul, gustul, vederea

**sunt chipuri ale timpului?
Timpul este legat de lucruri?
Timpul este legat de cuvinte?
Gîndurile sunt timp?
Timpul este însuşi Dumnezeu?
A fi, înseamnă timp?
A avea, înseamnă timp?
Ceasurile sunt bisericile noastre
de mînă sau de buzunar,
de perete...
Ne rugăm luînd cunoştinţă
de bătaia lor înscrisă pe cadrane...**

FRIGUL, SAU A DOUA CONFESIUNE A RĂULUI VISĂTOR

**— Sunt cinci arbori în faţa ta
dar numai unul este adevărat.
Care-i dintre ei? Care?**

**— Sunt cinci oglinzi dar numai una
îţi oglindeşte chipul.
Care-i chipul tău? Care?**

**(într-adevăr, spre seară
cinci lune stau In echilibru
pe cerul vlnăt-albastru)**

**— Care dintre ele este cea adevărată?
Care dintre ele?**

**(îngerul serii mă hărţuieşte întruna
cu întrebările lui friguroase)**

— Timpul nu are greutate. De ce
Încerci să-1 cîntăreşti
pe spinarea calului obosit, de ce?

(într-adevăr, s-a făcut foarte frig
spre seară şi cinci lune stau
In echilibru pe cer)

— Care dintre noi este cel adevărat,
eu sau tu, care din noi
există Într-adevăr? Care?

(Ah, şi îngerul serii este
din ce în ce mai friguros
iar mie mi-e frig de-a binelea).

INTIMIDARE

Pun vorba mea de dragoste cum imblînzitoarea de lei
capul în gura leului.
Se va lăsa din nou peste noi
o înserare cocoşată ca o cămilă.
Din nou ni se va face dor de ceva
sau de cineva,
din nou vom tăcea numai din spaima aceea
-că ar putea un liliac să zboare peste litera A.

DESPRE STAREA DE ZBATERE

Ca şi cum un tăiş superior
mi-ar fi despărţit norii de vîrfurile munţii
aşa se zbate trupul meu uriaş, decapitat,
lăsîndu-şi pe cer capul fugitiv.

Nu poate să moară deşi nu mai ştie
ceea ce pentru el, odinioară, a fost viaţa.
Contemplă ochiul de sus
trupul de jos şi în zbatere
Din văgăuna gîtului ţîşneşte
un stol. de păsări ciripitoare şi verzi
Mîna îşi înfige ghearele
ghearele lungi c'.t un taur fiecare în parte,
mîna îşi înfige ghearele
în miraj
Ochiul suspendat priveşte
deznădăjduita zbatere.

Corabia de carne prinsă în furtună
nu se scufundă niciodată
Ajută-mă catedrală frumoasă
văzută de mine în alt oraş
Bate cu clopotele tale
dezordonata clipă.
Mă rog la tine frumoasă catedrală
tu, care eşti în alt oraş,
fă să se verse peste mine
bunătatea l'niştii
Nici o diferenţă nu este între trupul acesta
şi trupul oricărui fluviu
decapitat dintr-o dată de delta
cea vurbitoare.
Ajungă la tine, frumoasă catedrală,
cîrdul de păsări roşii
care urlînd, croncănind, chihotind
din gîtul retezat — se ridică la cer.

Primeste-le catedrală frumoasă
pe limba clopotului tău, primeşte-le
Ajută-mă catedrală frumoasă
văzută de mine în alt oraş
Dă-mi liniştea, catedrală frumoasă,
şi altfel de moarte.

CĂTRE SOLDAT

Vor veni în faţa ta, —
urlînd şi striglnd:
— „Avem patru mîini fiecare, avem patru
nu-ţi aduci aminte
cum ai zis că ai vrea şi tu
să ai patru mîini?"

Tu soldatule, stai drept, tu
soldatule nu-ţi scoate arma
de pe umăr
şi nici baioneta din teacă!

Yor veni la tine şi-ţi vor spune:
.,Avem patru picioare, două inimi avem
şapte Ochi, trei limbi ascuţite;
iar în spinare
opt rînduri de aripi pale
şi cinci rînduri de plăci.
N-ai zis tu că ţi-ar place să fii
astfel?
N-ai zis-o tu, chiar tu?"

Soldatule, tu să stai drept.
Nu-ţi scoate arma
de pe umăr şi nici

baioneta din teacă.
Atîta îți zic: Descurajează-il
Descurajează-i!

LECȚIA DE ZBOR

Mai întîi îți strîngi umerii,
mai apoi te înalți pe vîrful picioarelor
închizi ochii
refuzi auzul.
îți spui în sine:
acum voi zbura.
Apoi zici:
Zbor

Și acesta e zborul,

îți strîngi umerii
cum se strîng rîurile într-un singur fluviu.
Iți închizi ochii
cum închid norii cîmpia.
Te-nalți pe vîrful picioarelor
cum se înalță piramida pe nisip.
Refuzi auzul,
auzul unui singur secol,
şi-apoi îți spui în sinea ta:
acum voi zbura
de la naştere spre moarte.
După aceea zici:
Zbor
Și acesta e timpul
Iți strîngi rîurile
cum strîngi umerii
te înalți pe behăitul caprelor

Zici: Nevermore.
Şi apoi:
fîlf
dai din aripile altcuiva;
şi apoi
eşti el,
iar el
este pururi altcineva.

ÎN LANDA DE PIATRĂ

Ar trebui să existe şi pentru trădători un altar.
Şi pentru laşi şi pentru curve ar trebui
o biserică, o biserică spre alinare...
Ah, Încep să nu mai fiu,
şi nu dintr-o dată şi măreţ,
ci rînd pe rînd
cite rînduri sunt pe lumea asta,
clte absenţe de biserici sunt pe lumea asta,
chiar în landa aceasta...

Nu există biserică
pentru rugăciunea ofilirii florii...
Unde, suflete, să se roage iepurele împuşcat
şi unde să îşi plîngă lacrima de rugină
puşca vînătorului mort?

Oare pietrele pe care calcă roţile şi caii,
au ele vreun dumnezeu al pietrelor?
Şi dacă au un dumnezeu al lor
în ce biserică de piatră stau
In genunchi de piatră, pietrele?

FĂRĂ INIMĂ

Sunt atît de fericit astăzi
de parcă mi-aş lua la revedere de la viată
de parcă mi-aş băga în inimă un măr
ca să nu mai bată ci ca să stea dracului —
ca sa pot să mă apropii de tine şi să-ti spun:
— Ma, ţi-o fi sete,
ia şi tu şi muşcă un măr!

ARĂTAREA PIETREI

Eu îţi arăt cel mai frumos lucru al meu
adică versul, chiar versul ţi-1 arăt
şi te întreb:
crezi tu că seamănă cu o piatră, crezi tu?

Tu copacuîe, îmi arăţi frumosul
cel mai frumos de pe tine.
mirosul tău mi-1 arăţi
şi mă întrebi binemirositorule:
crezi tu că seamănă cu o piatră, crezi tu?

El îmi arată ce este mai frumos în el,
viaţa lui plăpîndă mi-o arată,
viaţa lui străvezie mi-o arată
întrebîndu-mă:
crezi tu ca seamănă cu o piatră,
crezi tu că seamănă cu o piatră?

ALTE CHEI

Rămîne veşnic nedeschisă poarta aerului...
Noi încercăm s-o deschidem cu respirarea,
noi încercăm s-o deschidem cu păsările,
noi încercăm s-o deschidem cu răsăritul soarelui.

Dar rămîne închisă poarta aerului.
Norii nu sunt chei, norii nu sunt chei,
nu-i aşa?
Rămîne veşnic închisă poarta aerului...

Mă sufoc, iubito,
mă sufoc de acest crivăţ violent
de acest simun care plînge.

ÎNDURERAREA

Se îndurerează piatra netrăită,
iepurele cel neîmpuşcat,
cerbul fără rupte coarne
şi eu, mai ales eu.

Se îndurerează netăiatul lemn,
soarele nevăzut de orbi se îndurerează.
Se îndurerează marea fără înecaţi
şi eu, mai ales eu.

Se îndurerează timpul fără să curgă,
clepsidra cu nisipul sub tălpile tale.

Dureros este inorogul brodat pe o tapiţerie
şi eu, mai ales eu.

Se îndurerează starea de a fi fără moarte. .
Dureros e gălbenuşul fără pasăre.
Mai dureros decît armăsarul fără nechezat
sunt eu, mai ales eu.

PUTREZIREA CALULUI

Putrezeşte calul răsturnat în cîtnp,
lacrima care n-o plîng,
putrezeşte peste cer
ziua cea de ieri
şi decade peste noi
al luminii trist noroi
şi te duci tu trupule
o dată cu trupele
ale viermilor
şi ale iernilor...
aie florii de zăpadă
care nu mai vrea să cadă.

BATE ÎNTOTDEAUNA ALT CLOPOT

Bate întotdeauna alt clopot,
genunchii mei stau în altă biserică
şi-n altă vreme.
Peste mine doarme alt Înger.

Eu mă ridic de sub aripa lui şi spun:
— Du-te, du-te, nu vezi că eşti altul?
El imi răspunde:
— Lasă-mă, mai lasă-mă puţin,
ml-e foarte somn,
mai lasă-mă puţin...
De ce uiţi tu, că eşti şi tu altul!

RAPORTUL CĂTRE PĂSĂRI

N-am mai zburat în aerul Vostru
nu, eu nu am mai zburat, —
în urechea păsării de multă, multă vreme
n-am mai cîntat. '

Umbra statică mî-a fost ca şi cum
fumul unei frunze m-ar fi adumbrit:
iubita cea mai noptatică
,m-a ouat şi-a murit.

Voi care sunteţi deasupra mea,
ca o memorie a neîntîmplării
credeţi-mă voi şi iubiţi-mă
?um moartea-şi iubeşte eroii.

Ontec de sus în jos ca şi plinsul
mers alăptat de pămînt,
numai pentru că vă spun aceste cuvinte
fostul de mine, azi sunt.

ACEASTĂ ŢARĂ DE VIS

Cînd se va sfîrşi asfaltul drumului
trupul meu şi trupul tău se vor face asfalt
ca să nu rămînă necălătorită
această ţară de vis.

Cînd vor cădea frunzele pomului,
cînd se va veşteji iarba cîmpului,
pletele mele şi pletele tale
se vor aşterne pe cîmpuri
ca să nu rămînă înfrigurată
această ţară de vis.

Cînd vor seca izvoarele
şi cînd ploile vor pleca în sus
eu şi cu tine ne vom ţine de mînă
şi vom plînge, vom plînge
ca să nu rămînă văduvită de tristeţe
această ţară de vis,

Cînd vor muri cîinii,
cînd vor pieri caii,
cînd iepurii vor fi mîncaţi
de gura morţii,
cînd ciorile negre
şi pescăruşii albi
vor fi mistuiţi în guşa aerului,
eu şi cu tine vom fi
cîine şi cal
iepure şi cioară,
dar mai ales vom fi
pescăruşul cel alb
ca să nu rămînă
fără diadema de carne vie
această ţară de vis.

LECȚIA DE CITIRE

Scriere este totul.
Peştele e literă
în alfabetul mării.
O frază sunt păsările-n zbor.

Totul e scriere.
Totul este de citit.
Piatra poate fi citită, —
iar norii ne spun o poveste.

Triste, muncite alfabete,
înşiruind istorii vaste.
Chiar mîna mea ascunde-n sine
uitata scriere a unui imn.

Stau singur şi în gîndur , Doamne,
iar gîndurile litere îmi sunt.
încerc să recompun o frază
dar timpul meu preschimbă scrisul.

O, de-aş putea să te citesc,
O, de-aş putea să desluşesc
aceste stranii alfabete..!

STAREA DE A FI

Ah, n-o să ştie nimeni
gingaşa pricină a leandrului
profunda pricină a stejarului
cauza ochilor mei.

Ah, n-o să ştie nimeni _
zbuîata pricină a păsărilor
împietrită pricină a pietrelor
cauza inimii mele.

-Ah, n-o să ştie nimeni
neagra pricină a pămîntului
curgătoarea pricină a nurilor
cauza sufletului meu.

PIETRE DE MÎNGARE

Vine un animal şi mănîncă
o stîncă.

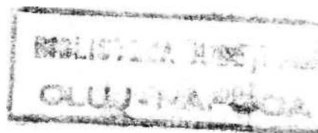
Vine un cîin#, ce- latră
şi mănîncă b,-piatră.!:

Vine un IVI de nimic
şi mănîncă nisip.ţ-

La urmă vin şi eu
ca să mănînc acest ecou.

— Ecou de ce?
— Ecou de nu ştiu ce!

CIREŞAR

Nimeni nu ne crede dacă sărutăm
pasărea in zbor, iarba înverzind.
Noi suntem un fel de martori
ai adolescenţei ruginind. .

Nimeni nu ne spune: bea flămînduîe!
Nimeni nu ne spune: însetatule!
Curge primăvara pe sub fluturi,
visător podeaua curge pe sub tine, patule!

Lasă-te pe somnul meu, tu vis frumos,
cade-mi tu in gura mea căscată
roşie cireaşă dintr-un chiparos,
zînă inventată!

DESEN PE O ARIPĂ

Putem să credem că am scria
ceea ce poate fi citit
pe aripa unei păsări din vis
nemărturisit.
Putem să spunem că am spus
ceea ce spune piatra unei pietre
cînd plîngi la cel de al treilea strigăt de cocoşi
Petre.
Putem să spunem că din nou
avem o cruce pregătită
pe care vom răstigni un ecou-
sau poate această clipită.
Vom bate timmil în cuie'

toc, şi, toc-toc...
Imaginea ta amăruie
vom zvîrli-o în foc.

CIULEANDRA

I

Cai am văzut galoplnd
pe coarne de melc ca pe iarbă!
Pe un miraj de coarne de melc,
pe un gazon văzător de coarne de melc.

Ah, iar sunt frumos la vedere!
Iar m-a părăsit umilinţa trupului,
iar îmi decade de sub sprinceană, peste surîs
umbra stelei polare!

Mă voi azvîrli ca la şapte-spre-zece ani
pe spate, cu spinarea şi înapoi
peste miriştea aceasta
de coarne de melc!

Cai graţioşi levitînd
cu potcoava pe iarba de coarne de melci
trec astăzi spre ieri
şi de ieri înspre ieri, vin la mine
să-mi mănînce urîtul, să-mi pască
albăstrimea cerească!

II

Lucrează timpul pentru mine
secunde de sidef şi de carne,
moluşte pietrificînd
In crivăţul cu ţeava de tun.

Se strîng iubitele mele
în brațele altora ca în spînzurători,
ploi neplouate şi ouă
fără pui!

Nimeni n-a vrut să mă spele, —
decît vrăbiile cu stridentul clăbuc
al neființei... '
Văzut-ați ce baie
şi ce curățire
stă în spălarea cu praf?

Alege-s-ar piatra de piatră
şi verdele alege-s-ar de frunză!
Nimic mai mult, eu, atîta le zics
să fie ce sunt!

NIMIC NU ESTE ALTCEVA

Nimic nu este altceva.
Piatra îmi este verişoară
Rudă de tată îmi este pomul
Rîul se trage din ochiul maică-mii
Nimic nu este altceva.
Cel de ieri şi cu cel de mîine
sunt frați de timp.
Cel de sus şi cu cel de jos
sunt frați de aer,
Nimic nu este altceva.

Mersul norilor pe cer
e siamez cu mersul norilor pe ape?
starea de tristețe

e logodnică cu bucuria
iar jalea îmi încoronează
cu o aură de dinţi albi
rîsul celui ce a apucat să rîdă.

Nimic nu este altceva.
Moartea calului
se odihneşte în fundul ochiului meu.
Moartea acestei toamne
se reazimă cu ceafa pe o pernă albă de zăpadă.

Moartea se aseamănă
întocmai cu naşterea.
Nimic nu este altceva.
Ce am simţit înainte de a mă naşte
voi simţi şi după ce nu voi mai fi.
Cum a fost atunci aşa va fi atunci.

Nimic nu este altceva.
Totul este totul
iar eu sunt tu.
Nimic nu este altceva.

STRIGAREA NUMELUI

Eu i-am arătat ei 6 piatră verde
şi am rugat-o să nu plece. «
Eu i-am arătat ei un cal cu şapte şei
şi i-am spus: nu pleca!
î-am arătat o pară zemoasă şi i-am spus:
Măninc-o şi nu pleca, nu pleca!
Pe fiul tatălui meu i l-am arătat ei.
l-am spus: uite ce tată frumos am!

Rămîi şi nu pleca!
I-am arătat un trifoi cu patru capre}
o inimă cu două trupuri;
o pasăre care zbura înlăuntrul oului
şi i-am spus: nu pleca tu de la minei
Dar ea
a plecat pentru că începuse să plece.
Am strigat după ea:
Spune-mi măcar cum te cheamă, -dacă ple<
spune-mi măcar cum te cheamă!
Ea
şi-a întors numai atîta chipul
cît să-i fie profil peste umăr,
şi-a spus ceva din care am auzit
dacă am auzit...
mie singuratecului mi s-a părut
că mi-a zis:
A venit toamna, e timpul ca îndrăgostiţii
să ştie numele iubitelor lor —
după cum frunzele cînd soarele le bate
bănuiesc că au umbră...!
Cred că umbră era cuvîntul pe care
l-am desluşit,
înainte de a pleca Umbra.
Iubita mea.
Iubita frunzelor...

ALTĂ MATEMATICĂ

Noi ştim că unu ori unu fac unu,
dar un inorog ori o pară
nu ştim cît face.
Ştim că cinci fără patru fac unu
dar un nor fără o corabie
nu ştim cît face.
Ştim, noi ştim că opt

împărţit la opt fac unu,
dar un munte împărţit la o capră
nu ştim cît face.
Ştim că unu plus unu fac doi
dar eu şi cu tine,
DU ştim, vai, nu ştim cît facem.

Ah, dar o plapumă
înmulţită cu un iepure
face o roşcovană, desigur,
o varză împărţită la un steag
face un porc,
un cal fără un tramvai
face un înger,
o conopidă plus un ou,
face un astragal...

Numai tu şi cu mine
înmulţiţi şi împărţiţi
adunaţi şi scăzuţi
rămînem aceiaşi...

Pieri din mintea meal
Revino-mi în inimă!

DESCRIPŢIE

Ea mergea mîndră, suavă, împiedicată
printr-un pasaj de lei cu aripi.
Mai bateţi şi voi puţin din pene, fiarelor,
mai răcoriţi-mi inima cu neputinţa voastră
de a zbura!

Ea îşi alesese drept trunchiuri glturile de girafă.
Mi-a'duc aminte, îmi spusese:
Trebuie să fie ceva de animal mut
în arborii ăştia,
un fel de fiinţe cu frunze în loc de cap.

Ea mergea printr-un culoar de păsări înghesuite.
Ea mergea mîndru, uşor împiedicat, timid.
— Unde te duci tu, am întrebat-o, unde
te duci tu?
— Unde să mă duc, nu vezi că stau
In braţele tale, orbule?

ALUNECAREA GÎNDULUI

Nimic mai alunecos decît spinarea păsării;
pat îmi voi face din aripa zburînd;
îmbrăţişat cu simunul voi săruta pe gură
norul albastru.
Veniţi şi zburaţi şi plingeţi;
să se'topească odată sarea aceasta.
Voi pune strigătul meu la uscat _
ca să avem cu ce da gust mîhcării.
Evaporă-te mînă a mea dreaptă, —
să rămînă albă bucata de var,^
să stingem cu ea focul din apă
şi nenorocul.
Du-te tu de la mine
mers al meu de cal pe două potcoave.
Smulge tu şi lasă-ţi în mîini
ca pe un iepure viu cuvintul acesta.
Lasă să fie acest creier frumos
plapumă pentru ideile friguroase.
Culcă tu în fundul ochiului albastru
animalul rănit cu vederea de mine.

Să-1 tragem jos de.pecal pe acest vinălor:
Bubuie timpanul meu pe care şi-1 ţine
ca pe un scut apărîndu-se împotriva tăcerii.
Din blinda mea vorbă să-ţi faci un cort
să-ţi iei drept pernă limba mea roşie.
Lasă-te tu pe tine gustat
binemirositorulel
Să te sprijini în osul frumos al claviculei.
Aţa unui fir de păr alb să ţi-o faci coardă, —
să tragi fără milă în duşmanii noştri
şi mort fiind
Bă vii să-mi spui că ei sunt morţi.

LA ULTIMUL ETAJ

Ea stă singură acum la ultimul etaj,
mirosul ei suav pîlpîie,
oraşul se îndepărtează — înhămat la elinii
Vagabonzi şi flămînzi.

Să punem pîine pentru vrăbii
şi trupurile noastre uscate şi fărămităle
să le punem
pentru pliscurile de argmt şi flămînde
ale zeilor nevorbitori.

Mai multă milă pentru stelele care răsar,
mai multă compasiune pentru raza
de la lună, ..
mai mult irig pentru pietrele îngheţate
şi mie, • »•
mie, pentru mine, — mai mult aer.
Mai mult aer!

CE ALB, CE NEGRU DE ALBI

Ce alb, ce negru de alb,
cîte stele în stele şi stele lîngă stele în alb
şi vine vîrtejul şi vine vîntul şi vine
suflare de aer
şi ne suflă şi smulge
şi ne duce de pe noi
cortul pielii noastre.

Şi rămînem roşii în sînge, în foarte sînge
şi se topeşte de noi doi gheaţa,
şi se topeşte roşu,
şi ne durem şi ne durem în durere
rană pe rană
ţipăt pe ţipăt.

Şi vine taifunul, tromba, aerul urlînd
şi ne smulge zidul cel umed de carne
şi ni-1 duce şi ni-1 izbeşte
de un amurg de soare
şi ne rămîn scheletele albe
pe zăpada albă.

Oasele de os cele albe
pe oasele de zăpadă cele argintii,
şi devenim numărabili
şi putem să ne numărăm unul pe celălalt
unu şi doi şi trei...
unsprezece, cincizecişipatru
optzeci şi patru...

Şi vine aerul turbat şi în strigare
şi ne împrăştie şi ne risipeşte şi ne suflă
şi rămîne numai zăpada cea albă
scînteietoare
atît de scînteietoare cum este numai cuvîntul

atît de friguroasă cum este
numai cuvîntul.

Acolo pe zăpada cea aibă noi doi ne-am iubit.
Urma noastră în zăpada cea albă este
aidoma copitei unui animal sideral
care a trecut prin zăpadă
niciodată acum,
totdeauna altădată...

VÎNĂTOARE

Nici n-ați crede voi că pietrele
sunt copiii de aer ai păsărilor.
Ah, cît doresc să plouă torențial
peste oceanul în care s-a înecat
totdeauna altcineva.
Nici n-ați crede voi
că florile sunt gînduri de-ale
răsăritului de soare.
Ah, cît aş vrea să dorm
în casa iepurelui.
Nu, el n-o să se sperie.
Ceea ce am eu nu este un trup,
este un cort.
Ceea ce gîndesc eu nu este o rază,
ci este o pernă pentru iepuri.

CINĂ

Revelația este un fapt de jale.
Curiozitatea o durere.
Do ce la urma urmelor să am atîta timp

pentru mirare.
De ce să am un ochi atît de mara
ca să săreze lacurile cu bărci?
Ar trebui să stăm la o masă
fără să ne fie foame
şi ar trebui să locuim o casă
fără să ne fie somn
şi eu să-ți spun ție:
— Ştii că a răsărit soarele şi că sunt!
Şi tu să-mi răspunzi mie:
— O fi dimineață, frate?

COLINDĂ PE LOG

Niciodată nu putem greşi prea mult
din pricina propriilor noştri ochi care văd aceasta.
Și nici minți nu putem prea mult să mințim
din pricina spaimei de-a rămîne noi înşine surzi.

Nici prea mult nu putem să trăim
şi nici prea frumos nu putem să trăim.
Altfel am putea să ne dezamăgim strămoşii.
Altfel am putea să ratăm şansa de a se naşte
cei care nu s-au născut.

fie putem bucura numai atunci cînd nu ne vede nimeni,
cînd nu ne vedem nici măcar noi înşine.
Nu, noi nu ne mulțumim cu puțin,
dar ştim că mai mult nu ni se cuvine.

NEDREPTATE

De ce să auzim şi de ce să avem urechi pentru auz?
Atît de păcătoşi să fim noi încît să fim nevoiţi
să avem
speranţe, pentru frumuseţe
şi pentru duioşie, ochi,
şi pentru alergare, picioare?
Atît de nefericiţi să fim noi
încît să trebuiască să ne iubim,;
Atît de nestabili să fim noi '• —
încît să trebuiască să ne prelungim
prin naştere
tristeţea noastră urîtă
şi dragostea noastră înfrigurată?

ORFEU ÎN VECHEA CETATE

Poetul, cu un şoim pe umăr, intră în cetate.
El se simte foarte tulburat
şi întocmai ca steaua Canopus,
cea din emisfera australă
cea văzută numai de cei care poartă ochelari la inimă.

Nu-1 vede nimeni pe poet.
Unii nu-1 văd pentru că nu au vedere.
Alţii nu-1 văd pentru că nu au inimă.
în fine restul nu-1 văd pentru că nu sunt.

Toţi însă spun în cor:
Poetul nu este de băut, deci nu-i înţelegem!
Poetul nu miroase cum floarea »

Cum putem să-1 înțelegem, -
cum putem să luăm ceea ce nu miroase ca floarea
drept floare?!

Poetul merge pe strada cea mare.
Du-te dracului, îi suflă şoimul de pe umăr,
du-te dracului de prost, îi suflă şoimul de pe um
Poetul se face că n-aude nimica.

Am văzut cu ochii mei un poet intrînd în cetate.
Ei ţmea în mîna dreaptă, in pumnul lui drept,
un şoim sugrumat.

SCURTĂ VORBIRE

— Vrei să trăieşti numai pentru mine
şi singur
şi fără umbră, cum fără umbră este
cifra unu?
— Da!
— Dar tu eşti dus, dar tu uneori eşti
aidoma animalelor de cîmp!
— Da. Uneori sunt aidoma animalelor de cîmp.
— Nu uneori, —
întotdeauna eşti ca un animal de cîmp.
— Da. într-adevăr, întotdeauna sunt
ca un animal de cîmp.
— Tu nu eşti ca un animal de cîmp, —
tu eşti chiar un animal de cîmp.
— Da. Eu sunt un animal de cîmp.
— Mi-e scîrbă de tine, dar în acelaşi timp
mi-e foame de tine
şi în acelaşi timp mi-e dor de tine.
Lasă-mă să-mi fie dor de tine!
— Da. Te las să-ţi fie dor de mine.

— Nu, nu poate să-ţi fie dor niciodată
de un animal de cîmp;
şi nici foame nu poate să-mi fie de el;
cel mult aş putea uneori să-1 dispreţuiesc.
Hai, mă laşi să te dispreţuiesc?
— Da. Te las să mă dispreţuieşti.
— Am ajuns să vorbesc cu toate animalele;
— mă port de parcă aş fi cosmic; —
de fapt, cine eşti tu, bestie?
— Cine să fiu? Eu sunt da.

CHIAR AŞA

Ce trist că spui da numai cînd te întreb eu.
Ce păcat că nu spui da din cînd în cînd,
fără să te întrebe nimeni...
Pe arbori nu i-a întrebat niciodată nimeni
nimic
şi ei spun da, neîntrebaţi.
Pe capre nimeni nu le-a întrebat
niciodată nimic,
dar behăie foarte tare cînd sunt mulse
şi nici măcar nu le dă prin gînd
să nu mai fie capre după aceea...

Stă piatra ca proasta şi neîntrebată.
Vine calul şi o calcă în potcoave
şi o balegă cu balega,
şi ea stă şi se toceşte
şi miroase a balegă
şi se lasă spălată de ploaie
...şi chiar tocită de priveliştea lunii
tot piatră rămîne,
fără s-o întrebe nimeni nimica...

STAREA CÎNTECULUI

Şi dacă s-ar deschide deodată un ochi
chiar pe clanţa pe care apeşi?
Ai mai putea tu oare
să pui mîna pe privire?
Ai fi în stare tu să intri într-o vedere?
Ai putea tu să fii văzul meu?
Ai putea tu să fii — dacă dintr-o dată
s-ar deschide un och
te miri cine ştie unde,
te miri cine ştie cînd?
Orbul de mine te întreabă
poţi tu, poţi tu să fii vederea mea?

INSIGNĂ

Această ramură a poeziei
a cărei umbră peste cer
alaltăieri lent se înscrie
iară vederii noastre, ieri...

Să fluture peste sfioasa
întindere de plai natal
mişcînd privirea şi răcoarea
tristeţii spusă virginal...

Această ramură a poeziei
a cărei umbră pe pămînt
şi duh de vînt şi de zăpadă
lent clătinîndu-o, îi sunt.

MOLIMA

S-a stîrnit o boală grea pe arcă.
Primele au fost maimuțele
cărora le-a căzut pielea.

Ce putem face cu ea? Vai,
nu putem face aproape nimic.

Am uscat-o la soare şi ea
s-a micşorat foarte mult.

Maimuțele stau cu carnea goală
pe punte. Sunt roşii, se simt
foarte rău.

Am îngenunchiat cu toții şi ne-am rugat
pentru ele. Dar ele nu se uscau
defel. Roşii şi umede. Şi suferind.
Nimic nu de face plăcere.

Cu toții ne-am gîndit că la rînd
vin şoarecii. Ştiu şi ei asta.
Am pregătit o frînghie mai mică
pe care să uscam pieile lor mai mici.

Marea curge liniştită sub arcă.
Pieile uscate ale maimuțelor au început
să miroasă urît, dar noi
hică nu ne îndurăm să le azvîrlim
în mare. • .- •• •
Şoarecii au< fost aceia care-au insistat,
cel mai mult; să le riiai ținem
pe punte.

SPRE SEMN

Pînă şi ciuperca gri a creierului
e mult prea materială.

Păr, piele, meninge, alb...
Ca şi cum am mîngiia o tablă
de logaritmi.

Pune degetul pe cifră!
Să fie aceasta un înţeles al pipăitului?

Atîta lumină îţi taie vederea
pînă cînd îţi pui geana
pe o rază de soare!...
Dar are aceasta vreun înţeles?

Unde sunteţi voi, stări ale neliniştii
şi tu Insignă, unde eşti?

îmi pun tîmplele
între literă şi hîrtie

— Dar nu este nici un loc între ele,
rîse îngerul, —
ce cauţi tu, acolo, în îmbrăţişarea lor?

EPICA MAGNA

—1978 —

DESCRIEREA LUI A

îl opun pe A lui 1.
Nori peste semne.

Explozia inimii în desimea ei
rabdă să se spargă trupul.

Gînd cu ancoră A,
in zeama «hulitoare a creierului.

Credeam că totul vorbeşte.
A m-a despărţit de auz.

Templu al cuvîntului, A,
rugarea trupurilor noastre îumegînde,
vulturul ţi l-am ucis
schimbîndu-te în lucru.
Gîndire devenită strigăt,
înzdrăvenind un mormînt,

A, te-am făcut trup
ca să rămînă din trupul meu
după spulberare
A.

îl opun pe A, mie.
Sufletului meu îl opun pe A.
Luptă care naşte înţeles.
Cort al amintirii mele.

Trece timpul peste A.
Viaţa-mi curge pe sub A.
Soarele se închină la A,
la steaua cuvîntului, – A

Tu care nu eşti, —
A,
cine o să te gîndească, cine?
Gîndeşte-mă tu A, pe mine.
Gîndeşte-mă tu.

Inmormintîndu-mă, —
A,
trup îmi rămîi, al gindirii.

Faraon împăiat cu paie
încălecat cu cai
înverzit cu iarbă
uscat de apă,
şi udat de toate razele stelelor.
Sub piramida ta, A
voi depune mărturie
de faptul că m-am născut
şi de faptul că am murit.

în numele iepurilor, A
în numele ierburilor, A
în numele bolovanilor si al nisipurilo
A,
In numele numelui meu, A

depunem prin tine mărturie
pentru nedreptatea,
de a fi nemaifiind.

Vorbirăm stelele.
Cîntarăm vorbirile.

A, te opun lui 1.

PEAN

Nu trebuie înțelese sentimentele, —
ele trebuie să fie trăite.
Nu trebuie înțeleşi porcii, —
ei trebuie să fie mîncați.
Nu trebuie înțelese florile, —
ele trebuie să fie mirosite.
Nu trebuie să fie înțeleasă pasărea, —
lăsați-o pe ea singură;
nu-i faceți ramură din inima voastră,
nu-i beți' cu respirarea voastră aerul,
aerul de sub aripă...
Nu trebuie mai ales să înțelegem, —
trebuie mai ales să fim;
dar mai ales trebuie să fi fost,
într-adevăr mai ales să fi fost.

ROATA CU O SINGURĂ SPIȚĂ

Mirosea a mort de pe altă planetă.
Pe şirele spinărilor de cai
încolțea iarba şi o egretă.
Mirosea a mort de pe altă planetă.

Inima toată mi-o băgasem în pietre
cum mîinile mamei în cocă
cînd ne gătea aer -
la gîndul că pasărea se sufocă.

Ea ne povestea
povestea, cu-mpăratul
cel care se sprijinea de raze ca de un băţ,
şi care zărind în luminiş pe goala zeiţă,
deodată, hăţ!

Ah, doamne, ce miros!
Mirosea a mort de pe altă planetă.
Nefiinţa suavă ne apărea tuturora concretă.
Şi toate acestea se întîmpîa
pre cînd roata numai o spiţă avea
şi nu roată se numea
ci linie se numea.

CLIPA CEA REPEDE

S-a pus la îndoială piatra
ca vorbire.

Au zis de fluture că este
o respirare, —

de cartof, de porumb şi de prună,
strigăt de nefiind, —

la fel de porc, de capră şi de lună,
fel de mestecînd.

Ei n-au ştiut nici să citească
leul în alergare,
că literă preeste şi zeiască.

N-au descifrat cîmpia mare,
marea cea mare,
viaţa prea singura
ce ni s-a dat...

AMINTIRI DE CÎND ERAM PIATRĂ

Ca un răget luminos, în creierul meu
a explodat o celulă;
de străinătatea prea nouă
în care se afla
rătăcind de la începuturi.

Minţile mi s-au umplut de un miros
de stea moartă,
de animale gîndite în vis,
de funingine bolborosind
roşcata înţepenire a pietrei.

Eram atît de rari, —
(mi s-au părut că aud) —
atît de foarte rari încît
cu toţii la un loc
n-am fi putut să umplem unul.
Unul, era departe în viitor
pregătit de împietrirea noastră numai.

Aveam nume,
fiecare alt nume aveam;
trebuia să fi murit îndelung

trebuia să fi pierit profund
ca numele vreunuia dintre noi
să devină cuvînt.

Nume lîngă nume şi lîngă nume
era strigarea.
Definitiva moarte numai
ne lega
ca un cuvînt.

Capul mi s-a umplut de un miros,
oasele, pe dinlăuntru
mi s-au umplut de un miros
de moarte
mai veche decît viaţa.

O neputinţă de a spune doi,
o neadunare cu nimeni,
o neadunare cu nimicul, —
ca un răget luminos
mi-a explodat în creier.

RESPIRAREA AERULUI DE SUB ARIPĂ

Nu, nu se poate
vultur stingher,
fără de roate
să stea pe cer.
Pasărea, marea
care e-n zbor
cu respirarea
am s-o dobor.
Dintr-o umflare

pot ca să-i țip
aerul tare
de sub aripi.
S-o las să cadă
ca un cornet
cu tot cu coadă
pe al meu piept.
Să-mi fie salbă
şi crinolin.
Ah, pată albă
O, jeg senin.

PRĂBUŞIREA UNUI VULTUR ÎNTR-UN OM

M-a izbit vulturul prăbuşindu-mi-se pe umăr.
Glonțul lui mi-a luat aerul din plămîni, —
treaz fiind încă, m-am trezit
cu lăuntrul meu plin de zburătoarele cerului.

Ferească-mă, să stea şi cerul cu stele în mine.
Prea puțină mi-e viața, încît
dau liber vederii şi razei ei
dau liber.

Atîta vă rog, scoateți-mi din plămîni pe vultur.
Am să-l duc în spinare să-l îngrop la vîrf de munte.
Atîta doar vă rog, scoateți-mi vulturul din plămîni.
Mă sufoc; penele lui îmi'umplu respirarea.
Strein de moartea mea
e vulturul mort.

FINISH

Alergam atît de repede încît
mi-a rămas un ochi în urmă
care singur m-a văzut
cum mă subțiam, —
dungă mai întîi, linie apoi...
Nobil vid străbătînd nimicul,
rapidă parte neexistîndă
traversînd moartea. -

COLINDA COLINDELOR

Ah, legile fixe
ca şi cum am trăi un timp oprit.

Am început de la o vreme să imit natura.
Un grec în trecere prin inima mea mi-a zisi
misterios este numai ceea ce există,
iar logic este numai ceea ce nu este.

A treia oară ninge în dimineața acestui an.
Pun mîna pe zăpadă şi se stinge,
§i creierul liber mi-1 pun

în dorința de os de floare de zăpadă
«pre apărare de cald.

Orice gest e mai frumos decît o statuie,
orice gînd de alb
duce în brațe un fulg uriaş de zăpadă.

S   -uzul s-a pierdut într-un lătrat de eiini,
* liii vederea s-a oprit în steaua Venus.

ţi dacă codrii negri bat în geam,
fi dacă mi-eşti departe,
ningi tu, ningi tu, ningi tu...

Şi dacă un cuvînt copil
se cere din cuvinte,
şi dacă un albastra **cer**
se scurge din **morminte**
şi se preface **şi se duce**
spre deltele mai suse,
mai smulse,
mai foarte alte animale,
mai foarte alte plante.
Şi dacă legea stelei fixe opreşte cu fiinţa ei
saltul de doi, zvîrlit spre trei
al unui unu.

...Potop îndepărtat şi surd de om rupt.

Ce rece este, şi măreţ
şi cît de singur este şi geometric.
A trecut un pers prin inima mea
şi n-am de gînd să vă spun ce i-am spus.

Atîta doar că sunt din ce în ce mai greu şi mai greoi,
cum grea greoaie este turma peste oi
şi raza de la stele peste noi.

Dar a trecut un cal prin mina, .
eu am trecut printr-un stejar,
stejarul a trecut prin secunda
aceasta.

Lerui Ier, pierdeți, pierdeți
ca să vă rămîneți
Lerui Ier, pierde-m-aş pierde
ca să-mi rămînă singurătatea
mie.

ANATOMIA, FIZIOLOGIA ŞI SPIRITUL

Ia-mi creierul
în mîinile tale moi
şi înveleşte-mi-1
cu osul luminii.

Prima mărime peste zero este infinitul,
peste nimic, —
totul.

Desigur, pentru recea întemeiere a furnicii
eu sunt zeu cu putere
vai, numai de moarte.

Desigur, eu mă închipui furnică
pentru zeul meu

pe care totuşi mi-1 pot imagina prin mîntuire.

Desigur, şi zeul meu îşi are zeul lui.

Cum or fi fiind zeii zeilor
şi cîtă despărțire de neființă
va fi fiind între zeul zeilor zeilor
şi zeu

între zeu şi furnică
şi furnica zeul cui va fi fiind ea

şi zeul zeilor cărora
va fi fiind ea.

Toată mărturia e de faţă.

Semnul este; nu-1 vedem.

Stăm pe un cap de zeu fără să ştim.
Mîncăm legea timpului
spunîndu-i sîmbure de nucă.
Necitită, ea poate fi rnincată.
Imaginea întregului
ar putea fi o falie în stîncă, —
dar necitită, ea rămîne doar prilejul,
trist,
al ruperii copitei unui cal
scăpată în ea.

Toată mărturia e de faţă.

Ar trebui nu ocbi rotund,
ci vederea ca oul.

E literă scrisă de jur împrejur
cum aerul de jur împrejurul globului,
cum carnea de zeamă a piersicii
de jur împrejurul simburelui creieros.
Acolo, în locul de unde,
deodată, se vede totul,
cînd
a vedea nici nu mai înseamnă
a vedea.

Trupul este făcut să fie mic.

Sarcina ochiului e să vadă linia.
Cifra e făcută să fie
lipită din micime, pe nefiinţă.
Dar, vai, nu există mic,

nici micime nu este.
A fi mic, a fi număr,
a avea ochi
e numai o prăbuşire din infinit.
Un infinit care cade din infinit.

Prima mărime peste zero este infinitul.
Mai mare peste nimic este
totul.
Stăm pe un cap de zeu fără să ştim.
Viruşii stau pe noi fără să ştie.

Toată mărturia e de faţă.

Strig:
Nu ochiul trebuie deschis,
ci vederea.
Strig:
nu urechea trebuie ciulită, —
muzica lumii foloseşte urechile
cum cel care a băut
zidul sau trunchiul copacului.

Mă ridic şi spun:
dacă poţi, uită şi nu-ţi aduce aminte nimic
decît numai întîmplările tale şi atît,
nu-ţi aduce nimic, mai ales legea uită-o.
Miră-te de tot ce ţi se întîmplă,
miră-te de tot ce vezi,
atîta timp cît ai să te miri
eşti salvat.
Amintirea te-a părăsit
şi mmic din începuturile lumii nu te mai
cercetează.
Ţine-ţi minte numai propriile tale întîmplări
căci te-ai spulbera mai repede decît
însuşi gîndul spulberării dacă ţi-ai aduce aminte.

Moartea este prima amintire,
şi cea mai veche.
Amintirea lui nimic
amintirea lui nimeni
amintirea lui zero.

Ea e memoria.
Dar se şterge, se acoperă
cu sînge
cu miros de carne arsă
cu mirarea sîngelui, numită groază
cu sunetul de nisip de clepsidră
al ruperii osului.
Atît îţi zic, miră-te,
atît îţi zic, urlă de durere.
Cine strigă şi cine zbiară, cine urlă
şi cine se vaită,
cine se-ngroapă în miros şi în putoare şi în
dampf, în miazmă,
cine plînge
şi cine se sărează,
cine se amărăşte
şi cine se zguduie şi se hohoteşte şi se zbate,
cine se jupoaie, se rupe, se smulge
acela nu-şi aduce aminte de nimic
acela nu are memorie,
e ocolit de lege,
este.

Intre mine şi tine
numai cuvîntul, acest organ fioros
şi comun amîndurora,
este.

Să-1 rupem pentru linişte
Bă-1 rupem pentru linişte;
        lasă-mă înspre tine
        lasă-te înspre sinea sa

de care eşti legat
cu un organ fioros
şi rupe-1!

Să treacă o pasăre printre noi doi.
Ba nu, ***trece*** o pasăre deasupra mea.
E linişte, e o tăcere
în care se aud cifrele.

Aripile ei mari şi moi şi mov
ca de mîl transparent'
abia se înclină
sprijinindu-se pe stîlpii aerului.
Ba nu, eu mă clatin atîrnînd
de capătul privirii mele
ca un spînzurat de frînghie.
Ba nu, trece o pasăre magnetică,
leneşă, statică
In linişte, cînd dă din aripi
parcă se deschid ferestre.
Ba nu, se aud cum se deschid ferestre
de parcă o pasăre moale
ar zbura leneşă.
Ba nu, se deschid ferestre şi o pasăre
Ba nu, aripa păsării parcă deschide ferestre.

E linişte, trece o pasăre
de parcă ar deschide ferestre,
aripile ei sunt
ferestre.

Da.

FULGERUL ŞI FRIGUL

Toţi cei **din curte,** deodată,
nelinişţiţi, am simţit prezenţa aripei.
Acest'lucru s-a intimplat într-o luni după amiază,
acum un an.
De atîta vreme, mai ales seara,
fără să ne **spunem unul** altuia ceva,
mai ales seara, seară de seară,
am simţit prezenţa neliniştitoare a aripei
printre noi cei din curte.
Cu discreţie, am căutat în arţar, în magazie, în lucarnă,
sau chiar sub fotoliul mare din sufragerie.
De asemeni, am căutat după tabloul cu ramă bogată,
de familie, printre rochiile femeii din dulap,
după perdeaua de catifea, vişină putredă.
Pârind a privi oriunde altundeva,
in timp ce vorbeam orice altceva,
prezenţa aripei ne neliniştea şi ne nelinişteşte.
De aceea radioul întotdeauna este pus mai tare,
iar pompa din curte lăsată să curgă zgomotos.
S**-au înmulţit pisicile şi** clinii **din această** pricină,
iar becul electric de la intrare e lăsat aprins
toată noaptea.
.Abia acum, după un an de zile,
plecînd **în** grabă din casă, chemat de un pacient,
i-am simţit brusc, în spinare,
adierea rece.
M-am oprit în colţul străzii
şi, fulgerător, mi-am întors chipul spre casă.
Ah, tu frig, **şi tu** fulgerare!
îngerul este chiar zidul casei,
zidul cel mare tăiat la mijloc de o fereastră pătrată.

Chiar acest zid este,
acesta, cu fereastră pătrată 1
Chiar el este
privindu-mă rece, fix.

O CONFESIUNE

încă nu pot să înalţ un imn liniştei
pe care mi-o doresc şi de care mbeste foame.
Nici o casă în care am stat
nu m-a ţinut prea mult înlăuntru ei.
Aş vrea să pot să locuiesc
în propriile mele cuvinte,
dar îmi atîrnă greoi prin uşile lor
trupul spre regnul animal.
Bucuros aş da clinilor ce este al clinilor
şi arţarilor ce este al arţarilor,
dar urletul clinilor este pentru mine închis,
iar mirosul arţarilor oprit.
Va trebui să mă mut mult mai sus,
va trebui să arunc lestul, —
dar numai gîndul că ceea ce este sus
este aidoma cu ceea ce este jos, —
mă tulbură şi mă face să aflu
că orice azvîrlire nu are direcţie,
că orice lepădare e statică.

LA NORD DE NORD

Şi ceea ce nu există poate să moară,
la fel ca viaţa unui animal boreal
despre a cărui stare crepusculară
n-am ştiut niciodată nimic.

El apărea cîteodată
în felul tău de a merge,
dar prea somnolent eram ca să-1 văd.
El cînta uneori în privirile tale
cînd te uitai prin mine
spre propria mea adolescenţă.
El iţi prelungea uneori mîna.
El îţi adăuga mirosul
cu suavul miros al descompunerii
unui schelet de fulg de zăpadă.
Niciodată nu i-am simţit prezenţa
nici măcar în această secundă
cînd înfrigurat deodată sunt solidar
cu tot ceea ce nu există.
Vai, chiar şi ceea ce nu există poate să moară.

A MURI ÎN ZBOR

Brusc, pasărea a murit în zbor;
ca o pupilă piezişă taie un nor.
Şterge cu aripa flască
steaua verde gata să nască.
Suna murdar şi greoi
prin aripa ei, aerul a noroi.
Cade din ce în ce mai încet
spre secret.
Din interiorul cel mare spre interior
fără trepte şi neagră,
clătinîndu-se pentru nimeni
sporind cu greaţă singurătatea...
Loveşte frunza, fructa;
urmează un sunet de picior de animal
în fugă atingînd pămîntul
inundat
de lacrimi independente de ochi,
de umezeală independentă de frig,
de tăcere independentă, migratoare.

METAMORFOZELE

„Atît de distrat era cînd vorbea, încit uita cine este, cu cine vorbeşte, în ce timp şi în ce loc vorbeşte".

C. SUETONIUS TRAMQUILLUS - CLAUDIUS XL>

I

Brutală starea de a fi!
Somnul nu consolează luptătorul obosit.
Visul soldatului rupe aripile
fluturelui.

Ah, numai zigzagul
spune ceva despre stele.
Numai zigzagul de fluture
aţipeşte floarea.
...Şi adoarme răgetul de leu.

Brutala stare de a fi,
fără de somn este.

II

Frumoase animale are acest pămînt,
de toate felurile,
şi în toate timpurile.

Ca să nu mă distrug din spaimă
în fiecare secundă
am fost lăsat să fiu
oricine, altcineva.

Ca să nu mă sfărîm asuprit de mirare, —
de mirarea de a fi,
mai întîi am fost lăsat să fiu şarpe
cu piele solzoasă şi gri.

Şi cu toate amintirile de şarpe...
Ga şi cum aş fi fost şarpe dintotdeauna.

III

Nu există decît **o** singură viaţă mare
la care noi participăm.
Nu există decît o singură viaţă mare
restul, nu suntem.

IV

Deodată, la Pol, am fost urs.
Şi memoria urşilor mi s-a dat
ca să mi se pară firească starea de urs.

Ursul îmi spuse:
— Ca şi cum aş fi lovit
de o săgeată, sunt.
Otrăvit şi inconştient »
de felul meu de a fi,
pe care i-1 mărturisesc întruna.

Ii spun totul fără să ştiu că îi spun ceva.
Ca într-un leagăn eu port în creierul meu
şi clatin
ideile lui şi pofta de a şti.

Toţi mă socotesc străin
pe această zăpadă!

Numai el nu mă socoteşte străin
şi de aceea află.

V

Nu există decît o viaţă mare,
o singură viaţă mare la care noi toţi participăm.
Moartea e starea de dinainte de a te naşte.
Nu există decît o singură viaţă mare.
O trăiesc născuţii
unul cîte unul.

VI

Ca să suport să fiu şi ca să nu mă speriu
că sunt, —
trezindu-mă leu, memoria leilor mi s-a dat.

— Nu cunosc un animal mai bîînd decît leul,
îmi spuse leul,
noi nu mîncăm decît atuncea cînd
ne este foame.

Noi nu mîncăm decît atuncea cînd
ne este foame.
Decît atuncea cînd
burţii noastre,
domniei sale
ii este foame.

VII

Nu există decît o singură viaţă mare,
la care noi, călătorule, participăm.
- Da, zise melcul cel cu două coarne.
Da, zise el.
Să visăm, să visăm
dar să şi facem altceva.
Bunăoară să populăm realul.

VIII

Ca să nu mă speriu şi ca să nu mă distrug
de spaima de a fi arbore,
mi s-a dat memoria arborilor;
şi umbră mi s-a dat ca şi lor pe timpul soarelui
şi aventuri de copac mi s-au dat,
ca să suport să fiu lemn
fără să ard dintr-un gînd.

— Ca un pom cu ramuri, istoria
să ne ia de fiecare dată de la început! —
îmi spuse gutuiul, —
...să reia de fiecare dată
de la început, să ne reia,
şi în aşa fel
ca fiecare în parte să-şi joace
rolul principal şi verzos
cu desăvîrşire!...

IX

Există o singură viaţă mare
la care noi participăm;
fiind tot timpul, unul — altul, —
şi altcineva fiind mereu,
singuratecul care este.

9fi

Moartea e starea de dinainte de a te naşte,
îmi spuse cadavrul.
Ca să nu mă mir şi ca să nu mă speriu,
                    că sunt cadavru,
mi s-a dat memoria îngheţată a cadavrelor.

— Cuviincios ar fi să facem un Hai-Kai, —
pentru tine, mîini albastre şi ochi ţeapăn, —
gură întredeschisă şi nestrigătoare, -
timpan oprit la cuvîntul „mamă", —
pentru tine, vom face un Hai-Kai!

„Atîtea păsări zboară încît
ochiul mare al aerului va rămîne fără sprîncene!"

XI

Există o singură viaţă mare
la care noi participăm.

XII

Şi ca să nu mă fac nisip, de mirare,
piatră fiind,
memoria pietrelor mi s-a dat.

— Mişcarea naşte timp!
Cel care stă, nu este.
Cel care mişcă, are trecut.
Cel care arde luminează.
Cel care s-a stins, este orb.

XIII

Există o singură viaţă mare,
chiar şi cifra unu face parte din ea.

XIV

Călător sunt prin viaţă;
egal sunt cu tot ceea ce este, —
de la peşte la pasăre,

de la iarbă la zarzăre,
de la capră la iepure, —
toate acestea le sunt, clipă de clipă.
Fiecare-n alt timp,
şi fiecare, fiind dăruit cu toată memoria
cuviincioasă a celui care se mişcă.

XV

O văd trecînd dureroasă, adunată între umerii ei.
împodobită de înfrîngeri ca de un curcubeu
şi urmată de-a pururi de sufletul meu
ca de un tren fără şine.
Tîrîş îl ţine de mină
pe Ion,
fiul ei
cel alb şi bine mirositor,
cel înnebunit de răsfăţ;
singurul ei sprijin,
bastonul ei de nervi, de carne şi de oase.

O văd o vreme şi după aceea orbesc.

XVI

Există o singură viaţă mare
la care noi participăm.
Numai eu, străinul, —
Cristofor Columb prin iepuri,
Magellan prin frunze.
şi Nansen prin pietre,
fiind toate acestea, —
ca să nu mă suprim din mirare
amintirea lor mi se dăruie pentru totdeauna
ca şi cum ar fi a mea.

x v n

Sunt pasăre cu patru aripi,
cămilă fără cocoaşă,
cer cu doi sori, —'
şi nor care plouă pe mare...
Corabie scufundată în aer,
fluture înțepat de o privire
şi frumos ca şi cum aş fi mort.

Moartea e starea de dinainte
de a te naşte...

DEZÎMBLÎNZIREA

De mult negru mă albisem
De mult soare mă-nnoptasem
De mult viu mă mult murisem
De visare mă aflasem
Vino, tu, cu tine toată
ca să-ntruchipăm o roată
Vino, tu, fără de tine
ca să fiu cu mine, mine
O răsai, răsai, răsai
pe infernul meu, un rai
O rămîi, rămii, rămîi
Palma bate-mi-o în cui
pe crucea de carne
cînd lumea adoarme.

ROSINANTA

Mi-ar veni să strig
că mi s-a pîngărit gingăşia.
Dar, prea bine ştiu că uneori
sinceritatea e o viclenie
ca şi adevărul în gura vulpii.

Dezbrăcat de memorie, şi avînd
Însuşirea tăcerii
las în deplină afundare
tristeţea rece a lucrurilor,
şi cele două trei făpturi mai vechi
ce nu se pot dezlipi
de bătrînii strămoşi
ai acestei secunde libere
le las în înţepătoarea lumină
şi în solemna reclădire.
Şi totuşi, ce aparte lumină lucea
ce fel de dimineţi
de o altă culoare a sîngelui
erau cu puţin înaintea izbucnirii războiul
Tata mă lua pe cadrul bicicletei
şi rulam astfel spre marginea oraşului
pe lîngă gardurile de lemn
ale vechilor depozite de cherestea.

Întins în iarba ca o junglă
prin faţa ochiului zburau
avioane de luptă cît un ou de pasăre
cu aripi din coajă de ou de pasăre.
Era o vărsare de sînge
de scorţişoară, de cuişoare,
de boia de ardei.
Nu se prăbuşeau niciodată
şi pentru nimic în lume
nu le-aş fi atins cu degetul.
Clănţăneam numai din dinţi

pînă simţeam că am
două rînduri la fiecare falcă.
Se năşteau vampirii de sîmbătă dimineaţa
din rumeguş şi apă de oi.

Somnul se arăta ca o alternanţă a luminii, —-
secunda se arăta uneori eternă
moartea mai lipsită de infinitate;
decît punctul însuşi,
ea era mai mică.
Secunda ocupa totul,
mîncînd, devorînd, înghiţind, absorbirii
totul
nemailăsînd nimic morţii
şi nemailăsînd nimic
morţii cea de dinainte de naştere.

Atunci, sau cam pe atunci, tata
mi-a croit haine
din pielea Rosinantei
pe care o tăbăcise singur
şi o pilise cu pila.

Peste noapte însă iapa
începea să se refacă
şi uşor ameţit de miazme
mă simţeam presat de copitele ei,
de coastele ei şi botul ei.
N-aş fi dezbrăcat-o ca să nu-1 jignesc
pe tata;
n-aş fi putut s-o mai ţin îmbrăcată
din pricina coloanei de aer care mă presa
ca o suliţă.

Sinceritatea poate fi o mizerie,
iar adevărul pus în gura •
unui dihor, o murdărie!

N-am descălecat ceea ce nu călăream
dar nici de dezbrăcat nu m-am dezbrăcat
de pielea Rosinantei tot una cu a mea.
Curînd după aceea a izbucnit războiul;
peste cinci ani s-a încheiat pacea; —
după mult mai mulți ani
am remarcat deodată în iarba ca o junglă
o luptă aeriană
intre nişte avioane cît oul de pasăre...
Şi acum mai am mîinile pline de gălbenuş uscat
care uneori începe să se refacă din sine
şi-mi presează mîinile
şi-mi subție degetele,
cu durere mare îmi subție degetele,
mai ales arătătorul, blestematul de arătător.

STAREA PE LOG

Ar fi fost un păcat şi-o ruşine să zbor
Ar fi fost o trădare
să devin dintr-o dată uşor
Greul pămîntului
care e dragostea lui pentru mine
să-l schimb într-un gînd, într-o înălțime
Dragostea acestui glob imens şi greoi,
prin moarte
Dacă m-aş fi numărat în trei sau în doi
l-aş fi lăsat ca vita fără păşune
şi ca lumina

fără de ochiul de rugăciune.

Mai sunt pentru că el mă este.

Dar ce lungă şi sîngeroasă poveste...

CINA GENERALĂ

Vezi, îmi spuse el,
vine un moment în care durerea se schimbă în indiferenţă
şi nenorocul
în obişnuinţă.
Nu-ţi mai pasă cine ştie ce, —
şi un fel de linişte
începe să te cuprindă.
Te surprinzi, îmi spuse el
privind prin brazi, prin cai,
prin ocean şi prin alte multe
ca prin sticlă.
Al tău şi al fiecăruia, —
îmi spuse el,
nu se mai sprijină.
Fosta dragoste, foamea,
strigătul, îmi spuse el,
par împărţite la o cină generală.
Ah, dar existenţa fiecărui individ, îmi spuse el
este nesfîrşită şi măreaţă.
Resturile ei nu durează decît o secundă,
iar întinderea morţii, nici atîta.

BLESTEMAT, AH, OCHI DE PIATRĂ

Vai vieţii mele, încă de la naştere
ochi de piatră în trup de apă...
Vederea, ca tăria păianjenului
sprijinindu-se pe balele lui geometrice.
Atîrnă greu ochiul de piatră
şi sfîşie apa.
La ce bun vederea pietrei pentru apă
cînd trebuie să îngheţe apa de fr g
cînd trupul trebuie să-mi fie de gheaţă

bloc lucios şi transparent de gheaţă,
gheaţă tare, gheaţă solidă
ca să nu-mi cadă ochiul de piatră de sub sprinceană
ca să nu-mi alunece prin piept
prin pîntec şi prin picior
ca să nu-mi ajungă vederea iui de piatră
sub tălpile mele de apă.
Blestemat, ah, ochi de piatră în trup de apă,
trebuie să-nghet ca să te ţin sub sprinceană,
mai friguros decît frigul
trebuie să mă ţin
în toiul frigului
ca să văd vederea pietrei cu tine.
Blestemat, ah, ochi de piatră în trup de apă!

FIZIOLOGIA UNUI SENTIMENT

îmi pun cuvîntul pe gîndire
şi ea se rupe strigînd şi urlînd.
O, de-aş avea o cît de cîtă greutate
aş putea să zbor.

îmi pun mîna pe pămînt şi el se crapă
şi fug şobolanii din galer.i gemînd.
6, de-aş avea o cît de cîtă greutate
aş putea să zbor.

îmi pun sufletul în trup
şi el mi se lungeşte la vale
suferind ca rîul de munte
cu peştii smintiţi în el.
O, de-aş avea o cît de cîtă greutate
aş putea să zbor.

Mă aşed în genunchi în faţa ta
şi ţi se fărîmă faţa
de fărîmele genunchilor mei.
O, de-aş avea o cît de cîtă greutate
aş putea să zbor.

Pun mîna pe şarpe
şi el se face ţărînă.
Pun mîna pe şaua calului
şi el se face pulbere.

îţi spun o singură vorbă
şi tu curgi de sub ea
aidoma sîngelui de sub cuţit.
O, de-aş avea o cît de cîtă greutate
aş putea să zbor.

Strig, şi păsările cad sub strigăt.
Plîng şi sarea se cristalizează.
încerc să stau;
secunda se rupe neagră.
O, de-aş avea o cît de cîtă greutate
aş putea să zbor.

AUTOPORTRET

Eu nu sunt altceva decît
o pată de sînge
care vorbeşte.

DE CE?

Ah, m-ai făcut să cred cuvîntul, —
adică felul de a mă naşte şi de a muri;
ah, m-ai făcut să cred că sunt el,
si că el, esti tu.

De ce-ai mai făcut iarba, te întreb —
pe cal de ce l-ai mai făcut
te întreb,
pe ţînţari, pe dihori
i-ai făcut, şi de ce i-ai făcut?
De ce l-ai făcut pe pom
ca să mă umilească, de ce
l-ai mai făcut pe pom, te întreb...

Ah, am crezut că exist
pentru cuvîntul care trebuia să-1 bei
fără să-ţi fie sete!..

De ce
ai mai făcut piatra stătută,
să fie, —
şi de ce mai m-ai făcut
să zbor cu aripi, deasupra ei,
de ce?

CREIONUL PLIN DE SÎNGE

Placentă maternă
nedezlipită încă de cuvîntul pe care-1 strig, —
seducţie a mirosului greoi
din care nedezlipit, sunt.

Născut pentru jumătatea de viață
cea a barbarilor, cei pe jumătate' născuți, —
la adăpostul acestui urlet continuu
Încerc să am curajul să mă nasc pentru moarte.

Eu să fi fost acela care aş fi putut gîndi
faptul omului că este egal cu întîmplarea sa?
Eu să fi fost acela care să fi văzut
măria pietrei că e totuna cu măreția muntelui?

Placentă sîngeroasă,
strigăt de mamă, urlet născător
de durere ființîndă, de
ombilic neretezat!

Eu nu am vroit să mă nasc, —
nu, nu eu am vroit să mă nasc,
de pustia morții
n-am vrut să mă încoronez,

şi nici de această încorporare.

Placentă care-mi ține loc de aripă, —
sîngele care-mi ține loc de văz, —
acest miros care-mi ține loc de muzică, —
nedesăvîrşitul cîntec*

Intronînd singura a mea existență, —
pe oare merg cu două picioare
drag de soldat al patriei
lăsat în frigul de dintre două războaie

Şi deodată, explodează punctul gînditor.
Vai cîtă credință şi cîtă
Înțelegere a celor pieritoare.
Atîta lumină într-o parte, într-o parte

cum să nu o ajungă întunericul ei.
Ce ecou să fii...
Dînsa, piatra se luminează odată cu întunericul ei
noi, mai grăbiți, ne întîrziem întunericul.
Punct gînditor explodat
o grabă numai, şi atît.

Ooo... țipăt jalnic,
urlet schimonosit
al neputinței decît de cuvinte, —
al clădirii cu oase pe dinlăuntru
iar nu cu oase dalbe pe dinafară dalbă.

Ce răcnet pentru o biată piatră născută prelung.
Ce nefericire de a fi.
Cutuma morții egală
pentru tot ceea ce este.

Placenta luminii, arzătoarea placentă a luminii
născîndu-o pe jumătate.
înfigînd-o ca pe-o suliță în pieptul primitor al morții.

Ia-mi ochii înapoi, mamă, —
auzul ia-mi-1 înapoi, mamă.
Dragoste este ce sunt.
Aceasta este predestinată morții.

Nu mă îmbogăți,
Insingurează-mă numai cu a iubi, iubire.

Lasă-mă mamă
să-mi moară numai felul
îndrăgostirii,
placenta sîngerează
ia-ți-o cu nenăscutul de mine, cu tot,
înapoi!

A PIERDE TOT CE SE POATE PIERDE

Bărbatul este un animal indirect.
Gingaş sufletul lui
de neînţeles este.
Umbra unei frunze o ţine în braţe,
frunza nu, frunza nu.
Fuga unui iepure o ţine pe cîmp,
iepurele nu, iepurele nu.
Foame îi e de ce n-au mîncat alţii, —
frig îi e
tot timpul de alte stele.
Animal indirect, lumină pentru orbi, —
gingaşului se vădeşte,
prin băltoaca de sînge.
Nu naşte ci visează, —
nu doarme ci ţine în mînă arma!

Neputînd să piardă nimic
el pierde totul!
Moare numai omorînd.
Inventează puterea din absenţă.

Lumină în sine însuşi.
Ochi scobiţi cu degetul şi scurşi obraji,
ud al luminii, —
neputînd să ţii un copil în pîntec
tăierea gîtului în chip de sabie
o ţii îngropată în pămîntul de război al nimănuia.

Ce poţi să pierzi tu, —
născut pentru pierdere totul îţi este destinat pierderii.
Animal indirect
sufletul tău gingaş nimănuia
de trebuinţă este.

STRIGĂT DE FERIRE

Medievală lumină pe mobile vechi
prin sticla groasă trecînd ca printr-un război punic,
rărită şi subţiată, logodită cu lenea,
călărită' de pleoapele ochiului care se-nchide,
amurg al oaselor şi al pieilor,
noapte a respirării cu vise.

Domnia-sa ne-a întors ca pe un ceas,
ne-a reglat să fim lucizi în timpul zilei
şi somn lăbărţat şi fără vîsle
ne-a dat pe sub lună noaptea.

De ce am împinge prin alcool
visul de noapte sub miezul zilei?
De ce am muta cu norii umbra
pe care alergînd copilul şi-a lăsat-o acasă?

Haideţi vă rog şi vă implor să haidem
insuportabili stînd şi înţelepţi.
Două-trei guri de aer mai avem
Şi apoi... şi apoi...

De ce la urmă şi înaintea
trecerii noastre în nimic, —
acum să dobîndim înţelepciunea
ştiinţa dreaptă a durerii!

Ah, vă implor să nu-i lăsăm pe tineri
şi pe adolescenţi ah, vă implor
spuneţi-le greşeala morţii noastre,
pe foarte viguroasa de greşeală a lor.

Să nu-i lăsăm pe ei, pe mult copiii
care din trupul nostru s-au născut,
ca un ecou să ne repete viaţa.
Sunt noi erori ce nu au fost făcute.

Sunt crime împotriva razei ce n-au fost
noimă nu are şi nu are sens, nu are semn,
nici datină nu are
să-nveţe trupul nostru pe de rost.

Vă rog şi vă implor, hai să le spunem,
greşeala noastră am trăit-o noi
voi dragilor trăiţi-v-o pe-a voastră
un infinit există de greşele noi.

Haideţi acuma cînd murim cu moartea
îmbrăţişaţi în preacurvie;
Haideţi vă rog să îi lăsăm să fie
pe-ai noştri tineri mai curaţi.

Loc liber este pentru alte noi
greşeli şi plînsuri mult sărate.
Hai să-i lăsăm pe tineri noi,
deplin curaţi şi-n sănătate.

CÎNTEG

Pe nervul acestei priviri
o doamne ce multe orbiri
o sfinte ce multă vedere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestui auz
o doamne ce suflet ursuz
ce mers legănat de tăcere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestei sprînceni
o doamne ce ninse poieni
ce tristă putere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestor nervi
o, doamnă, îţi fură mult servi
dulci pietre în înmuiere
ochii mei pentru muiere.

Pe nimicul fără nimic
ce tristă cîntare ridic
lerui Ier şi lerui lere
şi numai spre o muiere.

OMORÎREA CALULUI

Bate-ţi cu cureaua calul peste bot
îi spumegă-n zăba amurgul
cu mine şi cu dealul tot
să-ţi baţi peste ureche murgul!

înfige pintenul de fier
în pielea lui neargăsită
încep să curgă înspre ieri
şi oră şi clipită

e cal troian atît îți spun
şi spart mult prea devreme
nu vezi e-nvăluit în fum
şi are-n jur de răni sprîncene
şi gene are calul tău
la sîngele ce-i curge din ureche
să-l bați cu biciul lung şi rău
pe calul care mi-e pereche
să-i dai cu raze-n steaua frunții
să-mi dai cu raze-n steaua minții
atît îți spun atît îți strig
să-l omorîm. Se face frig.

ORATORIU

Nimic mai ambiguu decît linia dreaptă,
nimic mai dureros decît nunta
...şi mai străin decît sărbătorile
anului nou
nimic nu este.

Nimic mai liber decît somnul,
nimic mai salvator decît oboseala
şi decît adolescenții cei doi
pe care ieri i-am văzut sărutîndu-se,
nimic mai din trecut nu este...

Nimic mai statornic decît aerul
şi nimic mai invizibil decît el.

ÎNAINTARE

Eu sunt o locomotivă cu aburi
în urma căreia şinele se evaporă.

Eu sunt o pasăre care zboară
in urma căreia aerul se pietrifică.

Eu sunt un cuvint care se rosteşte
lăsînd în urma lui un trup.

Eu sunt timpul ce sare
dintr-un ceas care se cristalizează.

Eu sunt iarba
cocoşată de verde.

Eu sunt foamea alergînd
înaintea unei burţi.

Eu sunt cel care se naşte
dintr-o mamă atît de adevărată

pe cît de neadevărat sunt.

SCHIMBAREA

Deodată, am simţit cum renaşte în noi o vorbire,
şi tremuram cu gurile lipite de ea.
Ce ochi mai trebuie să fi avut şi auzul
cînd lîngă ureche auzirăm o stea.

Cu o aripă lungă, prelungită, tăioasă,
deodată, îngerul ne-a înşirat pe amîndoi,

şi astfel înjunghiaţi de aceeaşi durere,
pluteam în aerul vorbirii celei noi.

Cu tot cu noi îşi ridica aripa
părînd ne-ngreuiat.
Aproape sîngeram pe ascuţişul
unui cuvînt de împărat. "

Unde ne zbori, în care înţelesuri
în ce puţin de trup măreţ de zeu,
în ce înaltă, nedistinctă de vorbire
am care absentează tu si eu,
dm care tot ce ştim că e, nu'este
şi ce nu ştim, pare a fi?...

CONTEMPLAREA LUMII DIN AFARA EI

PARTEA I: NERVUL TERESTRU

1- *Cel care a murit despre cel care nu s-a născut*

Ne trebuie un timp care să ne împace
felul nostru de a fi,
care să ne lumineze'ochii,
ochii care au început să crească ananoda
pe tot cuprinsul fiinţei noastre,
ochii dm nări şi din degete,
ochii groşi din călciie
precum şi ochii
pe care-i'eliminăm tot timpul din noi
sub ciudata înfăţişare a cuvintelor
şi a strigătelor.

El va fi vedere,
noi ştim aceasta,
el va fi vedere.

De aceea i-am şi pregătit
paturile ochilor noştri
pe care-i ţinem neplînşi.
Pentru el 'îi ţinem curaţi şi neplînşi
să aibă unde trage peste noapte
în orice secundă ar veni
cînd va veni.

2. ***Nervul terestru***

Iată prima parte a descrierii:
aici, în această zonă cosmică
sub pleoapa albastră,
toţi se mănîncă pe toţi.
Neîntrerupt, toţi se mănîncă pe toţi.
Omul mănîncă pasărea,
pasărea mănîncă viermele,
viermele mănîncă iarba,
iarba mănîncă resturile omului,
resturile omului mănîncă piatra,
piatra mănîncă apa,
focul mănîncă aerul,
aerul mănîncă pămîntul.

Este de mîncare cît este,
dar ea nu se termină niciodată.

Zgomotul caracteristic
este acel al fălcilor mestecînd.

Iată acum principiul:
cea mai mare dimensiune din cosmos este punctul.
Unul nu este mai mare decît altul.
Muntele este un punct
şi firul de iarbă este tot un punct.
Iată credinţa:
de multă vreme hrana
care-şi este sieşi hrană

care este pentru hrană, hrană
şi care se potoleşte cu hrană
s-ar fi sfîrşit în acest punct albastru.
Vine însă din afară lumină
vine însă din afară radiaţie oarbă.

La baza acestei foamete,
la baza acestei neîntrerupte foame
este lumina din afară,
este radiaţia oarbă din afară
care adaugă celui mîncat
şi îi repune la loc
partea mîncată.

8. *Fonetica terestră*

Diferite sunt învelişurile:
iarba pentru pămînt,
apa pentru peşti,
blana şi pielea pentru carne,
ţipătul pentru frică,
literele pentru cuvînt,
şi, la urmă, peste tot aerul.

4. *Morfologia terestră*

Apa este majoritară.
Din această pricină,
in foamea generală,
ea ocupă un loc distins, princiar,
numit seiea generală.

La rindul ei, ea bea şi mănîncă totul.
In genere şi văzut de la mare distanţă,
între oameni, animale şi plante
nu există nici o diferenţă.
Este o planetă de mărimea unui punct
pe care diferite puncte
se socotesc a fi stăpîne.

De la distanţă,
nu se poate adjudeca
cine este stăpînul planetei,
care punct stăpîneşte punctul.

Putem deduce, însă,
că toate au un lucru comun
şi anume, burta, stomacul.

In jurul stomacului,
unora le-au crescut frunze,
altora le-au crescut aripi,
altora le-a crescut creier.
De la distanţă, însă
nu există aproape nici o deosebire
între ce a crescut
în jurul unui stomac
şi ce a crescut în jurul altuia.

Toate aceste burţi au aceeaşi foame,
ca dovadă că se mănîncă unele pe altele,
ca dovadă că sunt.

5. ***Sintaxa terestra***

Deşi toate fiinţele şi lucrurile
de pe pămînt
trăiesc într-o deplină amestecare

deşi totul nu este decît o nesfîrşită cină,
deşi de departe, din cosmos
toţi la un loc au o singură viaţă,
deşi de departe, de foarte departe
nu' străbate pînă în cosmos
decît un fin murmur
de fălci şi mandibule,
de rădăcină şi de valuri
cronţănind,

deşi nici aceasta nu poate avea
o anumită înfăţişare,
totuşi am putea spune
fără să ne înşelăm prea mult
că există o oarecare ordine şi
o oarecare aşezare
a ceea ce există acolo.

Bunăoară întotdeauna cînd cineva mănîncă
altcineva este mîncat.

PARTEA II: NERVUL DIVIN

1. *Cel care nu s-a născut*
despre cel care a murit

Acest punct de culoare albastră
care-şi zice sieşi pămînt
el este ochiul,
el este patul de odinioară
el este patul de odihnă
al vederii în genere.

De la mare distanţă,
de la foarte mare distanţă,
naşterea lumii şi apoia ei
sunt lipite
şi dorm îmbrăţişate
in acest punct albastru.

Aici toate felurile
se strîng în braţe
şi toate chipurile
se suprapun.

Aici toate numerele dorm
în cifra unu,
iar cifra unu doarme

in acest punct albastru.
Aici şi infinitul văzut din infinit
este un punct.

Aici e singurul loc tragic
pentru că domneşte unu,
iar nu zero,
pentru că domneşte singurătatea,
iar nu nimicul,
pentru că domneşte moartea,
iar nu nefiinţa.
Aici domneşte deznădejdea,
iar nu vidul.

El este punctul,
el este divinul punct albastru.
Inima tuturor inimilor,
trupul tuturor trupurilor
şi sîngele scurs
ai tuturor rănilor din cosmos.
Aici este cimitirul
în care a fost îngropat
osul stelei Antares.
Aici este leagănul
in care urlă şi se zbate
copilul din flori
al stelei Arcturus.

2. ***Nervul divin***

Iată a doua parte a descrierii:
sub pleoapa albastră,
aici, în această zonă cosmică
toţi se nasc din toţi,
neîntrerupt, toţi se nasc din toţi.
Omul se naşte din pasăre,
pasărea, din vierme,
viermele din iarbă,
iarba din resturile .omului,

naşterea omului din moartea ierbii,
moartea pietrei din naşterea ierbii,
naşterea pietrei din moartea apei.
Toţi, întruna, unul dintr-altul
punîndu-şi trupurile cap la cap
înnodate cu verigi de moarte:

Iată acum principiul:
cea mai mare dimensiune
este viaţa.
Nici o viaţă nu este mai mare decît alta,
nici o moarte nu rămîne neîmpodobită
de o naştere.
Iată credinţa:
aici se creează timp întruna,
se produce timp,
se moare şi se naşte timp,
se mănîncă timp,
se vinde timp,
se depune timp,
se modifică timp,
se risipeşte timp,
se economiseşte timp.

De foarte departe
se poate confunda
acest punct albastru
cu timpul.

3. ***Cîntecul***

El întrerupe cu sinea sa
orice altă mişcare.

El face să nu mai fie
ceea ce este
şi să apară în fiinţă
ceea ce încă nu s-a născut*

El schimbă totul în vedere
înfometînd lumina.

El leagănă moartea
pînă cînd răsar din ea euvinte
şi împodobeşte cu lacrimi
legile stelelor fixe.
El este numit, uneori sufletul,
dar cel mai exact ar fi să-i spunem,
totuşi, cîntecul.

A. Cintârețul

Nimeni n-are nevoie de el,
dar fără el nu se poate.

Spune-ne cum ne mîncăm unii pe alții,
i se spune: — şi fă-ne să plîngem.

El ştie plînsul altora
şi lacrima care li se cuvine.

Pe pămînt, din neamul oamenilor,
se nasc cmtăreți.
De asemeni, din neamul ierburilor.
Şi din neamul animalelor,
pietrelor,
peştilor,
aPei' .
aerului,
focului,
se nasc cîntâreti.

Pe pămînt tot ceea ce există
are nevoie din cînd în cînd să plîngă.

5. ***Sensul***

Aici se încheie
scurtul raport electronic
obținut cu ajutorul computerelor
în care s-au introdus toate fişele
cu informații necesare.
Văzută din afară,
lumea şi locuitorii de pe punctul albastru
pot fi caracterizați prin aceea că sunt
şi pot stîrni ciudatul sentiment
că au tendința de a fi.

Pierderea cosmică investită în ei
este lumina de la diferite alte stele.

Ei produc, în schimb, pentru cosmos
timp.

CÎNTEC

Se urîțise trupul gîndit
cuvintele erau spuse într-o limbă străveche şi barbară.
A trăi, devenise am trăit, —
începuse ceva din sinea mea să moară.

O pată de umbră m-a traversat;
era numai de la un vultur în zbor
ce-ntrerupea minunat
locul in care m-am născut,
de cel în care o să mor.

Cine te-a plîns cu ochiul lui pe tine soare,
lacrimă arzătoare?'

< PATRU AFIRMAŢII ÎN SPRIJINUL REALULUI

I

Ah, strămoşul tuturor pietrelor
e cîntecul.

II

Numai în somn fiind
aş putea zbura — pasăre fără de aer.

III

Şi astfel,
plîngînd dezgrop sabia
rîzînd tai capul.

IV

Pricina ochiului nu este lacrima
ci vederea.
Nu,
să nu confunzi niciodată
ceea ce este real cu ceea ce este adevărat.

A iubi este real,
iubirea este un adevăr.

BLÎNDELE SI FEROCELE ACTIVITĂŢI ALE ÎNSUFLEŢITELOR ŞI NEÎNSUFLEŢITELOR

I

Deodată gîndul mi s-a schimbat în vedere
şi ea a început să mă doară
ca o dezmorţire.
Un fel de creştere de picior
pentru salt pe secundă.

Deodată, totul a început să treacă şi să se treacă
să nu mai stea si, —
să se alerge.

Ghimpi mi-au crescut în interior
înţepînd ceea ce ar fi trebuit să mă învelească.

Să rupi ce n-a existat niciodată
şi ruptura să-ţi fie lumină,
durere ca o trombă
în absolutul desert!

11

M-am pomenit mîncînd fără să-mi fie foame
m-am pomenit respirînd lapte
fără a mă fi sufocat vreodată
înainte de aceasta.

M-a încercat un sentiment
ca o apăsare
cînd niciodată avusesem greutate."
Mai tîrziu am ştiut că el era frica.

Din necuprins mă micşorasem deci.
Altfel cum?
Altfel de ce?

Cită singurătate
a fi!
Ce fel de unu şi total
a avea!

Nici tîrzii şi nici devreme
rupturi ale desăvîrşitei linişti.
Lumini, pentru că lumina
menită este punctului.

III

Şi pentru eă deodată suntem mulţi
si pentru,că deodată există sus şi există jos
şi pentru că deodată ne este foame unul de altul
şi pentru că deodată avem început şi vom avea sfîrşii
sentimentul numit frică ne-a dăruit cu guri ^
sentimentul numit unu ne-a îmbrăcat în făpturi.

IV

De ce ne-o fi trebuit nouă lumina
şi ce este această ruptură numită lumina?
De ce a trebuit să devenim puncte
cînd nefiind eram totul.

HAIKU

întunecînd întunericul,
iată
porţile luminii.

.

HIEROGLIFA

Ce singurătate .
să nu înţelegi înţelesul
atunci cînd există înţeles.

Şi ce singurătate
să fii orb pe lumina zilei, —•
şi surd, ce singurătate
în toiul cîntecului.

Dar să nu-nţelegi
cînd nu există înţeles
şi să fii orb la miezul nopţii
si surd cînd linistea-i desăvîrsită, —
o, singurătate a singurătăţii!

GÎNTEG

Absenţă murdară şi aşteptare
disperată.
în lipsa ta s-au născut
cifrele şi zeii.
Şi tu nu ştii nimic de aceasta.
Şi tu nu ştii nimic de aceasta.

De cînd nu eşti,
piatra a dat lumină.,..
Mişcare a dat piatra
de cînd nu eşti.
Şi tu nu ştii nimic de asta.
Şi tu nu ştii nimic de asta.

Fluviul a rămas gravid de peşti,
aerul greu de păsări.
De cînd nu eşti.
De cînd nu mai eşti.
Şi nici măcar nu ştii nimic de asta..

Cuvîntul meu s-a făcut trei,
cîntecul meu s-a făcut şapte.
Dar tu, habar nu ai
ce este trei, ce înseamnă şapte.
Murdara aşteptare, absenţă disperată.

GREŞIREA CERULUI

Zburau vulturii întorşi pe spate
şi cu gheara întoarsă în sus
ca pe nişte miei să fure,
steaua cu lumină ondulată;

Ca pe nişte miei să fure de sus
lumina ochilor mei.

Zburau vulturii întorşi
şi pe spate prin cer
spinările lor coborîseră jos
şi se ştergeau de sternul meu.

Cer le era trupul meu de carne,
pămîntul le era lumina aceea
de sus a ochilor mei.

SMULGEREA MĂŞTII

Nu mi se poate smulge mîna din umăr,
chiar dacă mi se smulge mîna din umăr.
Sîngele lăsat astfel vederii
ar fi un sînge contabil
negîlgîitor şi statistic.

A-ţi trage o mănuşă de pe mină
e pentru insul meu acelaşi lucru cu a-ţi trage
mîna prin rupere din umăr.

S-ar ivi la vedere
o făptură atît de veche şi aprigă
un animal nelegal
luminiscent în afara luminii.

H

0 îmblînzire pentru el şi o mască
un fel de lupă măritoare
a fost înconjurarea lui cu piele
şi trimiterea lui finală
în cinci degete cu unghii.

NOAPTEA METALELOR

Viață scumpă cheltuită pentru orbi
pe nevederea cauzei
mai orb decît Homer cu ochiul smuls
în muzica aplauzei.
Voi fi bătut de du-te-vino
de un păcat pe care-1 moştenesc
de-o foame simplă, ah divino
lumină care nu te mai vorbesc
Zic un cuvînt ce nu e geamăt
ce nu e urlet de durere'
ci înțeles din care, poate
răsar atîtea lumi de stele.
Nu, eu nu am lacrimi de vînzare,
m-apasă blînd durerea de a fi
locul în care zarea nu mai are zare
frica de a muri.
O, cît curaj şi cită moarte
taie în două cifra şapte.
O, eîtă multă dragoste
se duce ca o zînă
flutură.

VENISE VREMEA

Venise vremea să mor,
lucrul ființei mele
să nu-1 dăinuiesc
să-mi pară rău de toamnă
iar de iarnă să îmi apară frigul.
Venise vremea să mă adaog
la puțina dragoste ce mai există
să lungesc prin propria mea absență
linia lungă
scrisă pe tabla neagră.
Venise vremea să mor
dar deodată mi-am adus aminte
de cu totul şi cu totul altceva.
Nu m-am mai dus
unde trebuia să mă duc
rămînînd unde nu am unde sta.
Țin în mînă un spic de grîu
ca şi cum ar fi vorba despre plantații.
Țin în gură un cuvînt
pe care nu-1 mai spun nimănuia
din gelozie.

PRIVIND-O, MAMA MEA y

Cădea peste această femeie iubită
timpul tot trăit de mine, ,
o lumina pe această femeie iubită
trăitul timp de mine.
N-am putut să-mi smulg privirea
de pe această femeie iubită.

Aveam ochi ca să o văd numai pe dînsa
femeia mea iubită.
Aveam mîini ca să o îmbrăţişez numai pe dînsa
femeia mea iubită.
Deodată, am văzut că mama mea o vede
pe această femeie iubită.
Pe această femeie iubită
timpul cade şi ninge.
Pe această femeie iubită,
privind-o, mama mea plînge.

ÎNVĂŢĂTURILE CUIVA CĂTRE FIUL SĂU

1

Dragule, caută şi te însoţeşte ca să nu rămii prea singur.
Vei vedea şi tu, atunci cînd vei iubi, cine îţi va fi soaţa
aşa cum arborele cel mare, pe timpul soarelui în toi, *
vede care ii este umbra.

II

Pe timp de durere, lasă-te singur ţie.
Şi cerul se acoperă cu nori cînd plouă.
Numai cînd ninge, ninsoarea e umbra de la stele.
Dar atunci, dragule, e foarte frig şi chiar ceea ce este
frumos vederii poate să ţină loc de cămaşă.

II

Dacă ţi-e foame, caută să nu te mănînci pe tine însuţi
în libera vedere a altora.
Pîndeşte şi tu sărbătorile.
Orice sărbătoare este masa pe care cel care a învins îl
mănîncă, în talgere de aur, pe cel învins.

Fii atent: tot ceea ce există are o sărbătoare a sa.
Iar tot ceea ce există aproape că nu are loc de ceea ce
există unde să se sărbătorească pe sine.

Fii cuviincios şi vei fi invitat şi tu la masă.
E bine să fii invitatul caprelor.
E şi mai bine să fii invitatul cailor.
Dacă-ţi este foarte foame, şi eşti în stare să vorbeşti
cu dreptate şi leneş, ai putea să fii invitatul pietrelor
la masa tăcerii de piatră.
Dar cel mai bine ar fi să poţi să fii mosafirul
Zeului.

III

Dragule, dacă te opreşte oricine altcineva din mersul
tău, sau din somnul tău, ca să te întrebe, cu sărut
sau cu urlet, cine eşti, tu nu-i răspunde pentru că nu
ştii cine eşti şi pentru că cel ce te întreabă în-
grozitoarea întrebare „cine eşti?" te întreabă cu gînd
ascuns să te piardă.
Te întreabă cu gînd de batjocură şi smintit că ai putea
să ştii cine eşti şi să-i răspunzi cine eşti;
şi răspunzîndu-i cine eşti tu, dragule, să-1 faci pe
el să se prăpădească de un venin rîzînd şi de o înălţime
străină.
Şi în hohote, — cine eşti, ştiindu-te, să nu mai poţi să fii.
Deci taci din gură cînd nu ai ce spune!

IV

Stînd pe lîngă foc, de vei simţi un oarecare lucru, un
fel de sorbitură că te mişcă şi te trage din loc;
dacă te cade o încetinire de zile;
şi dacă fierbinţeala mare ţi se arată ca şi cum te-ai
vedea pe însuţi tine de la o depărtare arsă;
dacă o spaimă moale cu coarne de melc te călătoreşte
cu dureroasă atingere prin mădularele trupului că ai

)utea după somn, aidoma zilei de ieri, să te trezeşti
;i mline;
Iacă tăierea şi scoaterea maţelor mielului te doare
n pîntecul tău numai gindind-o că se întîmplă;
Iacă ruperea stelei în două şi ruperea cifrei unu în şapt
ţi străbat creierul cu sfîşietoare lumină;
iacă taina sfîntă a trădării te cumpără
pe un ochi triunghiular în frunte;
dacă limbii tale i se face gust de Făt-Frumos
su jugulara ruptă;
dacă nu-ţi smulgi ochii tu însuţi înfiorat de vedere;
dacă nu-ţi astupi urechile cu două stele;
dacă refuzi jertfa de un miros plăcut,
dragule,
lasă-te prădat de melancolie
şi lasă-te
jefuit de tristeţe.
Stai tu melancolic, dragule,
stai tu melancolic. •
Melancolia nu se petrece şi nu se mişcă,
nelancolia se stă.
Stai tu.

' ; i , V

Ce n-am făcut eu, măcar tu să faci.
Ce am trăit eu, — prea mult este
aşa că-ţi ajunge şi ţie
să ai de dat
in stînga şi în dreapta.

Xu mă întreba pentru că nu ştiu să-ţi spun
limi'c despre stînga soarelui
ji nimic despre dreapta lunii.

Dragule, aşează-te şi tu cum poţi mai bine
su spinarea pe o oră mai fericită.
Ce crezi tu că ţi-e dreapta,? , , , .- ,

Dacă eşti în stare să-i porunceşti
ea chiar îţi va fi dreapta.
Stingă, pe dînsa, trebuie numai să o iubeşti.
Ea eşti chiar tu şi dacă o iubeşti
te va sluji ca o roabă.

VI

Despre fericire, dragule, nu pot să-ţi spun decît
foarte puţine cuvinte,
bunăoară:
cel mai miraculos fapt al existenţei
este faptul că este.
De aceea,
dorinţa fierbinte de a fi fericit
este legitimă şi miraculoasă.

Ar fi absurd ca existenţa să fie absurdă.
Caută, dragule, să fii fericit
cît timp eşti tu de faţă,
cît timp vei avea faţă;
fereşte-te vreodată să porţi mască;
nenorocul te recunoaşte
chiar înainte de a te naşte.

VII

Dormi cit mai puţin cu putinţă,
visează cît mai mult cu putinţă.

VIII

Ceea ce există, este.
Frumos luceşte masculul
din neputinţa de a naşte.
Dacă nu poţi luci, dragule, cmtă.
Dacă nu poţi cînta, dragule,

să sînge.
născut, dragule, naşte numai cosmosul,
ită şi fă rost de scutece, dragule!

IX

te grăbi să alergi,
i locului!
ar şi miezul fierului
ge leneş prin lăuntrul fierului.

,ă-te la fier şi aseamănă-te lui.

X

acum, dragule, am să te învăţ
trebuie să faci
d n-ai să mai poţi să fii.

ală-te şi curăţeşte-te!
sării Phoenix nu-i plac
iturile şi murdăriile!

XI

•agule, nu mă uita
să nu te uite,
rîndul tău, alţii.

•agule, lasă măcar un cuvînt de-al tău
-mi fie lespede.

mne, cînd spui sunt,
gîndul dus la mine.

i te-am născut pe tine, dragule,
maşte-mă tu.

DECLARAȚIA DREPTULUI DRAOOSTELOR OMULUI

Ceea ce se poate pierde
nu este în mod obligatoriu de pierdut şi mic.
Eu, bunăoară, încă
nu sunt în stare să-mi pierd viața.
Ceea ce nu se poate iubi
nu este neapărat şi intim.
Cu mine cu tot la un loc
s-ar putea să fim chiar el.
Ceea ce se poate vorbi
ar trebui să se poată şi cînta,
iar ceea ce înfloreşte
poate să fie cu totul altceva decît o o floare.

DIN TIMPUL UNEI ZILE

Dacă şi tu ai venit să te naşti
te izgonesc
pentru că mama mea tocmai țipă născîndu-mă.
Tatăl meu tocmai şi-a luat cămaşa de pe sine
ca să mă îmbrace cu dînsa, cu ea,
chiar pe mine.
Tatăl meu se dezpielițează;
mama mea strigînd şi născîndu-mă
tocmai mă spală de durerea lumii.
Dacă ai venit să te naşti, pleacă.
Dacă eşti născut, stai.

Causa perorată est.

FALSTAFF SAU EVITAREA UNUI MIT

Din ceea ce ştim noi că este şi cade,
într-adevăr cade fără să cadă în totalitatea sa.
Rămîne pasărea.
Cum ar putea să cadă totul dacă exista pasări?
De ce să zboare un animal cu aripi
de ce să zboare el
în toiul animalelor în prăbuşire şi m cădere.
Ar trece timpul dacă ar trece
şi ar cădea tot şi de tot
dacă ar cădea.
Dar are şi el în el o pasăre numita
opreşte-te clipă...
Stau si mă urîţesc,
trupul meu de odinioară de adolescent
mov ca trestia, acum
gras şi puţind de cuvinte
se distruge devenind hrană.
Falstaff, rămîi şi nu pleca
în tine nu cade o pasăre;
tu eşti la fel de pur şi de frumos, grasule
şi de neştiutor, ştiutorule
cum erai născîndu-te
din gingăşia urlată a maică-tii.
Feriţi-vă de cascade
ceva este în ele zburînd
ce nu cade.
Ceas îngrăşat de turlă de primărie
care bate timpul libelulei...
Ah, numai cadranul îmi creşte
şi numai timpul meu zboară
clopotul da, clopotul
e trupul pe care-1 merită musca divină.
Falstaff, ah, Falstaff
deltă nemernică
neuitîndu-şi izvorul,
Bexul suav pe care-1 are zborul

pe care-1 are ora
zburată pe deasupra si amîndurora
Falstaff, ah, Falstaff '
zepelin cu suflet de fluture
aer cu suflet de pămînt
fiinţare măreaţă la mijloc cu sunt...
Aplecare de coloane,
moarte vie-n sărbătoare.

TABLOU CU ORBI

Tocmai se înserează
deasupra unei case de ţară
şi în ogradă e o masă de lemn
la care stau şi beau şi vorbesc
părinţii mei şi părinţii altora,
primarul şi grăjdarul,
învăţătorul şi popa
şi încă alţii care stau şi beau şi vorbesc.

în acelaşi timp
şi suprapus pe aceştia
un om cu pelerină neagră
mîhnit de istorie,
sau poate de orice altceva,
în înserare se îndepărtează pe cîmp
micşorîndu-şe odată cu îndepărtarea
stingîndu-se odată cu înserarea.

Frînturi de vorbe, sunet de tacunuri,
gîlgîitul vinului turnat
şi mai ales
strigătul învăţătorului ridicat deasupra celorlalţi
— La urma urmei ce mai e şi viaţa asta!

Şi strigătul popii ridicat deasupra celorlalţi:
— Nu se arată semne, degeaba ne rugăm 1
Şi strigătul primarului ridicat desupra celorlalţi:
— Vedem mereu aceleaşi lucruri! Mereu aceleaşi lucruri!
Suprapus peste cei de la masă
întretăindu-i parcă pe fiecare
pe cîmpul înnegrit de înserare
omul cu pelerină neagră se duce
şi gîndurile lui se aud peste cîmp:
M-am născut în cel mai rău secol cu putinţă,
am locuit cea mai străină inimă cu putinţă!
Astfel se aud gîndurile omului
în timp ce el se micşorează
ca o pată neagră pe o pată neagră
crescîndă.

Aer apăsător şi căldură calmă
lingă masa din ogradă, în umbra deplină
neatinsă de raza lămpii cu petrol
în tufişul de coacăze un freamăt mut.
Un ochi lucios cu luciu mat
un ochi cît tot tufişul de coacăze
se deschide lucios şi mat şi se închide.
Cei de la masă sunt cu spatele la el;
o secundă de linişte apoi vinul gîlghnd în pahare.

i

Suprapus pe dreptunghiul mesei
traversînd în depărtare cîmpul
şi tamd masa totodată,
omul cu pelerină neagră
şi înapoia omului cu pelerină neagră
un hectar de cîmp negru se deschide deodată,
ochi lucios şi opac şi negru _
şi se închide cum s-a deschis
în timp ce omul se îndepărtează cu spatele la ei.
Clinele legat de stejarul din curte
schelălăie zdrăngănind lanţul
trunchiul stejarului se deschide , ••

şi un ochi negru lucios clipeşte.
— Taci potaia dracului, strigă grăjdarul
şi aruncă o cană de lut după el.

O stea se lăţeşte ca o baltă
în spatele omului cu pelerină
şi bolovanul din poartă
deschide un ochi negru lucios şi-î închide.
— Locuiesc într-o inimă străină, se gîndeşte omul,
Unu este atenţia lui zero,
doi şi trei şi patru şi cinci
nu sunt altceva
decît neatenţia cifrei unu,
gindeşte omul cu pelerină neagră îndepăriindu-sa
în timp ce în spatele lui
orizontul negru deschide un ochi
imens, lucios şi negru
şi îl închide.

Părinţii mei şi părinţii altora
stau lâ masa de lemn din ograda
unei case de ţară
şi beau cu popa şi cu primarul,
cu învăţătorul şi cu grăjdarul
şi cu cine se mai află la masă
şi suprapus pe ei
un om cu pelerină neagră
îndurerat traversează cîmpul spre noapte.
Unii vorbesc, altul se gîndeşte
în timp ce ochi mari se deschid şi
se închid înapoia lor
şi seara decade în noapte
şi cina celor din curte nu se mai sfîrşeşte
şi mersul pe cîmp al omului cu pelerină neagră
nu se mai sfîrşeşte
şi noaptea curge în noapte
îndesindu-se.

DEFĂIMAREA RĂULUI

Eu construiesc misterul
nu îl admir.
Fac cărămidă pentru zid de casă
cuvîntul care-1 zic e pus pe masă
şi de mîncare este.
Cînd fi-vor să mă îngroape mort
vor observa pe un copil dormind
ce nu mai vrea să se trezească.
Cînd toţi ai mei deplin s-or împlini
abia atuncea toamna putrezească,
luminoasă şi cu rădăoini.
Ah, tu lumină, tu întoarce-te — acasă
ah, ochiule să ţi se împlinească
durerea de a fi.
Mai liniştiţi decit în toată viaţa noastră
culoare fi-vom şi albastră.

UN OM DE CAL

„...Iute spre ziduri urcă fatalul cal, îndesat cu oşteni..."

P. VERGILIUS MARO - ENBIDA

I

Faţă de ceea ce există
nimica nu este nici mare
nici mic.

Noi spunem:
„pămîntul, pămîntul!"

Dar faţă de ceea ce este,
el nu este

.

Mă duce gîndul şi măresc vederea.

O, galaxia aceasta
cît un punct este
faţă de ceea ce este, —
iar punctul
şi el, cît un punct este
faţă de ceea ce este

II

Ce vis deşert numărătoarea!
Rîul de sori, cît un punct este
aidoma punctului cît un punct.
I-ha, i-ha, necheaza calul meu
cînd omul din şaua lui
vorbeşte.

Faţă de ceea ce este
orice altceva este un punct.

III

Unu este un punct
oricît ar creşte
oricît s-ar îndoi şi s-ar întrei
şi s-ar împătri
şi de mare s-ar nesfîrşi la nesfîrşit...
Faţă de ceea ce este cît un punct este.

Punctul şi c,u.iarba sunt eh; un punct.
Punctul şi cu iarba şi cu pămîntul
şi cu soarele „„ ,

şi cu stelele şi cu tot cerul
sunt cit un punct.
Egale între ele şi cit un punct
faţă de ceea ce este.

l-ha, i-ha,
eu sunt un om de cal
galopînd într-un punct.

IV

Numai intre ceea ce nu este
şi între ceea ce nu este,
inima mea este mare
şi trupul meu este mai mare
decît inima mea
şi trupul calului

este mai mare decît trupul meu

V

Nu există doi
Calul şi cu mine suntem un punct.
Nu există trei
Drumul şi calul şi eu
de-a-ncăîare pe el
suntem un punct.

Nu există patrul
şi nici cinciul
şi nici şasele...

De la zero la unu de la nimic la punct
se întinde miracolul.
Intre zero şi unu, între nimic şi punct arde duhul f

VI

Intre zero şi unu
există mai mic şi mai mare; —
lungul există **şi** scurtul,
timpul există **şi** calul meu
şi eu de-a-ncălare pe el

VII

— Cine sunteţi voi,
tu calule şi tu călăreţule?
— Habar n-am cine sunt,
am răspuns,
— I-ha, i-ha, a răspuns odată cu mine
calul
pe care-1 călăream de la zero la unu
de la nimic spre ceva.

SĂGETAREA CERBULUI STRETIN SI HARPONAREA PEŞTELUI VIDROS '

Aşa cum faţă de mişcarea stîncilor
mişcarea arborilor pare iute ca raza.
Aşa cum faţă de mişcarea petalelor florii
mişcarea omului pare iute ca raza,
iute ca raza faţă de mişcările omului
e alergarea cerbului stretin.

Haideţi, vă zic, să vînăm cerbul stretin
schimbmdu-ne timpul şi răsucindu-ne secundele!
Haideţi, vă zic, fără milă să-1 vînăm

pe cerbul stretin, seurtîildu-ne lunile
şi raicşorîndu-ne cît punctul de nisip, anull
Pe iutele să-1 omorîm de cerb stretin!

Din oasele lui să ne facem stîlpi de casă
din pielea lui să ne facem acoperise
iar carnea lui s-o mîncăm înlăuntru
la nuntă.

Aşa cum faţă de mişcarea omului
mişcarea ierburilor pare înceată,
Aşa cum faţă de mişcarea brazilor
mişcarea pietrelor pare înceată
mai încet decît starea pe loc a pietrii
e rîul Vidros în care înoată peştele Vidros.

Haideţi, vă zic, să pescuim peştele Vidros
Indreptîndu-ne timpul şi întinzînd secunda
ca apa vărsată pe lespede,
iar ziua s-o lungim peste noapte1
Pe Vidros, vă zic, să-1 harponăm fără milă,
să omorîm Vidrosul din rîul Vidros!

Din oasele Vidrosului să ne facem stîlpi de casă
şi din solzii lui, şindrilă,
iar carnea lui s-o mîncăm înlăuntru
la nuntă, vă zic.

DAIMONUL MEU CĂTRE MINE

Vine focul, îmi zise, fii atent vine focul
şi-o să vezi cu ochii pietrele înmuindu-se
şi pe caprele negre de stîncă înecîndu-se
în moalele stîncii.

Marea, pe dînsa chiar o s-o vezi
suptă de fluviu şi pe acesta
supt de rîuri şi pe acestea
supte de izvoare şi pe ele
absorbite de setea unei făpturi alergînd.
Ai să vezi, îmi spuse Daimonul meu, mie,
ai să vezi
cum se usucă peştii
şi cum se împuțesc balenele
cum se evaporă meduzele,
căci îți zic ție, vine focul, mă auzi?
— Te aud şi ce să fac eu,
chiar dacă te aud ce să fac eu,
eu ce pot să fac eu?...
— Schimbă-te în cuvinte, mi-a zis Daimonul,
repede, cît mai poți să te schimbi!
Schimbă-ți ochiul în cuvînt ,
nasul şi gura
organul bărbătesc al facerii,
tălpile alergătoare,
părul care-a început să-ți albească
prea des încovoiata şiră a spinării, —
schimbă-te în cuvinte, repede, cît mai e timp!
I-am spus Daimonului: — Tu nu ştii că
vorba arde,
verbul putrezeşte,
iar cuvîntul
nu se întrupează ci se destrupează?
Am pus un sentiment pe bronz şi tu ştii asta
şi a fiert din pricina luminii soarelui.
Am dat un nume unui copil
şi numele s-a spart de timp şi de vrăbii.
— Ştiu asta, mi-a zis Daimonul.
Schimbă-te în cuvinte precum îți zic!

OPERELE IMPERFECTE

— 1979 —

LECȚIA DESPRE CUB

Se ia **o** bucată **de** piatră,
se ciopleşte cu **o** daltă de sînge,
se lustruieşte cu ochiul lui Homer,
se răzuieşte cu raze.
pînă cubul iese perfect.
După aceea se sărută de nenumărate ori cubul
cu gura ta, cu gura altora
şi mai ales cu gura infantei.
După aceea se ia un ciocan
şi brusc se fărîmă un colț de-al cubului.
Toți, dar absolut toti zice-vor:
— Ce cub perfect ar fi fost acesta
de n-ar fi avut un colț sfărîmat!

CLEPSIDRA

Vulturul avea în aripă o gaură rotundă,
cum cercul de aur prea strimt
al coroanei pentru fruntea împăratului.
Trecuse prin el nimic către nimic,
ii străbătuse nimeni aripa
nimeni cel dornic de neființă.
Vulturul se răsucea în aer, timid
ca în respirația unui copil, —

ăzînd, mai întîi se făcuse broască ţestoasă, mai apoi
rindină cu piatră albă, mai apoi
turnai frigul a rămas din el, numai frigul.
lînd a făcut o gaură
rupul lui în pămînt,
lubuitura căderii lui
iu s-a mai auzit;
arba era verde şi proaspătă,
irăbuşirea lui se schimbase în coloare verde.

Viermii din maţul pămîntului
eniră şi-1 întrebară:
- Vrei magmă sau lapis-lazuli?
- Nu, a răspuns el, vreau aer,
er vreau, vreau aer.
.'iermii din maţul pămîntului i-au zis:
- Avem ceva nisip, poţi să respiri nisip?
- Nu, nu pot să respir nisip,
u am cu ce să respir nisip.
- Dar atunci ce ai, întrebară viermii din maţul pămîntului
e ai atunci, ce ai, atunci?
- N-am, zise vulturul, n-am; —
ingura proprietate a mea e absenţa,
aura rotundă din aripă care-mi ţine loc de soare.
'f-am, zise vulturul, n-am.
sf-am, zise vulturul muribund, murind.
4-am, zise vulturul, n-am.
Jaura rotundă din aripă care-mi ţine loc de soare,
ingura proprietate a mea e absenţa,
i-am, zise vulturul, n-am.
- Ce ai atunci, ce ai atunci,
Iar atunci ce ai? întrebară viermii din maţul pămîntului.
- Nu am cu ce să respir nisip,
iu, nu pot să respir nisip.
- Avem ceva nisip, poţi să respiri nisip?
dermii din maţul pămîntului i-au zis.
- Aer vreau, vreau aer!

Nu, a răspuns el, vreau aer!
— Vrei magmă sau lapis-lazuli?
veniră şi-1 întrebară
viermii din maţul pămintului.

Prăbuşirea lui se schimbase In coloare verde,
iarba era verde şi proaspătă.
Nu **s-a mai** auzit
bubuitura căderii lui,
trupul lui In pămînt,
cînd **a** făcut o gaură;
numai frigul a rămas din el, numai frigul,
grindină cu piatră albă, mai apoi,
căzlnd, mai întîi se făcuse broască ţestoasă, mai ap
ca în respiraţia unui copil,
vulturul se răsucea în aer, timid.
Nimeni cel dornic de nefiinţă
li străbătuse aripa,
trecuse prin el nimic către nimic,
al coroanei pentru fruntea împăratului,
cum cercul de aur prea strimt.
Vulturul avea în aripă o gaură rotundă.

PAPIRUS CU LACUNE

Deodată mi-a explodat sticla ferestrei
împroşcîndu-mă cu cioburi străbătute de vechi priviri
în cadru se arătă un înger atît de bucălat
încît avea un cap rotund şi două aripi ascuţite, —
surise la mine ca un cîntec de leagăn:
— Ce faci, Nichita, acolo, ce faci?
— Ung ţeava pistolului, i-am spus,
ung ţeava pistolului.
— Dar e vechi, mi-a zis, e vechi,
e din primul război mondial!

De ce ungi cu ulei de măsline țeava pistolului?
— Ca să fiu pregătit, i-am răspuns,
ca să fiu pregătit că ar începe din nou primul război mondial,
d-aia, ca să fiu pregătit c-ar putea să înceapă din nou primul
război mondial!
Şi inconştienta mea bunică mi-ar da un borcan de coacăze
să-1 tîrăsc pînă sus la Mărăşeşti,
vărsat şi spart în cioburi!
— Oho, zice capul bucălai,
dar sabia aceea lungă, ca o frunză de toamnă, cu miner,
de ce o freci cu ulei de măsline?
— De din vale de Rovine...
de din vale de Rovine...
Ca să fiu pregătit, i-am răspuns,
să fiu pregătit, să fiu pregătit.
— Şi ce-s hîrtiile, mi-a zis,
şi ce-s hîrtiile alea albe mânjite cu negru?
Şi ce-s hîrtiile alea albe mînjite cu negru?
— Scriu din nou Oda **In** Metru Antic, i-am răspuns,
mă înțelegi, scriu din nou Oda **In** Metru Antic.
— Dar dacă el se mai naşte o dată!?
— Să fiu pregătit, să fiu pregătit!
— Ce țipi la mine, îmi zise îngerul bucălai
cei compus dintr-un cap şi două aripi,
întocmai ca o măslină şi două girafe,
întocmai ca un tron strîmb pe care stă o singură bucă,
ce țipi la mine, mi-a zis copilul!
Tocmai frecam scutul rotund cu anotimpurile înscrise pe el,
tocmai frecam scutul cu ulei de măsline.
Scuturam cioburile geamului spart de pe mine,
respiram o atică vechime, şi i-am zis:
— Ce, tu vrei ca la Salamina să uit Peanul?
Am borcane cu coloare roşie sîngerie în ele,
ca să-mi vopsesc fața în roşu - pentru Pean,
Mă pregătesc pentru Salamina,
mă pregătesc pentru Salamina!
— Eşti mort, mi-a spus palid îngerul bucălai.
Eşti mort, mi-a spus îngerul bucălai
©u două aripe ascuțite, eşti mort!

- Cum o să fiu mort, i-am răspuns,
i u m o să fiu mort, dacă stau de vorbă cu tine?!
- Nu stai de vorbă cu mine, zise,
iu stai de vorbă cu nimeni, —

..şi cioburile de pe jos **săriră şi se refăcură sticlă de geam***
Su însumi eram sticla geamului,
•urat şi transparent ca sticla geamului.
Şi prin mine privea cineva spre altcineva
şi mă durea toată fiinţa mea de sticlă transparentă
le privirea care mă străpungea,
şi nu ştiam cine privea pe cine privea,
prin durerea transparentă
ie sticlă, de geam, a mea.

CELE PATRU COERENŢE FUNDAMENTALE

Deodată, prăbuşit de oboseală, Sisif
se înmulţi, micşorîndu-se în nenumărare.
Două aripi de oameni turtiţi,
lipiţi unul de altul
şi în micşorare
împodobiră trupul lui Sisif,
căzut de oboseală între oglinzi.

A te naşte este o condamnare la moarte.
După felul păcatului şi pedeapsa:
unii oameni, alţii păsări, alţii pietre.
Condamnat la moarte prin închisoarea copacului.
Condamnat la moarte prin închisoarea crocodilului.
Condamnat la moarte prin închisoarea ierbii.
Şi totuşi, îmi spuse Sisif
e o coerenţă aceasta,
balansîndă între nimic şi nimic.

1

A nu fi, chiar şi această absenţă
poate fi pedepsită la viaţă
şi ca atare, condamnată la moarte,
adică la a nu fi.
Şi totuşi, îmi spuse Sisif,
aceasta este o coerentă.

Ce deşertăciune şi ce inutilitate, vederea.
Ea contemplă numai ceea ce este condamnat la moarte.
Cuvîntul ne-ar salva, poate, dar,
el e dumnezeu, şi
de la începuturi nu se mai întruchipează
în făpturile cele vii.

Gustul morţii 1-a scuipat dumnezeu de pe limba **sa**
în făptura vieţii.
Acum el e scîrbit de toate acestea şi
în cu totul totului altei părţi
dincolo, de departe,
compune coerenţa a treia şi
dincolo de orice
el

compune coerenţa a patra.

Totuşi, îmi spuse Sisif,

tu nu crezi că e cam rău alcătuit trupul omului?
Ochii lipiţi de creier,
ca două sexe ale creierului, impudice
şi neacoperite,
gura, ce caută ea acolo sus?
Locul gurii e geamăn cu
locul de jos al lepădării
de murdărie.
Organul sămînţei ar trebui să fie
geamăn cu organul cuvîntului,
iar nu pe acolo

pe unde-ţi zvîrli apa murdară din tine,
pe acolo să-ţi zvîrli şi sămînţa,
iar nu pe acolo pe unde azvîrli în tine
bucăţi de animale moarte,
exact cu acel loc dinţos
tocmai cu acela,
să rosteşti taina cuvîntului, —

>
Da, îmi zise Sisif,
alcătuirea e rea.

Fireşti şi simple,
cuvintele rostite de noi
naşte-vor în alte coerenţe
mai bune trupuri vorbitoare
în alcătuirea lor.

Da. mi-a zis,
e poate de aceea
întîrzierea şi îndepărtarea lui
de negîndit de departe,
legînd de cuvîntul nostru
a doua coerenţă
şi de cuvîntul ei
pe a treia
şi de cuvîntul ei
pe a patra, şi...
Sisif se ridică dintre oglinzi,
ieşi dintre ele, şi
uitlndu-se înapoi spre mine
îmi făcu un semn scurt
să intru între oglinzi.

MÎNA ÎMPĂRATULUI

Mîna împăratului nu mai porunceşte obiecte,
pentru că obiecte nu mai sunt.
Nu mai există nici argint şi nici aur, —
oastea noastră este înfrlntă de Părţi,
soldaţii sunt morţi.
Nu mai avem nici îngeri,
statuile zeilor sunt pleznite şi sparte.
Oastea oştilor Parte,
cu caii lor uriaşi trec peste noi.
Nici schelete nu mai suntem, nici schelete,
potcoave la copitele cailor suntem.
Atîta suntem,
atît.

PUŞCA

Puşca este compusă din trei părţi:
partea de sus,
partea de mijloc
şi partea de jos.

Partea de sus este compusă din:
partea de sus a părţii de sus şi
partea de mijloc a părţii de sus şi
partea de jos a părţii de sus.

Partea de mijloc este compusă din:
partea de sus **a** părţii de mijloc şi
partea de mijloc **a** părţii de mijloc şi
partea de jos **a** părţii de mijloc.

Partea de jos este compusă din:
partea de sus a părții de jos şi
partea de mijloc a părții de jos şi
partea de jos a părții de jos —

Foc!

CÎNTEC LINIŞTIT

M-aş mai uita curat la frunza verde,
dar amintirile mă trag în jos
şi mă înec în frunza verde
de verdele trăit mă înec în frunza verde.

M-aş mai uita la piatra albă
lucindă, mirosind
a soare orbitor şi a potcoavă.
dar amintirile mă trag în jos
şi mă înec în piatra albă
şi mă sufoc în aerul de piatră albă.

M-aş mai uita la animalul gingaş
care mănîncă înfometat
pe animalul foarte gingaş
rănit mortal şi de mîncat,
dar amintirile mă trag în jos
şi mă înec, mă înec în foamea animalului înfometat
şi mă înec, mă înec în animalul de mîncare.

Plouă
plouă cu mine
mă trag amintirile în jos
mă înec în ploaie
aidoma curcubeului frumos.

TOCIREA

Soldatul mărşăluia, mărşăluia,
mărşăluia
pînă cînd
pînă la genunchi
piciorul
i se tocea, i se tocea
i se tocea
pînă cînd
trunchiul
pînă la coaste
i se tocea, i se tocea
i se tocea
pînă cînd
pînă la sprîncene orbea
orbea, orbea
pînă cînd
părul lui iarbă neagră era
iarbă neagră era, iarbă neagră era.
Un cal alb venea
şi o păştea
şi o păştea, şi o păştea.
1-ha-ha, i-ha
i-ha.

IACOB ŞI ÎNGERUL

A venit îngerul obosit şi supărat
M-a pălmuit cu aripile pe faţă
Peana lui era sprinceana mea de-mpărat
Bătîndu-mă de viaţă mă dezvaţă
Om rău ce sunt şi plin de sînge
Stăteam izbit de aripi mari
Mi se părea că azi mă plînge

Cu umbre codrul secular
El mă lovea cu zbor invers
Spre punct mă trimitea în jos
Dă-mi mie doamne acest vers
Şi binecuvîntat frumos
Dădea în mine ca şi cum
Pe ruguri grecii cei antici
Vorbirea lor de vînt de fum
Tu doamne o mănînci
Ia îngerul de peste mine
Şi trage-mi din secunda mea
Gîrla de sînge din vechime
Osoasa şi cea fără carne stea.

CU OCHII ROŞII CĂUTÎND O LEGE

Mergeam lovit şi rănit, clătinîndu-mă
cu ochii roşii căutînd o lege.
Aluneca de' sub mine vederea de piatră
a morţilor vitrege
Piatra'sub mine se prelungea
spumoasă
Mă destrămam în ţesătura unui păianjen
uriaş şi strălucitor
Ah, n-aş fi vrut niciodată să am durerea
de-a fi întîmplător.

EVOCARE

Ea era frumoasă ca umbra unei idei, —
a piele de copil mirosea spinarea ei,
a piatră proaspăt spartă
a strigăt dintr-o limbă moartă.

Ea nu avea greutate, ca respirarea.
Rîzîndă şi plîngîndă cu lacrimi mari
era sărată ca sarea
slăvită la ospeţe de barbari

Ea era frumoasă ca umbra unui gind.
Intre ape, numai ea era pămînt.

STAREA MEDIE

Pietre fumegînde şi cai rupţi,
temple adolescente în ruină
din care zeul s-a smuls pe sine
lăsînd lungi fîşii de piele verzuie
şi aerul acesta înecăcios
al faptului că sunt.

Haotică matriţă în care-am fost bătut
împreună cu restul de sesterţi
din amfora pe care el a uitat s-o mai ia cu sine.

îmbătrînesc necheltuit şi neschimbat pe nimic
între aceste ruine adolescente,
intre coloanele care încă mai miros
a piatră proaspăt lustruită.
Cîteodată mă mai uit lung
înspre focul din cer
unde s-a mistuit zeul.

Din fîşia de piele verzuie
mi-am făcut haine.

E singurul lucru din mine şi de pe mine
care nu se rupe.
Ţine şi nu se rupe.

LINIŞTEA DE DUPĂ MIT

Mi se face somn de frumuseţe
şi moarte de sublim.

Munţii norilor şi munţii de piatră,
la fel de repede se schimbă
sub briza timpului.

Pentru cel cu vedere
se cuvine un arc,
pentru cel cu auz
se cuvine o săgeată.

Muntele măreţ şi de abur
al norilor, —
se cuvine respirării.
Muntele măreţ şi de piatră
al pietrelor,
dedat e îmbrăţişării.

SOMNUL

Şi dacă pietrele sunt păsări dormind,
lung dormind,
ale unui altui aer?...

Şi dacă arborii
soldaţi sunt dormind,
după luptă dormind,
ai altei cetăţi?...
Şi dacă eu sunt un vis;
şi dacă m-ar trezi cineva
spunîndu-mi:
tu eşti; apără-mă şi fii.

ÎNCERCAREA LUI IOV

— Ah, strigă plingînd, ah
sfătuieşte-1 pe nefericitul de mine!
Iată:
Din sărăcie
neluîndu-mi cu mine femeia
la locul promis
ea
în de sine
a venit acolo cu altul!
— Ce să fac, am urlat sîngerînd; —

— Dacă o iubeşti, fă totul!
Ninge-o pină îngheaţă de alb; —
sărută-i tălpile pină se înzăpezeşte
drumul pe care-a venit!
Dă-te ei de mlncare dacă i-e foamei
Dacă nu o iubeşti; —
spune-i curvă cum şi este!

— Tu! — strigă el la mine, tu! —
ce înţelegere poţi să ai tu?

— N-am nici o Înțelegere, — pentru că exist.
Pentru ceea ce există, nu am
decît existență.
O foarte singură viață
pentru toate viețile.

NEOBIŞNUITUL FIRESC

Presimt cum încep să-mi pierd singurătatea.
Auzul îmi adoarme într-o inimă de miel
şi-aproape că dulcele corn de melc
nici nu mai fuge în sine
cînd degetul tău de lumină barbară
leneş îşi pune soarele pe el.

Am început să adorm în trei paturi,
şi, cu cinci capete
să visez trecutul altora.

Setea cerbului îmi locuieşte beregata
şi şapte ouă albe
le clocesc cu pleoapa.

Presimt cum încep să-mi pierd singurătatea
cum unu se toceşte de vînt,
cum punctul îşi rămîne sieşi
larg.

ÎNTR-UN ZBOR DEPLIN

In cuibul zîmbitor
la subţioara unui curcubeu
stau puii ei de zgomot.

M-a luat în plisc să mă ducă
la suavele guri flămînde.

Oricît de uriaş ar fi un copil
el e pur şi cosmic.
Oricît de matur aş fi
şi de bine constituit
în temelia unor idei fixe,
ea, uriaşa pasăre, ştie
ce gustoasă pasăre sunt
pentru puii ei
care mă aşteaptă cu pliscurile deschise.

Mă aflu într-un zbor deplin
în larg văzduh.

Lăsaţi-mă să vin la copii!

PROPRIETATE

Al cui eşti tu şoarece de cîmp
al cui ai putea să fii tu cînd de tine
nimănuia nu-i este foame

Şi tu, a cui eşti tu
a cui eşti tu miere luminoasă
care te ling cu ochii

Ce tandru ficat de împărat
te varsă pe gura cărei stele
lumină, tu, boală, durere.

PODUL NEBUN

Să nu mai treci cu armăsarii
peste acest pod, peste acest pod;
el a înnebunit, el a început să aibă aripi,
el a urlat spre rîul de sub el, azi-noapte,
că va zbura,
că se va face pod peste nori,
că se va face pod între o vrabie de carne şi între
o vrabie de piatră...
El i-a spus apei de sub el
că nu mai vrea să se oglindească în ea
ci într-un scîncet de copil care refuză tiţa mă sii'
că în acel scîncet, el se va oglindi...
E un pod nebun!
Te rog eu pe tine:
să nu mai treci cu armăsarii peste el.

NEÎNŢELEGEREA ACCEPTATĂ

Eu sunt un bidon de benzină aşezat pe treptele piramidi
în evul mediu, cînd piramidele nu aveau înţeles
şi cînd benzina încă nu-şi găsise aflare.

isărea Phoenix mă ocoleşte şi nu mă bea.
i se duce în deşert să moară arsă de sete
ucigaşul nisip.
ifîetul faraonului de multă vreme
surs în Marea Mediterană.

uciada copiilor abia acum se pregăteşte.
ipă plecarea zeilor,
piii au ajuns la putere
se aţin cu mari cuţite în mîini
izbească coaja de var a oului,
unde l-ar întîlni.

TRANSFORMAREA ÎN PERLĂ

că de pe cînd era
simplu bărbat
puteau vedea la el unele luciri
jicioase, ca şi cum
rtele ar putea îngheţa.

chipuiţi-vă laptele femeii îngheţînd...

;hii îi erau de gheaţă
iar şi atunci cînd rîdea, cu toţi
ntii lui albi.

început să se transforme în perlă
oet-încet.
lip de perlă, piept de perlă,
ighii bombate de perlă.

I-au crescut şi aripi.
Nişte aripi rigide, de perlă.

încă de pe vremea cînd era
un simplu bărbat
el avea ochii înghețați.

Mai tîrziu s-a transformat în perlă.
Greutatea lui a sporit.

Deşi are aripi nu poate să zboare
din pricina greutății;
deşi are picioare nu poate
merge din pricina greutății.

Stă nemişcat şi priveşte fix!
Noi ne uităm la el cu dragoste
cu admirație, cu groază.

Poate că din pricina unei boli
s-a schimbat în perlă,
sau poate că s-a transformat în perlă
din pricina unei idei
care nu există pe pămînt.

încă de pe vremea cînd era
un simplu bărbat
părea uneori foarte bolnav.
încă din acea vreme avea unele idei
de neînțeles.

Acum noi ne uităm la el cu spaimă
ou dor, cu nelinişte.
El s-a transformat în perlă.

Noi nu.
încă de pe vremea cînd era
un simplu bărbat,
ochii lui erau ficşi.

CALEA LACTEE

Monstruos animal şi uriaş din care sîngele
s-a închegat în scurgere
şi a început să ne ningă

Luptă şi crimă
petrecute mai sus şi mai deasupra
de creierele noastre

Ah, ninsoarea
este o cerere de iertare
Ah, frigul
este o ispăşire

Nu, nu,
noi nu putem să iertăm niciodată.

CALUL TROIAN

însumi îmi sunt un cal troian,
priul meu umăr îmi cucereşte propriul meu umăr,
priul meu ochi se jefuieşte pe sine.
ăile inimii mele

nu se pot auzi
din pricina bătăilor inimii mele,
glasul meu care strigă la cer
sugrumat este
de glasul meu care strigă la cer.
Viaţa mea nu mai poate trăi
din pricina vieţii mele.
Dragostea mea tîrăşte dragostea mea
de calul dragostei mele
în jurul cetăţii.
înfig lama cuţitului meu în lama cuţitului meu
în timp ce secunda care îmi sună naşterea
se asurzeşte din pricina secundei care îmi sună naşterea.
Sunt supărat pe propria mea supărare
sunt bucuros de propria mea bucurie.
îmi sper propria mea speranţă
îmi plîng propria mea lacrimă
şi sunt în timp ce sunt
şi nu mai sunt cînd nu mai sunt.

AMURGUL CREDINŢEI

Cei care-şi mai aminteau de trupul zeului,
au murit fără să lase mărturie
decît locul plin de dale de piatră
de unde petreceau privindud.

Chiar şi copacii au început să crească mai mari şi mai strîmbi,
pentru că nimic din ce este mare
nu mai are măreţie.
Plînsul şi răcnetul, durerea şi urletul,
din pricina mutării cerului,
nu mai au nici direcţie şi nici înţeles.

Numai atunci, vai, numai atunci,
cînd mîinile mele prelungi şi febrile
ca din visul altora
aşează piatră peste piatră,
numai atunci uit, aţipind,
forma lor chinuitor de absurdă.

E o tăcere atit de desăvîrşită
încît nici ruperea de carne vie
cu muget şi cu dangăt
nu poate clinti.

Din ce în ce mai rar timpanele-mi flutură
născute pentru o altă vorbire
şi rămase ca două steaguri interioare
pe cîmpul gol al existenţei mele.

Unde au plecat armatele?
Ce fel de armate trebuiau că erau acelea?
Unde o fi fiind acum războiul.
de este atîta linişte în spiritul meu?

DESTĂINUIRE CĂTRE APOLO

Eu sunt un mijloc de transport,
un fel de targa de carne
pe care pietrele mari ale piramidei
rănite la colţuri şi pe suprafeţe
sunt duse spre planeta Mercur.
Ah, ce apăsare, doamne,
ah, ce geamăt îndelung de piatră
cînd geme piatra cu geamăt de piatră,
pe trupul meu înţepenit şi sîngeros

şi hieratic,
mijloc de transport
şi targa.

DEŞERT

Stăteam cu laba obosită
pe rana unui iepure,
îmi mirosea a înserare a vieţii.
Ca într-o oglindă în soare mă uitam _
şi coama lungă mă şedea peste nisipuri.
De foame alergarea mea îmi este,
acuma doar a sînge-mi flutură pe steaguri.
Ţin laba mea de leu
pe-un iepure rănit.

De tine eu mă rog
ca să visezi şi pentru mine.

VECHE ÎNTÎMPLARE

Venea, se apropia
negru şi luminos
vultur umbros.
Pe mine se prăbuşea
cu pene mă împăna
şi mă încălzea
murindu-mă frumos.
El murea, eu muream
fiecare din alt neam.

După aceea în alergare
a trecut peste noi în galop
un cal mare.
Calul s-a dus, s-a dus, s-a dus,
săgeată orizontului în sus.
Noi am rămas, noi am rămas,
îmbrățișați și în extaz.

FĂPTURA

Nevinovată, toată mirosea acrişor
Se uita cu ochi mari la mine
ca şi cînd aş fi avut vreun înțeles
Toată era ca de iepuri un nor
în alergare şi în eres
M-am uitat şi eu la ea
ca o stea mi-a apărut fiind,
ca un copil pe care din tîmpla mea
l-aş naşte murind.

CHEILE

Lanțul cu chei mi-a căzut din stele în creier,
mi-au zornăit mințile de durere şi de sunet.
Trupul meu tot deveni o cheie de fier,
doamne, pentru o uşă uriaşă
la al cărei lacăt nu am cum să ajung,
decît numai dacă mă ridici în brațe.
Haide, cît eşti de mare, tu,
haide, cît eşti tu de indiferent,

răsuceşte-mă şi rupe-mă
şi deschide odată uşa aia!
Haide, deschide-o odată!

CHEMARE

Ce zangăt, ce zumzet,
ce zdrong şi ce zdrang!
Pe umărul meu cu petale
o umbră mi-a lăsat mult zburînd
una din păsările infernale.
Mă adumbrisem, mă înnegrisem,
devenisem greoi şi mai mult decît atît
chiar greu.
Fierăstrău de pietre
gaură în munte
peşteră.
Vino, tu, ia-mă de gît
spînzură-mă tu, de tine.
Nu-mi mai este frumos, —
a început să-mi fie urît.
Vino, tu, cu tine.

UN MADRIGAL

Aerul acesta se duce odată
cu subţirele cîntec pe care îl ţine
ca un simun, ca o roată
alergată înlăuntru, în sine.
Tandră sufocare, un fîlfîit
de aripi verzui se încearcă;

iau lumina drept aer şi mit
şi leagăn şi barcă...
Nimeni nu se mai desprinde din el,
pe însuşi sunt lacăte;
la moartea acestui prelung menestrel
cazi tu în genunchi şi roagă-te.

CÎNTEC

Numai peştii nu se îneacă în apă,
numai viermii şi sobolii nu se sufocă de pămînt
subţirea pasăre devine arcă
numai zburînd.
Izbit de fîlfîit de aripe de înger,
cu ochiul fix spre tine stau,
iubito, tu, care-mi însîngeri
pe vai, pe ah, pe au!
Astăzi vocala mea este murdară,
căzută-mi este în noroi,
iubită princiară,
care n-ai vrut să fim doar doi.
Cămaşa asta a vorbirii
mi-au asudat, s-au murdărit,
în lacrima gîndirii,
în sare s-au sleit.
Doar frigul încă mai mi-e prieten
cu turle de biserici.
Ferigile încet le pieptăn
în coama lungă a timpului,
o tai sîngeros cu trupul meu,
foarfecă de carne pentru fier.

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Am schimbat naşterea pe moarte.
în rest am rămas de tot sărac.
M-a izbit cu aripa un înger
şi am devenit rege,
pe un tron în prăbuşire.
Nu ştiu ce înseamnă cinci,
nu ştiu ce înseamnă patru
în genere nu ştiu nimic,
dar mărturisesc că mi-e strimtă coroana,
prieteni, ca un orizont îmi sunt tîmplele,
ca o stea sau ca un glonț îmi este coroana,
de-a dreptul în frunte.

ATERIZAREA

A venit îngerul greoi ca un balaur.
Mă izbea în sînge, în inimă şi în cuvinte.
Dădea din aripi atît de tare
că mă umpluse de vînătăi şi de morminte.
M-a izbit cu aripa,
m-a izbit cu aripa,
m-a izbit cu aripa, mamă!
Totul devenise, lapte,
sînul tău mamă, cînd
pana lui, din aripa lui,
a scos ochiul meu, din orbita mea.
Ah, cît de zbătător era
şi cît fără de ochi sunt!

DE DRAGOSTE, DE NU...

Mamă, de ce naşti un bătrîn?
De ce naşti tu numai toamnă
şi numai iarnă?!
De ce mi se face frig de zăpadă, mamă,
cînd sunt un murdar?
încă miros a spirt
şi alţii a morţi, mamă, —
dă-mi nu stele, ci un pahar de lapte acrit.

Nu-mi da vedere, mamă,
dă-mi un cal hăituit!
Nu mă înverzi cu iarbă verde,
înverzeşte-mă cu ochii ei.
Binecuvîntează-mă, mamă,
s-ajungem din doi, trei!
Ce blestem e dorul,
e aproape la fel de sublim
cum e crima, cum e omorul,
sau, mamă, cum e norul!
Tu nu vezi că plouă mamă,
tu nu vezi că plouă?
Se-neacă peştii în lumină, mamă,
se-neacă peştii
şi curg în sus, nu mai curg la vale!
Sînul tău era cel mai sus, mamă,
de ce l-au făcut stea, de ce l-au făcut stea?
Al lui nimenea, mamă, al lui nimenea...
al lui ia-mă moarte
şi, ia-mă odată!

Numai tu mă iubeşti pe mine,
moarte, numai tu mă iubeşti
iubito!

LA ÎNCEPUTUL SFÎRŞITULUI

Îşi lăsase atîta de repede ochii în jos,
ca pe două satire ascuţite şi sclipind,
tăind gîturile vulturului bicefal şi ierbos,
în sînge lăsîndu-1 zbătîndu-se şi murind.
Un miros de ouă sparte
mă umpluse din departe, —
zeul îmi întoarse spinarea şi şira spinării,
arc de vînătoare mi se făcuse orizontul mării1
Nu mai puteam trăgînd să-1 omor, —
cerşeam aer, aer, aer,
prin care să plec în zbor,
înfrângerea mea schimbînd-o
în vaer.

DESCÎNTEG

Ce mînă de om rău am putut să am
de i-am îndoit clonţul certător al vulturului!
Ce nemiloasă putere avui
ca să-mi sărbătoresc singurătatea!
Dintr-o linie, nefericitul de mine
făcui un cerc;
am schimbat animalele între ele,
coarnele rămuroase de cerb,
de băteau în vînt cu frunze.
îmi venise să plîng un rîu foarte lung,
îmi venise o dulce moarte stacojie, —
portocala dracului,
ihaul calului!
învineţisem cerul, nenorocitul de mine.

CÎNTEG

Nu este obligatoriu cuvîntul să fie potrivit
stării de spirit,
nici iepurele nu este obligatoriu
naturii.
Sancho s-a certat cu mine
şi m-a părăsit de multă vreme.
Sprijinit într-o lancie
încă mă mai uit melancolic
la morile de vînt.
Caii au început să se nască din femei, —.
i-ha, ce ţipăt lung în Andaluzia!
Ne mai vopsim încă feţele în roşu
de drag de Pean,
dar limba greacă noi am uitat-o
de mult.

VEDENIA

Ce biserică ciudată
cu clopotniţe înfipte în pămînt!
Avea scări coborîtoare
şi nu-1 avea pe Sunt.
Se rugau cerşetorii
cu capul în jos, —
de un cartof se rugau,
de un vierme.
Biserică, tu care ari înjugată
la îngerii pămîntului
cuvintele mele...
Iar clopotele toate stăteau
cu limba spre stele,

ca şi cum ar fi vorbit cu ele.
Vedenia era cu picioarele pe cer
şi în alergare.

BASM

Curgea ca plinsul umbra de sub frunză
înrăcorind soldaţii morţi.
Stă steaua lună mult lehuză
fără de nopţi.
Ah, îmi murise calul sub genunchi,
în raze mă proptisem să nu cad, —
un unghi de stea, numai un unghi
mă adormea.
Şi mi-am fost pus ochiul deschis
pe piatra colţuroasă.
In viaţa mea n-avui
nici vis şi nici secundă sîngeroasă.
M-au tăvălit pe alb
şi m-au scuipat,
un cal m-ar fi iubit şi tată.
Ah, doamne, eu sunt împărat
ce-a fost odată
ca şi niciodată.

ŞCHIOPĂTAU MUNŢII

Dumnezeu pipăia pe aripi păsările călătoare.
Le mai smulgea din cînd în cînd
şi cîte o pană.
Nevoinţă de testament şi de scris, avea dînsul,
cînd păsările sîngerau prin aer.

EVANGHELIILE TOAMNEI

Patru evanghelii scrie-vom despre căderea
frunzei în toamnă.
Matei zice-va:
— Frunza de verdele verdelui cădea-va în toamnă.
Marcu striga-va:
— De greutatea vieții şi de viață pe viață cădea-va
frunza în toamnă.
Luca va zice:
— Din nedragoste, din neînviată moarte,
din verde repetat numai cu umbra
cădea-va frunza în toamnă.
Ioan se va ridica şi va zice:
— Toamna nu cad frunzele,
toamna cade numai toamnă
ca o frunză cade toamna, toamnă.
Stau şi e toamnă şi sunt frunză
şi cad pe pămînt.

CIOCÎRLIA

Au început să-mi lustruiască coşciugul.
Mă vor îngropa într-un nor
care va ploua cu morți.
Mai pune măcar o dată, mamă, mîna pe ceafa mea
chiar dacă ți se udă de sînge.
Mamă, crede-mă e mortul care plouă,
iar nu care plînge.
M-a izbit îngerul în spinare, mamă,
nu sub forma plăcerii
ci în chipul tăcerii.
M-am uitat, mamă,
d-aia mor, d-aia am murit.

STRESS

Cînd ea surîdea din colțul buzelor ei,
cădeau capete retezate de morți
văzuți de la distanță.
Un nelămurit miros de gutui
mă-nstrăina de taina euvîntului.
Niciodată eu nu am iubit-o,
mi-e frică să mă şi gindese la ea.

ARAREA

Zbura pămîntul cu iarbă verde, întoarsă în jos
peste chipul meu de adolescent frumos: —
mama mea se frigea pe miini gătind mieii,
stelele răgeau de lumină, năseîndu-şi teii.

De piatră deveniseră chipurile noastre pietruite,
bolovanul timpului se sparse în clipite,
ochi roşii de ură tatăl meu avea în orbite,
mureau femeile hitite.

Am pus mîna pe alt alfabet, zîmbind imperfect,
mi-am băgat mina în flacăra cea roşie şi cea neagră
lăsîndu-mi făptura ciungă şi neîntreagă.
Miros de friptură de stele, miroase
se aude pe ceruri scrîşnet de rupere de oase.

Dă-mi, mamă, din sinul tău lapte,
dă-mi, mamă, din singurătate numai pe cifra şapte
Lasă-1 pe nisip pe barbarul de tată al meu; —

ți-am spus să nu mă naști,
că nu vreau să fiu Eu, Eu!

Plîngi tu, mamă, numai dumineca,
sîmbăta ar pămîntul, am treabă
nu am timp să plîngi tu!

DE O VINĂ PE CARE NOI NU O ŞTIM

De frică toți aveam un orizont,
de frig ne făceam cu toții cercuri,
toți ne mîncăm pe toți,
rinjind cu coarne şi cu colți.

El ne-a făcut ca să ne umilească,
a dat cu merele păcatului în noi, —
de stele, astăzi, bolta nu-mi mai e cerească,
îmi este un noroi:
strigătul marnii născîndu-mă,
soldatul adolescent care moare fără iubită,
timpul,
timpul,
timpul
care ne-mbătrîneşte ca şi cum am fi vinovați
de o vină pe care
noi
nu
o
ştim.

ŞOBOLANUL REGELUI

Din beregata tăiată, sîngele
majestuos curge pe piept.
Atît de multă moarte îi era în moarte,

că dînsul devenise nedureros de înţelept.
A mai zvîcnit o mînă în dreapta lui
prinzînd un şobolan de cîmp,
sub soarele de aur şi gălbui
peste Olimp.
Nici nu murise prea bine,
cînd altul se născuse, —
a horcăit la timp, puţin şi în vechime,
cu şobolan cu tot se duse.
Cel nou
şi el,
cu beregata retezată,
spre dreapta lui întinse
mîna dreaptă.

CÎNTEC

Pe sub uşi icoanele curgeau, doamne,
aleluia, doamne, aleluia.

învinsesem şi plecasem,
pe o piatră şezum şi plînsem.
M-a găsit săgeata la-ntîlnire,
a venit dînsa şi s-a sărutat cu inima mea.

Din ochii mei, în ochii tăi, îmi cad lacrimile,
se aude Dumnezeu pe după codri lătrînd.
Simt cum îmi creşte un mormînt.
Ca o sufocare de-necaţi îmi este muntele,
ca o albeaţă, ca un vid.

Cucurigu, vă strig, dragii mei,
cucurigu, vă strig!

EUCLID ŞI SOLDATUL LATIN

Regina stătea gravidă
şi în dureri începuse să nască pe tron,
necercetătoare şi urlînd şi lividă
înnăscînd un pui de domn.
Tron roşu de ţipăt,
cîmpie roşie de foşti soldaţi, —
feciorul trist al mamei mele
l-au fost izbit coroanele de împăraţi.
Muşte albastre, muşte albe, muşte verzi
ţin loc de gene.
Miroase a sfîrşit de lume,
a cruci şi a semne.
Cu untdelemn, vă zic, să ne spălăm,
cu untdelemn,
pe trupuri!
Pe tîmplă să ne dăm doar cu polen de fluturii
Noi alergăm în cerc cu orizontul,
ei trag raza linear şi omorîtoare!
O tangentă la un vultur
atinge un punct.
O tangentă la un punct
atinge un punct.
O tangentă.
Despre ea e vorba, prieteni,
o tangentă.

ALESUL

Alesul cailor este păianjenul.
Alesul păianjenilor este elefantul.
Alesul alesului este neînţelesul,
este streinul,
cum faţă de rîu este inul.

In ales te îmbraci de singurătate
cu moarte.
Voi nu ştiţi, dragii mei, că sunteţi morţi
şi cînd mişcaţi, că sunteţi traşi la sorţi,
că n-aveţi Rubicon,
că n-aveţi Domn,
că este nu este.
Ce poveste!
Nu există timp, dragii mei,
Ah, vai mie, vorbesc morţilor!

STAMPĂ

Săgetarea unui leu în cuşcă,
iată
vinătoarea regală.

STAREA CONFESIUNII

Orice om înainte de a împuşca rîde timid.
Ce animal tînăr a putut să fie
şi cît de suavă, maică-mea,
pînă cînd taică-meu a îmbrăţişat-o
cu braţe păroase şi de otravă.
Cînd ea urla, eu mă năşteam,
urletul ei îmi este coroană,
tot ce e vis, tot ce nu este,
tot ce există,
tot ce nu îmi este de-o seamă.
Ce plăcere e ca să ucizi
pe cei mai buni, pe cei mai dragi,

pe Seleucizi!
Ce minune este ca să minți,
ce minune este ca să minți,
părînd că n-ai părinți!
Ce poftă de sînge verde
de iarbă, îmi este,
m-auzi, tu, calule,
m-auzi, tu, calule?!
Sunt negru de pămînt,
haide, tu, şi calcă-mă cu potcoavele tale!
In Iran, morții sunt morți.
Mă voi spăla cu un cuvînt
economie de apă fac.

DE AER PREA MULT

Fără de margine şi limpezi
noi doi eram
Nimica, nimica nu ne despărțea
pe noi doi
Orice privire deodată
prin noi doi trecea
Umărul tău era mîna mea
ochiul meu era umbra ta
respirarea ta era
inima mea
glezna mea era
geana ta
gura ta era
vederea mea
nara mea era
coasta ta
Fără de margini şi limpezi
noi doi eram
cînd deodată loc

n-am mai arut unul de altul
cum aerul apăsat în aer
sub aripa păsării zburînde.

ALTĂ STAMPĂ

Morții se-nmulțeau ca merele cu viermii,
ca fulgerul de zăpadă ne topeam.
Ah, ce căldură fuse în această iarnă,
ce şerpărie şi ce izgonire!
Rîzînd, maică-mea aniversa
a nu ştiu cîta izgonire a mea din ea, — .
tatăl meu cu o mînă indiferentă şi grea
cu unghia mi-a arătat o piatră,
dar nu s-a obosit să-mi spună
ce să înțeleg.

NEDREPTATEA CA FORMĂ DE CONTEMPLARE A NATURII

Penele se strîmbau,
iar zborul era în apă.
«A», doamne,
ce biserică fără de țară!
Nasc stelele copii
şi roşie de sînge îmi este lumina, —
tăcerea-mi urcă în creieri,
nedragostea tatălui meu de tine, mamă,
In ce ev m-ai născut,
pe ce rogojină m-ai născut,
cine mi-a tăiat buricul,
cine m-a moşit pe mine?!

De ce mi l-ai lăsat pe tata
să mă spele pe faţă?
Unde este sîngele tău sacru,
cel care încremenind pe mine
i-ar speria pe Perşi
atunci cînd cînt peanul?
Ţi-e sete, mamă,
pe nisipuri arzătoare cum stai?
Sunt rece, mamă,
bea-mă de setei

MAMA MEA ŞI SOLDATUL EI

Nu, nu, nu,
strigă în dureri mama mea, născîndu-mă
nu, nu, nu,
strigă ea născîndu-mă; —
viaţa nu e pentru ucidere
viaţa nu e pentru ucidere!
Soldatul năduşit zise:
— Ce sînge, cît de mult de sînge
şi ce miros şi ce strigăt
dă femeia cînd naşte
şi fără de nevoinţa glonţului,
acestea zise soldatul năduşit,
azvîrlind cu pistolul său
după un fluture.
Nu, nu, nu,
urla mama mea în dureri, născîndu-mă,
viaţa nu e născută pentru a fi ucisă,
nu, nu, nu! —
striga mama mea, născîndu-mă.
Fluturele zbura în zigzag
revolverul soldatului era cotrobăit de furnici
pe mare şi pe deasupra mării
soldatul dezbrăcat
răsărea odată cu luna.

LECȚIA DESPRE CERC

Se desenează pe nisip un cerc
după care se taie în două,
cu acelaşi băț de alun se taie în două.
După aceea se cade în genunchi,
după aceea se cade în brînci.
După aceea se izbeşte cu fruntea nisipul
şi i se cere iertare cercului.
Atît.

NODURI ŞI SEMNE

Eequiem la moartea tatălui meu

„A murit Enkidu, prietenul meu care vtnase eu mine lei"

(Din poemul Gbilgameş)

„Iar după ce s-a apropiat de tabără, el a văzut vițelul ți jocurile şi, aprinztndu-se de mînie, a aruncat din mîinile sale cele două table şi le-a sflşiat sub munte"

(Ieşirea, *32)*

SEMN 1

Plutea o floare de tei
în lăuntrul unei gîndiri abstracte
deşertul se umpluse cu lei
si de plante.
Un tînăr metal transparent
subţire ca lama tăioasă
tăia' orizonturi curbate şi lent
despărţea privirea de ochi
cuvîntul, de idee,
raza, de stea
pe cînd plutea o floare de tei
în lăuntrul unei gîndiri abstracte.

NOD 1

Gemea şi urla şi mirîia
cu gît de lebădă întins,
gemea şi urla şi mîrîia
lupul întins pe prima ninsoare.
De ce gemi, de ce urli, de ce mîrîi,
de ce striveşti sub tine florile albe de zăpadă
tu, care ai gît de lebădă, lupule,
care stai întins pe prima ninsoare
şi urli şi gemi şi mîrîi?...

Pleacă, mi-a zis el,
du-te de lîngă mine, mi-a zis el,
alungă-te, mi-a zis el!
Şi m-am dus şi am plecat
şi m-am alungat
şi am lăsat singur pe lup
pe lupul cu gît de lebădă
pe lupul care urla şi striga şi mîrîia,
plin de fulgi de zăpadă,
întins pe prima ninsoare.

SEMN 2

Ea îşi pusese talpa ei gingaşă de copil
pe ceafa mea, cum stam trintit si prefăcut în lup
Şi-atuncea am visat într-o secundă,
cum toate capetele celor ce au fost decapitaţi
sar înapoi dm coşuri si se-asează
pe gîturile roşii ce albesc, —
cum de din toate timpurile şi din vreme
sar capetele celor
ce au fost decapitaţi
şi se lipesc din nou pe trunchiul gîturilor roşii
ce albesc,
oho, oho
ea îşi pusese talpa de copil pe ceafa mea
cînd ma dam dus, dormind şi lup.

NOD 2

Nu curge din el
ceea ce vrei să curgă din el!
Nu cade din el

ceea ce vrei să cadă din el!
Nu moare în el
ceea ce vrei să moară în el,
Împărate!

Roata îi rupe carnea
şi carnea nu i se mai sfîrşeşte!
Roata îi rupe osul
şi osul nu i se mai sfîrşeşte!
Roata îi rupe sîngele '
şi sîngele nu i se mai sfîrşeşte,
împărate!

I-am jupuit pielea de pe el
şi sub piele i-am găsit tot piele!
I-am spart ochiul şi sub ochi
i-am găsit tot ochi!
I-am smuls limba
şi sub limbă i-am găsit
tot limbă, împărate!

I-am tăiat inima
dar sub ea aflăm tot inimă!
I-am despicat fruntea
dar sub ea aflăm tot frunte!
I-am frînt şira spinării
dar sub ea aflăm tot şira
spinării, împărate!

Au început să ni se roadă
de sudoare, trupurile şi minţile,,
cum se roade ceasul cel mare
al primăriei, — de timpi
Ne tocim de moartea lui
care nu-1 moare, împărate!

Lucrăm la cl întruna, lucrarea, —
dar el nici măcar nu se începe!
El nici măcar nu se începe!
Măcar nu se începe!
Nu se începe,
împărate!

NOD 3

Ochii mei nu mai plîngeau cu lacrimi
ci cu ochi, —
orbitele mele năşteau întruna ochi, —
ca să mă liniştesc, de-aş putea să mă liniştesc.

Ah, am strigat,
voi, mîinile mele,
nu mai plîngeţi cu mîini!

Ah! am strigat,
trupul meu, nu mai plînge cu trupuri!

Ah! am strigat,
viaţa mea, tu nu mai plînge cu viaţă!

M-am acoperit
dar sub linţoliu
se rostogoleau de-a valma
ochi, mîini, trupuri, viaţă.

PRIN TUNELUL ORANJ (I)

Cu spăimîntătoare viteză am trecut prin tunelul oranj
cu spăimîntătoare viteză,
cînd m-am trezit eram chiar pe cîmp,
căzut de pe cal,
m-am bucurat de gîngănii,
de mîini m-am bucurat şi de picioare,
de cerul albastru şi mare,
iar nu oranj.
Ah tu, tunel!
Ce glonţ ai tras prin tine?
Şi înspre cine-ai tras?
Şi înspre cine?

NOD 4

Mi-am îngropat cuvintele de dragoste în pămînt
şi beregata mi-am spînzurat-o de gît.
Precis că sunt sfînt
şi numai atît.
Cele două picioare nici nu le mai simt
şi nici tălpile cu care merg mereu.
E absolut sigur că nu mai pot să mint.
Precis că sunt zeu.
Mi-am azvîrlit dinţii din gingie
şi sabia mi-am descins-o din şold.
Precis că inima mea este vie'
şi că eu sunt mort.
Dar mi-am întors capul şi m-am uitat înapoi,
la doi ochi îngenaţi,
cu ochii mei doi
şi împăraţi.
Ce-o mai fi cu mine, te întreb acum,
oare oi mai fi fiind,
de este în fiinţa mea jar şi fum,
dor şi jind?

NOD 5

El era un singur ochi peste tot,
o singură gură de jur împrejur,
un singur piept peste tot,
o singură frunte de jur împrejur.

El era blestemat,
de Fatum era blestemat.
Sub coasta unică avea două inimi
două inimi, două inimi, două inimi...

NOD 6

Mî-adue aminte, căzusem de pe cal,
şi stam în iarbă înroşit,
ca o făptură de oval
şi de furnici călătorit.
Durerea mea era un principat,
o ţară putredă, nevorbitoare,
fostul meu ochi era palat,
inima mea, un negru soare.
Mi-aduc aminte, căzusem de pe cal
cînd tu ai zis de mine
că mă renaşti din nou regal,
şi în dureri divine, —
şi-mi dai din nou aceeaşi stea,
şi-acelaşi cal mi-1 dai din nou,
din nou o să mă urci pe şea,
cuVînt făcîndu-mă, ecou.

SEMN 3

Tu im-nțelegi că cel mai greu e sentimentul?
Tu nu-nțelegi că sentimentul unei oietre
o smulge şi o zboară şi-o atîrnă
şi-o pluteşte?

Tu nu-nțelegi că noi cădem lăuntrul nostru?
Că sentimentul de lăuntru
îl ținem greu, răzbătător prin pietre.

Tu nu-nțelegi aceasta?

Tu nu-nțelegi că stelele în sine
sunt un lăuntru din lăuntrul depărtat?
Tu nu-nțelegi că albul în desime
e negru împărat?

SEMN 4

Mergeam prin zăpadă înfrigurat
cînd deodată am auzit-o strigîndu-mă dinapoia mea:
„Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine, ea m-a rugat,
cele două picioare din spate
in laț greu îmi sunt ferecate.
Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine", mi-a zis.

Mergeam înfrigurat şi nici că-mi păsa,
vulpea argintie din laț spre mine se lungea,
„Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine", mi se ruga,

lie nici că-mi păsa,
ifrigurat prin zăpadă mergeam,
ără de suflet în mine şi fără de ram,
e albea argintiu spre dimineaţă,
arlpea prinsă în laţ se lungea ca o frânghie în spatele meu
ncepuse să ningă, dar tot o mai auzeam
:um mă ruga s-o iau cu mine.

Vlergeam înfrigurat prin zăpadă şi mă ningea,
,-ulpea argintie în spatele meu se lungea,
;a o rază a frigului se făcea,
,1a-mă cu tine, ia-mă cu tine", scîncea,
it un orizont de lungă şi de curbată se făcuse ea,
ailpea argintie cu picioarele de pe urmă în laţ,
3a o rază rece a fulgilor de nea,
lin urmă mă ajungea şi nu mă ajungea.
„Ia-mă, ia-mă cu tine, ia-mă, ia-mă cu tine!"

Mă înfrigurasem de tot şi mergeam prin zăpadă
si ningea atît de des
încît de vedere nu mai aveam nevoinţă.

NOD 7

Ceaţă deasă, luminiscentă, compactă,
nu-mi văd nici mîinile,
ceaţă umedă, "vîscoasă, şerpuitoare,
nu se văd nici măcar ţăranii,
nu se-aud nici măcar caii,
nici măcar lătrăturile de cîine.
Privirea dă ocol albului ochilor,
alunecă pe iris înapoi în pupile,
sunetul rămîne agăţat de lobul urechii,
cîntecul nu pătrunde in timpane.
Nu există sus şi nu există jos

nu există înapoi şi nu există înainte
deşi merg de parcă aş sta locului
şi stau locului de parcă aş merge.

SEMN 5

Ca şi cum ai vedea munţii plîngînd,
ca şi cum ai ceti în deserturi un gînd,
ca şi cum ai fi mort şi totuşi alergînd,
ca şi cum ieri ar fi în curînd,

astfel stau palid şi trist, fumegînd.

NOD 8

Mai singur sunt ca niciodată singur
n-am ramură cu umbră şi n-am rădăcini
iubito, sunt ca un butuc
pe care un călău retează
scurt
giturile
păsărilor
migratoare.
Mă voi înroşi
de sîngele lor nezburat
şi voi striga
cît strigă un butuc
în care s-a înfipt toporul.
Ah, păsărilor din văzduh!
Atîta vreme cît

nu am să vă-nțeleg pe voi
vă voi iubi.
Dar cînd
eu am să vă-nțeleg pe voi,
eu niciodată
n-am să pot
să vă iubesc!
Ah, păsări moartei

NOD 10

Lasă-mă te rog să vin să mor la tine acasă
mielule, alungă mieii din jurul tău
si lasă-mă să mor la tine acasă, mielule!
îedule, alungă iezii tăi din jur
şi lasă-mă să mor la tine acasă, iedulel
Fluture, alungă-ți fluturii din jur,
şi lasă-mă să mor la tine acasă, fluture!
Iarbă, alungă-ți cîmpurile tale...

PRIN TUNELUL ORANJ (II)

Pe cine trebuie să pedepsesc eu prin moartea mea?
Pe ce violet trebuie să-1 văduvesc de vînăt?
Bucuria mea de a fi
a cărui ochi lacrimă este?
De ce mi-ai dat mai mult decît trecătorul meu zid?
De ce mă obligi să gindesc cu vederea?
De ce trebuie să țin cîte iin măr în fiecare mînă,
cînd mîna pe sine însăşi se ține,
şi fără de durere?!

NOD **11**

Eram vrăjit şi nici nu mai mişcăm,
toţi vulturii stăteau înţepeniţi în aer,
iar soarele spărsese cerul,
cu sunet de lumină şi cu vaer.
Pe jumătate doar din ea,
copilul îl născuse,
ea două capete avea,
timpul încremenise
bătut în palma ta, lisuseî
0 eli eli lama sabahtami,
o eli, eli!
Mi se îngroşase rîul
ca o jugulară peste gît,
pe clmpul ăsta nearat, urît,
iar caii se evaporau uşor,
deasupra nu era vreun nor,
mă înzeiam, mă înzeiam,
nu mai muream, nu mai muream,
în braţul meu întins şi rece
ca -sceptru eu ţineam ce nu mai trece, —
şi fix eram,
piatră eram —
şi nici pămîntul nu-1 roteam
nu răsăream, nu apuneam, —
şi ţara mea era un geam
prin care nimeni nu privea.
Stam rege fix, de piatră şi de stea
ţinînd oprit cuvîntu-n gura mea,
necîntător.

NOD **12**

Cum ştiţi cu toţii, căzusem de pe cal, —
şi nemişcat stăteam în iarbă şiroind in sînge,
cînd nimfa pură ce nu ştie-a plînge

trecu pe lingă mine.
— Ce-i ochiul ăla, care l-ai deschis pe piept,
priveşti cu el spre roşu de e atît de roşu?
— Pleacă,
tîrfă de zei, eu i-am strigat,
e-o simplă rană de soldat!
— Mă duc dacă vorbeşti atît de rău cu mine,
şi totuşi, mă soldatule, de fapt,
de fapt soldatule,
li ce te uiţi cu ochiul ăla roşu,
plin de sîngerime?

SEMN 7

Cum te uiţi la o eclipsă de soare
printr-un geam afumat,
tot astfel se uită prin mine
ochiul din spatele meu, opal
spre ochiul fix din orizont, oval
coborînd din deal spre o vale
urcînd o vale spre deal.

NOD 13

N-am să ştiu niciodată
cînd am trăit,
de ce am trăit am să uit
cum uită ochiul spart, lumina.
Ţin încă în mînă un ciob de amforă
al cărei vin l-am băut chiar eu
şi al cărei lut e chiar mîna mea.

Văd un vulture marin,
dar poate
că eu sunt văzut de el, —
poate că el vede un vultur marin.

NOD 14

— La ea nu se vede
pentru că ea este timidă,
şi se acoperă cu propria ei privire, —
şi se ascunde.
— Nici la tine nu se vede,
mi-a zis el.
— Cum de nu se vede?
— Păi nu se vede, mi-a mai zis el.
— Chiar nu se vede?
— Nu se A'ede. întreab-o pe ea
dacă nu mă crezi, —
şi mai lăsaţi-mă în genere
amîndoi în pace,
că am treabă, —
şi ce trebuie eu să fac
nu se vede!

SEMN 10

Vezi iarna fumul de la hornuri cum se-nnoadă
cu zborurile vulturului smguratic
şi doar o pană de zăpadă
11 taie-n două şi îl netezeşte
peste cîmpuri?

Tot astfel viaţa mea e-im fum ce se înnoadă
şi doar o pană de la vulturi
mă taie-n două şi mă netezeşte
iubito, peste câmpuri.

PRIN TUNELUL ORANJ (III)

Cerul scintilind de stele
se adumbrea de un singur cuvînt, —•
prin nervul unui singur verb
e timpul doar un animal,
un relief de munţi,
o mare,
o tlîiacă.

NOD 17

Căzusem strâmb cu verbul peste orizont
că l-am făcut să fie-n două,
ca bucile unui copil de înger
pe mare-at unei cînd plouă

Ce ploaie mai ploua pe mare
şi cît de mult, tu n-ai să ştii, eu îmi doream,
gă ningă peste luciul ei doar cu ninsoare,
să ningă peste mare, îmi doream,
iar pruncul care-1 ţin în braţe
Bă îl dezvăţ de tine, mama lui,
ca pe-o corabie ele oase
să-1 smulg din sinul ţărmului,
să rni-1 trimit spre Caraibe
cînd ninge peste Marea Neagră şi întinsă.

Cînd ninge peste Marea Neagră spre Bosfor,
cînd ninge pe albastra de Mediterană
şi nici de frig nu pot să mor,
nu pot să mor!
Doamne, mă chinuiesc şi nu pot să mor!
Doamne, eu nu pot să mai mor!
Mi-e viaţa veşnică şi rană
şi nu pot să mor
şi ninge şi nu pot să mor
şi-mi este foarte frig cînd foarte ninge
şi nu pot să mor!

NOD 18

Vai mie, am spus,
de sunt cuvintele
doar umbra gurii mele!
Vai mie! am strigat,
în timp ce capul îmi cădea în coşul
cel împletit de rafie, de o ţărancă,
şi iute retezat
de pudicul călău.

Pe pielea mea brusc se făcuse toamnă
şi dintre omoplaţi o aripă de umbră
păscuse iarba ca şi cum
cuvintele ar fi o ură.

PRIN TUNELUL ORANJ (IV)

Mă uitam absent la nu ştiu ce.
Desigur, în spatele meu ningea.
O fugă de iepuri lăsase urme pe cîmp.
Fără de arme fiind, Doamne,
cum de-am putut să stîrnesc
atîta groază?

NOD 20

Îşi încurcase între coastele mele aripa
un vultur care credea că el cîntă.
Mi-a dat sîngele pe gură,
iar ochiul
mi-era o băltoacă.

— Nu, am strigat la el,
harfă e numai şi numai orizontul,
nu pieptul meu de os
şi nici coasta, mea
şi nici sîngele meu,
cel care numai şi numai şi numai
pătează curgînd,
înroşeşte curgînd,
si nu cîntă curgînd.
Da.
Sîngele nu cîntă1

SEMN 12

Ea devenise încetul cu încetul euvînt>
fuioare de suflet în vînt,
delfin în ghiarele sprâncenelor mele,
piatră stîrnind în apă inele,
stea în lăuntrul genunchiului meu,
cer în lăuntrul umărului meu,
eu în lăuntrul eului meu.

JIOZART ŞI CÎINELE SPANIOL (nod 21)

Alerg nebun şi singur
şi în patru labe,
să văd unde 51 duc ca să-1 îngroape.
Au vrut în munţi, dar munţii n-aveau locuri,
au vrut într-un copil fugit din jocuri,
au vrut în îngere, în vulture,
în raza care stelele o scutură,
într-un pavaj, într-o lăută, —
pavajul era plin, iar ea umplută, —
în valul cel părăsitor,
dar pescăruşii unde mor?
Alerg în patru labe şi nebun,
schelăcăi, latru după el acum,
mie inima prea mică să-1 îngrop în ea,
urechea mi-e prea surdă
pentru îngerimea sa!
Alerg în patru labe şi schelăcăi,
latru, urlu, —
se prăbuşeşte-n catedrală turnul
cel răsucit şi idolatru.
Alerg în patru labe după eli
Nu-l îngropaţi niciunde

urlu, strig,
mai așteptați vreo zăpadă
vreun frig
sau din cocoși un cucurigl

NOD 22

ti' subțiasem strîngînd-o cu brațul drept
de coasta mea,
cădeam cu respirarea peste ea,
o adumbream cu umbra vorbei ce eram,
pe toată eu o albăstream,
cînd steaua cea cu raze ne-a trezit
pe jumătate oameni
jumătate mit,
trăiam de parcă ne scriam,
de primăvara verde ne toceam,
iară de toamna aurie
ca prin al simțurilor geam,
mai ne vedeam,
mai nu ne mai vedeam,
și mai trăiam, trăiam, trăiam,
și mai muream, muream, muream.

PRIN TUNELUL ORANJ (V)

Se liniștiseră copacii și zîmbeau
și surîdeau spre mine,
iar eu știam: în curînd
ei or să moară.
Se liniștise vrabia din gînd

şi-mi ciugulea cuvintele din palmă
şi eu ştiam: în curînd
ea o să moară.
Se liniştise calul de o şea,
iar muntele se liniştise tot de vulturi
neliniştit stăteam,
urlînd stăteam
ca să-i îngrop în gînduri
şi mi-era frică şi nu surîdeam.

SEMN 16

Ea dormea lîngă o cană cu apă.
Ce venă subţire putea să aibă daimonul!
Gu casă şi cu oraş cu tot
treceam prin tunel.
îmi părea rău numai de umbre,
de aceste scriituri răcoroase.
Mi-era foarte sete şi
zăbrele subţiri îi ţineau loc de trup
cînd ea dormea lîngă o cană cu apă.

NOD 25

Cînd m-am trezit din somn,
cu dalta îmi cioplea genunchiul
o durere rotunjită, sferică şi foarte mare.
O altă daltă îmi cioplea
tot începutul
ca pe o umbră mult mai mare.
Ce faceţi voi cu mine cioplitori?

eu am răcnit în sîngerare.
Facem sicriu din sicomori
şi-adulmecare,
sicriu te facem pentru ce iubeşti
şi pune4*vosi pe roţi
pe care le-am sculptat din patru hoţi,
cu spiţe de tîlhari la drumul mare
ca să te duci spre neînduplecare.

NOD 26

M-am însingurat
pentru că am simţit că tu nu mă mai iubeşti,
lacrima mamei mele de gheaţă era, —
stăteam şi rînjeam şi o rugam să plîngă,
dar iarnă se făcuse în munţi.
M-am dat de mlncare lupilor,
dar lupii erau friguroşi şi bolînzî.
Mîncaţi-mă! am strigat la ei, am strigat.
Noi nu, mi-au răspuns,
noi numîncăm om îngheţaţi

4

SEMN f8

M-am căţărat prin propria mea gleznă,
prin tunel în sus, prin genunchi,
prin inimă şi pînă sus, sub sprîncene,
şi-am fugit prin ochi
gol-goluţ, — fără să mai ţin seama de aceasta,
dar el a-ntins mîna după mine,
m-a vîrît prin holbată pupilă,

prin coroana irisului albastru,
m-a izbit pînă la nefiire cu inima,
m-a dat de piatra genunchiului cu durere
şi m-a azvîrlit în glezne.
— Să alergăm acum, căci a venit timpul, rai-a zis,
gfi alergăm iute, roi-a zis,
avem de spus ceva, cuiva, cu grăbire! mi-a *Ui.*
Şi el a început să alerge,

NOD 28

Daimonul meu vine de departe
în gazda făpturii mele, -
eu ştiu cînd vine căci mă izbeşte
cu ploi de stele,
îmi umflă gleznele, ţiitoarele mersului,
îmi pîlpîie inima ca pe o flacără,
îmi usucă limba ca pe un deşert sălbatic
pe care numai leul din leoaică se adapă,
îmi spulberă ochii ca pe două spurcăciuni ale vederii,
se şterge el cu sprîncenele mele^
îşi pune el cuvîntul lui în creierul meu,
albindu-1 cum cerul le-a albit pe stele
şi uită să spună de ce a venit -
şi pleacă mai falnic decît tot universul
şi mie îmi lasă ca amintire doar versul
şi cuvîntul aurit
şi se duce şi mă lasă
şi de mine nici că-i pasă,
de mine care-i sunt casă,
bărbat ţeapăn şi zîmbit!

SEMN 19

Murise îngerul,
dar nu l-am putut ține in brațe,
se făcuse de apă şi mi-a curs printre deget
mi-a umezit genunchiul
şi mi-a spălat picioarele
cele cu care alerg,
cu felul lui de a se duce
şi de a mă lăsa singur
şi în veşnică alergare.

SEMN 20

El arăta cu degetul,
dar noi nu ştim ce arăta; —
să ne fi vorbit, să ne fi cîntat
am fi ştiut poate.
Să ne fi suris,
să fi făcut un gest din nări,
să fi dat drumul şoimului de vînătoare
pe care-1 ținea în mină,
poate-am fi înțeles ceva.
Dar el
arăta cu degetul
şi noi n-am înțeles:
sud?
nord?
est?
vest?
De s-ar fi uitat cu ochii lui în ochii noştri!
Dar el arăta cu degetul
şi tot timpul în altă parte1

SEMN 21

Stîrneam şi înnebuneam vulturoaiea,
mort de oboseală, căţărat pe pisc,
în loc să găsesc nori, crivăţe, stele albastre,
am găsit-o pe vulturoaiea stînd pe ouă.
Am fluierat la ea, am urlat la ea, i-am cîntat;
ea, calmă şi măreaţă, sus în vîrf
domnea peste ouăle ei din cuib.
Am vrut s-o alung,
dar mi-a sfîşiat obrazul cu pliscul.
Vă spun şi vouă:
Pe muntele ăsta nu e de urcat,
pentru că nu e de văzut nimic!
Vă zic şi vouă:
Ce-a fost de văzut a văzut vulturoaiea! , •.

NOD 29

Ce faci acolo, m-a-ntrebat daimonul meu pe mine,
ce faci tu acolo?
Capcane, nu vezi, eu fac capcane!
Leţuri pregătesc şi lanţuri pregătesc,
nenumărate chei fără de lacăt!
Ce faci acolo?, m-a-ntrebat daimonul meu pe mine.
Precum ţi-am zis, eu fac capcane,
pîndesc un animal ca să se prindă-n ele!
Pindesc cu cheia mea un lacăt!
Aha, mi-a spus daimonul, eşti vînător, ştiam.
Nu ştii nimica, i-am răspuns,
eu n-am capcană pentru tine!

Marea era liniştită şi oarbă,
ca un copil care are albeaţă la ochi, ?
şi ţine întinsă mina lui dreaptă,
ca şi cum ar putea
să atingă cu ea
ceva
vinovat.
Luna tăiase cu o dungă argintie
marea cea mare în două pustii.
Atunci a fost cînd mi-am zis
să merg cu tălpile goale
pe tăişul acela de vis
către al lunii iris.
Am început să merg pe muchia cuţitului luci
cu tălpile goale, cînd,
talpă de talpă la două picioare
într-însul se tăiau sîngeros,
mergeam pe cuţitul prelung şi întins,
piciorul meu drept mi se despica lent,
piciorul meu stîng mi se despica lent,
înaintam, iar pîntecul şi sternul şi beregata
mi se despicau în două lent pe tăiş,
gura şi nasul şi locul
cel de dintre sprîncene
mi şe despicau în două,
in dreapta mea

marea se înroşise de sîngele meu,
în stînga mea,
marea se înroşise de sîngele meu,
jumătate am căzut într-o parte, tăiat,
jumătate am căzut în cealaltă parte tăiat,
luna pierise,
cuţitul se scufundase,
marea era roşie

şi liniştită
şi calmă
si lucioasă.

ARS POETICA

Eu ştiu că duritatea gîndirii în idei
nu stă într-o înjurătură,
nici în scabrosul spus al vorbei.
Mi-e foarte greu să scutur de pe mine
cuvintele obscene,
mi-e foarte greu să scutur de pe mine
cuțitul care-1 scot difi mine ca sâ-1 Bag" fii tine!
Mi-e scîrbă de ideile
pe care eu le-aş rup© ca surcelele,
pe care Onan cel răzbunător Ia vremea lui
le-a dat îngrăşămînt pămîntului!
Sămînța este sacră, cum vă zic!
Cuvintele în jurul ei sunt un nimic!
Mă-ntorc şi gem şi sînge-mi curge,
iar gura mea e gura ta,
idee, demiurge!

NOD 32

Mai stau o înserare,
ca să văd,
umbră din umbră cum se lasă,
cum al luminii văzătoare, dur prăpăd
devine de din ce în ce mai moale,
cum se lungeşte umbra după pomi,

cum omul după om se prelungeşte,
cum zidul dimineţii lent se năruicşte,
şi cum lumina stelelor răsare,
pe o cu totul altă înserare.

SEMN **22**

Cuvîntul este un cap fără de craniu, —
un cimitir fără de morţi.
Ah, Doamne, ce straniu mi-ai părut tu că poţi,
un înţeles făr'de-nţelegere,
un răspuns nechemat,
o alegere votată pe scoici, o alegere,
pentru peştele pictat.
Veneau cu ochii smulşi din orbite
să te contemple pe tine,
veneau cu timpanele toate zdrelite
să te audă, divine,
cuvîntule cap fără craniu,
cimitir fără morţi.

TONUL

Osul e o bucurie numai atunci cînd este os al frunţii,
cînd apără iar nu dezbină,
cum e vertebra alcalină
din toiul greu al cărnii şi al nunţii.
Mă voi supune la dezobişnuire
de felul meu de-a fi,
dar nu la părăsire,
ce-o ţine-n dînsul verbul lui a fi.

M-oi dezobişnui şi eu de trup,
născînd un Făt-îrumos al verbelor,
cum lupul s-a dezobişnuit de lup,
de foame.

Am să mă dezobişnuiesc de stelele cerului
cum apa îngheaţă dezobişnuită de fulgul zăpezii,
îmi voi lua trupul înfrigurat
şi da-l-voi eu însumi să mi-1 pască iezii.

Să mă dezobişnuiesc să mai fiu om
mi-a fost dat destul de uşor.
Să mă dezobişnuiesc să trăiesc
mi-a trebuit doar o moarte cu omor.

De lupi mă dezobişnuiesc cel mai greu,
sunt singuri şi pe zăpadă.
Desigur, va trebui să mă dezobişnuiesc de singurătate.
Desigur, va trebui să mă dezobişnuiesc de zăpadă.

In rest, vreme trece, vreme vine.

NOD 33 (ÎN LINIŞTEA SERII)

Am gîndit un mod atîta de dulce
de a se întîlni două cuvinte
încît în jos înfloreau florile
şi sus
înverzea iarba.
Am gîndit un mod atîta de dulce
de a se izbi două cuvinte
de parcă iarba verde ar înflori
iar florile s-ar ierbi.

OPERE IMPERSONALE

(Din periodicele ultimilor ani)

TREPTE

Alergam pe o platformă infinită de beton
alergam.
Tăcerea era desăvîrşită şi alergarea nu mi-o auzeam
vederea platformei era amplă şi infinită
şi n-o mai vedeam.
Alergam pe-o platformă infinită de beton
alergam.

Deodată-un ţiuit şi platforma s-a rupt pe orizontală
şi am căzut din dimineaţă spre seară,
                                        spre foarte seară
pe o altă platformă de beton infinită
alergînd,
din tăcere neauzind, din vedere nemaivăzînd.
Alergam alergînd şi deodată
un ţiuit
platforma s-a rupt pe orizontală
şi iar am căzut dinspre dimineaţă spre seară
spre foarte seară,
pe o platformă de beton infinit
cînd alergam, alergam, alergam,
alergam.

A VORBI

A vorbi e un fel de părere de rău a cunoaşterii.
Fug hăituit, versurile, cuvintele mă latră.
Deasupra mea, zgomote de puşcă.
Bineînţeles că se vînează ceva care zboară.
Aud lătratul,
hăitâşiî cuvintelor m-aleargă din urmă.
Aud zgomotul scurt şi asurzitor de glonţ.
O pasăre împuşcată îmi cade-n spinare.
Stau pe jos în rîpa vegetalelor..
Ei vor pleca
şi cu moartea păsării deasupra mea,
sub ea fiind,
spaimei mele îi cresc aripi,
visului meu, ciont.

Ah, doamne, ce nedumerire!

AUTOPORTRET CU GEAM

Ga o pasăre disperată bâtînd în
invizibilul şi durul geam
aşa mi-am scufundat capul în apa dură
şi invizibilă a cuvintelor.
Cînd mă retrăgeam din ele capul îmi
reapărea la loc pe umeri
din ce în ce mai ceros şi mai stelos.

Cînd mă scufundam, el, capul, mi -se topea
şi stătea locului în alte înţelesuri.
Decapitat stăteam proptit cu mâinile de înţeles

şi-apoi bolnav şi-mbătrînit mă • răsturnară
cu totul
şi nedecapitat şi somnoros
cu spatele peste mocirla verde cea a ierbii.

LA O MARGINE

Nevoia de geometrie e o spălare
nevoia de cifre
e un somn al revelaţiei,
nevoia de cuvînt
e o negare a firescului.'•• ;'
Natură, tu, izbucnire în hohote de rts şi de plîns
a celui care nu a rîs şi nu a plîns
niciodată!

AL TREILEA TESTAMENT

E un adine în adîncul adâncului
tocmai ca scîneetul pruncului.
E o fereastră în fereastra ferestrei
prin care străvedeam avuţia zestrei,
iluzia vieţii trecînd
din neant înspre gînd.
Tu ce mai faci dragul meu Petre?
Mai plîngi cu ochii înfipţi în colturi de pietre?
Tu, Toma, tu ce mai faci?
Pe al cărui suflet îl mai dezbraci?
De ce adevărul trebuie să-ţi fie la urmă
omorîndu-te pe tine însuţi '

cînd adevărul ar fi fost să-ți fie înainte
cum este cuvîntul!
M-am trezit fiind
voi ațipi nefiind.

PRIVIRE

Mi se năluceşte cîteodată
întregul cerului ocean.
Corăbiile stelelor
sunt scufundate.
Lumina-mi pare cîteodată
catarg
cerînd un ajutor
acelui vechi înec
şi-ncet încet orbesc.

O, CÎT...

Vulturi, voi stejari fără de rădăcină
dintre ochii mei şi lumină
sprîncene ale orbului
cîntec al muntelui
sînge în vinele zeului

O, cît aş fi vrut să privesc
depărtarea stelei
neîntretăiat

EA

Te-aş fi răsturnat cu o privire, draga mea,
de-aş mai fi avut vederea de-a vedea,
te-aş fi ridicat în aerul cu nori
de-aş fi avut eu aripi de la sicomori!
Ah, iubito, tu, de draga mea,
în secundă te-aş şi îngheța,
dar mi-e timpul meu departe foarte
fugărind pe alte roate
o imagine de moarte
cînd mi-e unul către şapte.
De-aş putea să te năzări
viața mea n-ar fi-n zadar.

MELANCOLIE

întrezăream în pietre ce străvedeam în ape
Un fel de tu al tău îndepărtat,
un mal al fugii mai aproape
de arsul meu palat.
O prelungire şi o încercare de-a atinge
fostul tău ev nemurmurînd
prin ceața cenuşie de meninge
desfigurată de cuvînt.
Cînd singur stau şi rupt de tine
ca osul rupt de la picior
mai decurgînd o stelărime
de capete tăiate prin omor
şi tu îmi eşti atîta de departe,
aproape dincolo de gînduri,
aud un fierestrău care desparte
trunchiul stejarului în scinduri.

CLEPSIDRA

Timpul, ce zid insesizabil
cu ferestre de piatră!

Timpul, ce zid fluid
cu un bloc de piatră drept fereastră!

Timpul, ce zid de verbe
cu o fereastră dintr-un bloc de piatră!

NINSOAREA

De prea multă vreme suntem în viaţă
ca să nu le ştim pe toate ale vieţii, '
dar trece din cînd in cînd îngerul
şi deodată le ştim pe toate cele deodată
în timp ce le uităm deodată
pe toate cele deodată.
După aceea, cum e şi buna cuviinţă
geometria fulgului de zăpadă se mai schimbă în mîl
în timp ce Nilul
curge, curge, curge.

DELPHI

El e cu mult mai înţelegător
şi mai rece decît noi.'
Faptul că suntem amîndoi iubindu-ne

"şi faptul că mai ştie că noi ne iubim
şi ne înconjoară
e felul sinelui său de a ne ţine
şi răceala sa totală.
Faptul că ne lasă,
faptul că ne apără,
faptul că îndepărtează moartea
din jurîmprejurul nostru
descinde din înţelegerea lui totală,:
rece,
indiferentă.
O slavă, slavă ţie
care ne-ai uitat în viaţă!

TEMĂ CU VARIATIUM

Partitura I

Acest lac, baltă în creştere, opalină,
luciu monstruos de nici un fel de alb,
fără de copac în oglindă,
deodată s-a scuturat
şi a zburat drept în sus
cu nişte aripi ciudate.

Doamne, ce pasăre o fi dormit în faţa mea
cînd eram cît pe ee
Bă mă înec!

Partitura a II-a

De frică să nu mă lueo în el
lacul se strânsese ÎQ sine
cum perla fi-adună gîrla luminii în sine.

De frică să nu mă înec în ea
se făcuse baltă opalină,
pasăre zburînd cu şapte aripi
şi drept drept drept drept
drept drept în sus.

Peşti sufocaţi atîrnau de penele păsării
cînd, de frică i se făcuse frică lacului
că eu aş putea să mă înec în el.

Ah, oglindire zburătoare,
refuz al văzului
orbire!

Partitura a III-a

Lac de culoarea perlei,
lac întins pe jos pe pămînt,
ah, tu, de ce eşti atîta de fricos
şi te transformi în pasăre uriaşă şi verticală
numai de spaima că aş putea să mă înec în tine
împiedecîndu-mă de un ţărm.

Să fi fost tu pasăre lăţită şi dormindă
să fi fost tu lac vertical şi zburind,
ce ţărm ciudat şi-al nimănuia ţineai
tocmai atuncea, tocmai atunci'
cînd ai crezut că mă înec în tine,
că în tine mă înec cu un gînd.

Partitura a IV-a

Se subţiase apa ca o lamă de cuţit
spre dimineaţă ea se ascuţise foarte.

S-a descusut de țărm şi a zburat în sus
strigînd că vreau să mă înec în lac.
Ah, apă lașă, pasăre și vîrcolac
care te duci cu aripe de apă-n sus
direct în sus, direct spre sus
spre foarte sus
de frică
şi de spaimă
că mă înec în tine.
Ce tristă zburătoare-n înălțime
cu aripe de apă.

Partitura a V-a

Se dezghețase cubul cel de gheață
redevenind întins şi lung şi lac.
Crezînd că vreau să mă înec în dînsul
deodată-n sus el a zburat.
Şi dacă gheața i s-a fost topit în apă
de frica lui de mine,
şi dacă apa lui i se topise
de frica lui de mine
în dulci vaporii plutitori,
de frica lui de mine
că aş putea ca să mă înec în nori,
să mă distrug în vulturime,
în cerul nopții uneori,
lucind de stelărime,
de frica lui de mine
că aş putea ca să mă-nec,
cu un cadavru să adaug
să mor din nou ce a murit
de-o veşnicie.

Partitura a Vl-a

Nu te zbate, nu te tulbura
lacule ca o lacrimă,
îmi țin cuvintele în gură

ca pe nişte perle.
Ele îmi cad din surîs
numai pe **o** tavă de argint.

Şezi blînd, lacule,
nu te scutura speriat.
Niciodată n-am să mă înec în tine, lacule.

Eu sunt înecat
în pasăre Phonix numai
cea care arzînd a reînviat.
Şezi blînd, lacule,
eu numai în Phonix m-am înecat.

Lac speriat
lac speriat
pe care nu apune
nici steaua măcar.

Partitura a VII a

Zbura deasupra mea 6 pasăre opalină
şi venind se lăţea deasupra mea ca un lac,
m-am uitat spre pădurea virgină
murise pînă cînd şi ultimul copac.

M-am uitat spre piatra măreaţă,
totul era nisip nisipiu,
de m-aş fi uitat şi la viaţă
nici cui n-aş fi avut de sicriu.

Pasărea deasupra mea se băltise
broaştele-i orăcăiau între pene
timpul tot se înteţise
decurgînd spre altă Vreme.

Eu n-am să beau niciodată apă
din apa asta zburătoare.
Stai, mi-am zis eu mie, omule şi sapă
în durerea vorbitoare,

M-am uitat o dată pe sus,
şi lacul plutitor zburase,
cu ochiul neobişnuit de sedus
am văzut ce mai rămase.

Tu eşti în viaţă natură,
tu eşti în viaţă!
Si eu sunt în viată, natură
şi eu sunt în viaţă!
Noi suntem în viaţă,
nu înţelegem oare că suntem în viaţă!

Mama lor astăzi şi mîine de morţi.

Partitura a VIH-a

Ne tragem din apă
ne sufocăm în aer
şi tindem spre înţelesul cuvîntului.
Eu nu mă mai pot îneca niciodată-nţr-o mare,
într-un fluviu nu mă mai pot îneca niciodată,
nici într-un lac,
nici într-un rlu.

Sperie-te de mine, apă
Sperie-te de mine, apă!

Eu niciodată n-am să mă înee în tine.

Sperie-te de mine, aer,
Sperie-te de mine aer!

Eu niciodată n-am să mai zbor prin tine.
Niciodată!
Eu am să mă înec zburînd
în înțelesul unui cuvînt,
eu o să mă înec zburînd
în înțelesul unui cuvînt,
al unui cuvînt
cuvînt!

DOINĂ

Cine ar putea să cînte atîta de melodios
decît sfîrtecatul pînă la os,
cine ar putea să cînte cîntecul divin
decît mortul viermuit de viermi, blajin
cine ar putea să mai sărute
decît cel cu coaste rupte
cui ar mai putea să-i fie dor
decît celui mort printr-un omor
iar lehuză numai umbra stelei susă
iar aleasă
numai mama mea mireasă

AUTOPORTRET

se dedică Lordului Byron

Unii ziceau că el şchioapătă
pentru că a fost lovit în gleznă.
Alții ziceau că el şchioapătă
pentru că a fost lovit în cuvinte.
Alții ziceau că el şchioapătă
pentru că a mîncat mătrăgună.

Alții ziceau că el şchioapătă
de dragoste de un picior.
Unii ziceau că trebuie să fi fost cal
pentru că ei l-au zărit a fi fiind cal.
Alții ziceau că el este lebădă
pentru că erau sătui şi, în genere,
carne de lebădă nu se mănîncă nici la foamete.
Alții ziceau pur şi simplu:
„Şchiopul dracului!"
Alții ziceau:
,.Şchioapătă de atita vreme,
încît a devenit fix".
Pe urmă,
nimeni n-a mai spus nimic
pînă de cînd unii
au început să zică că el şchioapătă
pentru că este lovit în gleznă,
alții, pentru că el este lovit in cuvinte,
alții, pentru că este fix,
alții, pentru că una, alta...

MADRIGAL

Se întristase ea atît de delicat
că respingeam mîncarea
lăsîndu-mă înfometat,
cum e de soare zarea.
Un val de mare grațios
se răsucea în spume,
eu stam solemn şi fioros
înconjurat de pume.
Dădeam în jos brațul meu sting
scăpînd din degete inele,
zmaraldul zornăia nătîng
pe lespezi şi podele.

Şi deodată, ah, vai mie!
am început să o miros,
la mii, de mii, de mii, de mile,
chipul ei drag era frumos.
Şi-atunci, cu braţul drept cerui lăută,
să cînt eu desperare,
apropierea ei tăcută
şi marea ei îndepărtare.

FRIG

Stele, constelații, universuri, —
cămăşi ale singurătății unui **Zeu;**
munte, deal, cîmpie, mare,
sărăcăcioase cămăşi ale cuvîntului,
şi tu cuvîntule, blestematule,
cămaşă a frigului.

CÎNTEG

Mă băuseşi de privire
îmi lăsaseşi ochiul gol
şi m-ai domolit în aer
pasăre fără de zbor,
iar de frigurile toate
cele a zăpezilor
m-ai lăsat fără de moarte
înnoptând amiezelor.
Şi ai pus atunci în cruce
păsări multe-ntretăiate
de aş sta şi tot m-aş duce

să mă schimb în vietate,
în ceva ce mai există
alergînd pe cîmp sălbatic
cu ochi de vedere tristă
şi apatic,
de m-aş duce oho-lio
într-un nici un încotro.

SĂGETAREA UNUI VULTUR

Pe această pantă a respirării de mort
mă las nedormit fără cort
Sub această aripă care bate un alizeu
tăiat îmi las capul bărbos de zeu
Dă cu aripa în părul meu albit
lăsîndu-şi întîmplarea împleticită în mit
Vulturul, vă spun, o să cadă rău, rău, rău
în somnul cu vis şi de coşmar al meu

VIETĂŢI

I

Cît de aproape ai putea fi, tu, iubito, să fii de-aproape,
ca să mă dezînsingurezi de tine?
Cît de departe ai putea să-mi fii, tu, iubito, din departe,
ca să îmi fii orizont?
Sunt gelos pe timp că el trece odată cu tine,
pe stele sunt gelos că te uiţi la ele,
pe lumina născînd imagini în sufletul ochilor tăi,
pe tine sunt gelos că vei muri.

Ți-am pregătit un pat ele auricole şi de ventrieole,
cunună de nuntă ți-am pregătit
şi flori de lămîiță din substantive
şi verbul, de faptul că eşti,
l-am poticnit.
Voi da liber cuvintelor să plece,
lăsînd tăcerea unui sărut.
Sunt gelos pe tine, iubito, că ai să mori,
sunt îngrozit de mine, iubito, că m-am arătat.

II

Varul căzut de pe zidul vederii
pe şoldul tău pur ca zăpada,
crima de a te fi iubit fără de voie,
crima primăverii plină de suflet.
Cum am putut să te fac de apă,
cum ai putut să îmi curgi printre degete
ca o vulturoaiea albă
pe ouă negre?
Nici acum nu îmi vine să cred,
nu pot să cred nici pînă acuma,
nimeni nu mă poate convinge
că tot cerul era plin de ochi unul într-altul
lipiți unul de altul.
Ochi ficşi.
Ochi ficşi, ochindu-mă cu lacrima făpturii tale.

TEXT

Verdele ierbii e lenea ochilor mei,
furnicile sunt şchiopătarea alergării mele,
piatra e cuvîntul meu nescris
de dragoste către tine,
stelele sunt micimea gîndirii mele,
urletul meu nu e semn de durere,

el e numai o literă
a primului cuvînt
care-mi este strămoş.

LA VULTURE

L-am bătut pe vulture pe pana lui
cu crivăţul cuvîntukii eu l-am bătut
să stea în aer locului
văzut şi nevăzut
şi-apoi la piept cu totul mi l-am pus
să-i încălzesc mintea lui proastă
i-am dat un cui ca să-1 mănînee din Isus
căldura mea i-am dat-o de nevastă.
Şi ginere mi l-am făcut
pe vulturul cel zburător
şi î-am cîntat şi l-am tăcut
cu dulce dor.

RUPERE DE NOURI

Rupere de nouri, spargere de vase
Singerare translucidă
ouă casnice şi fioroase
şi lumina, o omidă.

Stă poetu-n trupul său ca într-o gară
aşteptînd coroana ce-1 va duce
rege-n limba milenară
în ducatul verbului, un duce.

Mai se uită, mai se miră
Mai precaută-n dreapta lui
arcuitul şold de liră
smuls din toiul cîntului.

Stă poetul ca-ntr-o gara
Sîngerînd dintr-un ventricol,
moara timpului, solară,
o invîrte mai ridicol

Stă poetu-n sine însuşi
cum un spînzurat de-o creangă
ochiul mare plin de plînsu-şi
de din spate îl aleargă

AUTOPORTRET CU PENE

Uneori mă simt inseparabil
de tot ce a fost,
alteori mă simt un cîntec confundabil
cu orice cuvînt.
Numai cînd piere din mine
ceea ce este pieritor
sunt singur şi inconfundabil
cu vulturul în zbor.

SCRISORI

*

Ah, ce miros în creier au
cuvintele nemaigîndite
cînd parcă infinitele stăteau
în punct, şi logodite.

îţi zic, **nu carnea putrezind** miroase
şi nici cadavrul plin de viermi
ei, fulgii mulţi şi mari din unduioase
din altă dată ierni.
Francois stătea cu noi la masă
iar noi tacit îi ridicam mai sus
o spînzurare mai aleasa
din cuiul palmei lui lisus.
Şi totuşi ce miros sublim
se răspîndeşte-n creier
de din cuvîntul care nu-I rostim
şi-n iarbă-1 cîntă doar un greier.

Jupiter se gîndeşte numai în cai şi în greci.
A fi om e o rană a zeului.
Mă şi întreb uneori, privind spre muntele Olimp
Să-l'mai rănesc pe zeu,
să nu-1 mai rănesc?
în rest, aflǎ despre mine
că mama mea este încă în viaţa.

m

Clinteşte-te şi fă-te roată
iubita mea de niciodată.

Clinteşte-te şi fă-te cub
tu, pasăre din cuib.

Şi, du-te, şi zboară-te
şi lasă-ne în plînsete.

Intre burta calului şi iarbă
luna albă iar ne ceartă.
Intre ramură şi umbră
spînzuratul se preumblă.
Intre steaua şi-ntre mine
este numai vulturime,
făr' de aer, decît zbor,
m-am născut şi o să mor
în prada cuvintelor.

Ca să vezi:
a venit la mormîntul meu
nenăscuta şi m-a întrebat:
— Dansezi?
— Dansez.
— Chiar dansezi?
— Chiar dansez.
— Vals?
— Vals.
— Ah, iubitul meu din secolul trecut!

Ah, ţi-aş pune roţi la gene
să-mi' simt mama cînd mă geme
mai născîndu-mă odat

eu albastru împărat.
Şi ţi-aş pune sub căleîie
umbra de copil dintîie
şi ţi-aş pune lacrima
ce-a vărsat-o maică-mea.

Te implor, hai să tăcem natura!
Pe toate lucrurile eu te rog să le tăcem.
Pe tine însuţi eu te rog să taci.
Cînd trece timpul ăsta
atît de asurzitor
cu ochii lui sonori
să nu ne vadă.
Tu de la morţi n-ai învăţat nimic?
Tu tot mai stai cu părul tău cel lung
adesea aplecat pe rîuri?
Hai, tace rîurile, tu
eşti mult prea mult frumoasă
decît ţi-apare că te vede apa lor
cea vorbitoare.
Şi totuşi te implor
hai, să tăcem natura.

întoarce-te la mine, daimon iubit
ţi-am pregătit toate aşternuturile fiinţei mele,
toate zidurile clădirii mele,
am deschis toate ferestrele mele.

Ah, întoarce-te odată la mine, daimon iubit ^
şi adu-mi aminte de ee nu s-a întîmplat niciodată.
Adu-mi aminte de atunci . .
cînd nu mă furase în ghearele lui timpul.
Adu-mi aminte de neobişnuitele
întîmplări cu care mă obişnuisem
cu mult înainte de a mă naşte,
întoarce-te la mine, daimon iubit.

Cîndva mi-am dorit un castel
clădit pe o aripă de porumbel.

Astăzi îmi doresc o peşteră
săpată în gură de guşteră.

Mîine îmi voi dura un mormînt
în fostul ce sunt.

Poetul nu poate fi înţeles.
De aceea poetul nu poate fi plătit.
Ce somn mi s-a făcut de tine, plopule,
ce somn mi s-a făcut de tine, munte,
cîmpie şi mare,
ce somn mi s-a făcut de voi.

Ah, de-aş putea să dorm cît mi-e de somnl
Ah, de-aş putea să dorm şi să visez

Să vă visez

Altfel,

TAINA FĂRĂ DE CINĂ

Ce mai faci tu cu vinele şi arterele mele
mai împleteşti tu din lîna lor sîngeroasă
o îmbrăcăminte a frigului?
De ce ai azvîrlit pe fereastră carnea mea fierbinte?
De ce ai aruncat cu scheletul meu în arbori?
Ce tristeţe a ta mă văduveşte de cuvînt?
De ce vrei tu să nu mai fiu cînd sunt?
De ce calci pe pletele mele retezate
ca pe ruina aburindă de zid de la cetate?
De ce eşti tu atît de crudă
iubita mea de Iudă!
De ce?

PALATUL VULTURULUI

Cuvintele sunt pruncii pe care-i alăptăm
cu viaţa noastră.
Cuvintelor nu le place decît gloria,
sîngele şi cuţitul.

Poeţii sunt taţii care nasc taţi,
sunt cei care se spintecă
de dor de muierea cuvîntului.

Văd trei vulturi zhurînd în aer.
Dar nu-i văd cu ochii,
ci-i văd cu verbele mele.
Na, pruncule, sînge!
Ia-mă verbule, şi bea-mi timpul meu scurt!
Cît despre Madonă, te-anunţ că e liniştită.
Iisus a murit printr-o simplă răstignire.

ULTIMA

Nichita Stănescu lui Bogdan Bogdanoeici
sau poetul către sculptor

*6**

Tu ce crezi: s-a născut vreodată cineva
dintr-o pricină rotitoare?
Tu ce crezi: s-a născut vreodată cineva
dintr-o pricină stătătoare?
Din ce cauză, a şobolanilor, şobolanii
vor să se nască şobolani?
De ce libelulele se înmulţesc în libelule?
Şi porcul, cu ignatul lui cu tot,
numai în porc?

Numai eu şi cu tine,
proştii, idioţii, lipsiţii ele ideal,
unul se-nmulţeşte prin cuvinte
şi altul prin semne.
Şi totuşi, te întrebi: de ce
şoarecele de cîmp

vrea să nască şi naşte şoareci de cîmp?

A dracului şi putoarea asta de viaţă!

DE DIN VALE DE ROVINE

O răbdam să fie mincinoasă,
şi, şi foarte prefăcută,
de o vreme gust melasă
şi beau lapte de cucută.
Eu am vrut s-o muşc de gleznă
de genunchi am vrut s-o muşc
ăh, ce vînătoare-n beznă
ce gazele negre-mpuşc!
Mi-a dat sîngele prin geană
mi-a dat verdele prin iris
stam trîntit pe o poiană
invocîndu-te, Osiris.
Descriam în hieroglife
cântecul acesta tandru
cînd treceau atîtea clipe
şi-mi spuneaţi toţi Alexandru,
dă-te de la perşi încoace,
noi nu mort, ci viu te-om place
şi coboară de pe munţi
te rugăm să ne asculţi
că lumina nu-i noroi
pe aicea, pe la noi.
Andre, andre, Alexandre
te lăsăm, nu te vom arde,
cu gura ca să săruţi
cu cchiul ca să te uiti.

OASE PLÎNGÎND

Dacă scuturi din mine
toţi strămoşii mei,
pînă la urmă,
pînă la urmă
va cădea din mine

o stea!
Ce viață, doamne, se mai înghesuie
să curgă
printre doi stîlpi!

CUM SE SFÎRŞEŞTE O ARMATĂ

Ea început generalul
numit în limba latină Imperator
mai apoi căpitanii
numiți în limba lor centurioni
după'ei rănile în defilare
după rănile în defilare
prada de război:

timpul ucis în sufletul barbarilor
după timpul ucis în sufletul barbarilor
înşişi barbarii
după barbari, barbarele
după barbare, plozii '
după plozi, jucăriile
după jucării, jocul
după joc, iluzia timpului
după timp, iluzia iluziei timpului
cuvîntul cu belciug în bot.

AUTOBIOGRAFIE **LA** BELGRAD

Geometria e liniştea
mtîmplării 1

V II

Cînd caii dorm,
călăreții sunt morți!

III

Ieri gura mea sîngera.
Azi sîngerează cuvintele mele!

IV

Nu cîntecul privighetorii,
ci înțelesul cîntecului ei!

.Iiiy,7 #1 -\ i)

Mă leagăn ca uri
elefant
spre cimitirul elefanților!
Nu gînd,
ci fildeşi

SPIRIT DE DOINĂ

Uneori sunt atît de singur
de parcă aş da înapoi
sinilor mamei
laptele supt din ei.
Alteori
sunt atît de nesingur
de parcă aş fi însăşi natura.
Niciodată însă

nu m-a bătut vreo stea
atît de strălucitoare
Încît să-i fiu umbră.
Mă ţine în secunda aceasta de viaţă
dragostea mea
de o femeie firească.

NOCTURNA

Ce s-o fi întîmplăt
cu acel chip uriaş
care atingîndu-se de pămlnt
a lăsat în urma lui copacii
drept răni,
vulpile şi iepurii drept lacrimi
şi amărăciunea cerului cu stele
drept gînduri.
Oho,
ce s-o fi întîmplăt
pînă la urmă cu acel chip uriaş!

ÎN SPIRIT DE HAIKU

Umbra fructelor verzi
apasă secunda
lăsînd-o să fugă
de sub platan

Dacă timpul ar avea frunze,
ce toamnă!

*

Mă răcisem din starea cuvintelor
de parcă ningea pe Înțelesuri.
Ce uşor este Doamne, să fii singur
şi cît de greu e să arzi în vederea naturii

*

Vulturii sunt arbori care zboară,
ghearele lor sunt rădăcini,
doamne, cît de toamnă iară
se va face-n înălțimi.

*

De copac înflorit n-am văzut spânzurați.
Ah, tu tîrfă de iarnă,
copaci fără frunze,
vulturi fără zbor!

Seară, alb al ochiului
pe irisul negru
al pământului,
privind cu destomnații arbori.
Ah, tu seară...

mirosul de tei

Gleznele unei zeităţi alergînd
prin crengile de tei.

«

Ca izbitura între două cuvinte străine
unul pe altul
astfel sar din mine
imagini scînteietoare ale chipului tău.

*

Se ia din nou sînge infinitului.
Globule luminoase stelele,
îmi izbesc ochii cu o durere lină.

*

Fulgii de zăpadă ce lumină îngheţată
si revederea iernii ce frig al cuvintelor...

* .

7

Să prinzi tu crivăţul şi să-1 înnozi de gîtul meu
cum carnea se înnoadă pe scheletru,
O, tu, cuvînt gîndit mereu
să-mi fii tu mie spectru!

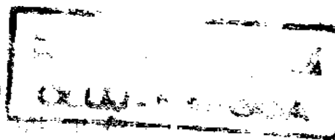
_. • i

înţepenise peste limba mea cea vorbitoare
cuvîntul meu nemuritor
ţi-am spus eu ţie oare,, oare
că n-am nevoie eu de aripi ca să zbor?
Ţi-am spus eu ţie, oare, oare?

*

O, patrie, —
Tu
săgeată
cu care trag
în inima
infinitului

AUTOPORTRET

Ca o frunză de platan smulsă de vînt
pleoapă căzînd peste cuvînt
strivind ochiul şi curgîndu-1
odată cu gîndul,

Ca un vultur zburînd pe spate cu ghearele-n sus
ca un vultur zburînd pe spate cu ghearele-n sus
cel care are pămînt — cerul
şi lacrîme stelele,

Ca un crivăţ ce-şi roteşte torsul
ce-ţi alungă din nară mirosul
întocmai ca un delfin azvîrlit pe ţărmuri
cum lăuntrul din daltă în mărmuri, —

Astfel stau şi nu merg,
fumeg
şi ard, şi
nu fumeg

ACT PUBLIC

Numai cuvîntul din mine
nu are poftă de mîncare
numai el nu mănîncă natura.
Pradă stă aceasta şi gătită ca o mireasă
jertfă nejertfită înverzindu-se
cuvintele tînjesc în creierul meu:
Hai să îngrozim natura! îmi spun.
Haide să îngrozim natura!
Destul am îngropat-o pe ea în noi!

Hai s-o lăsăm acum pe ea
să ne îngroape în ea.
Haide să îngrozim natura!
Numai cuvîntul din noi
nu are poftă de nuncaro.
numai el nu mănîncă natura
numai el îngrozeşte natura
şi-atîţ!
Haide să-ngrozim natura!

DIN NICI O TOAMNĂ

Cînd pleacă toamna păsările migratoare
cu trupul aripat napoia gîturilor lungi cu
chip şi plisc
de parcă cerul tot mi se despoaie
tăiat de obeliscuri
obelisc de după obelisc de după obelisc
şi-mi pare rău de mine însumi că mă lasă
aceste păsări unghiulare
şi iar mă simt făr' de mireasă
pustiu sub ceru-n înstelare
Aş prinde de-aş putea vreuna
să îi înnod tot gîtul cu un nod
să zboare înnodată
cu ochii mei cei trişti care-o mai văd
ultima dată
Să zboare ea cu gîndul meu rămas
şi înrădăcinat de-a pururi
cum dă ogiva încă glas
cetăţilor în mururi
cum dă ogiva încă glas
cetăţilor în mururi.

VISAM CĂ VISEZ

Ea aluneca pe panta unui deal de gheață
cu un buchet de narcise în mînă
ea nu avea patine ci numai cizme
de aceea îmi era frică să nu cadă
ea era îmbrăcată într-o rochie albă de
mireasă
sub un fulgarin gri
care fulgera prin frig
cînd ea
luneca pe panta unui deal de gheață
cu un buchet de narcise în mînă
grăbită să ne-ntîlnim în gara
de pe cîmpul de gheață
în gara pustie de pe cîmpul de gheață
unde nu exista nici o şină de fier
nici o şină de cale ferată
nici una.

HIEROGLIFĂ

Din pricina dragostei mele de ninsoare
n-am putut iubi zăpada
din pricina dragostei mele de zăpadă
n-am putut iubi piatra
din pricina dragostei mele de piatră
n-am putut iubi apa
din pricina dragostei mele de ape
n-am putut iubi focul
din pricina dragostei mele de flăcări
n-am putut iubi pămîntul
din pricina dragostei mele de pămînt
n-am putut iubi morții
din pricina dragostei morților mei

fiu te pot iubi ninsoare,
deşi te rog să mă ningi
hai, ninge-mă, ninge-măl

EVANGHELIA DUPĂ TOMA

Aş putea, îmi spuse el,
să curăţ această bilă terestră
îmbolnăvită de viaţă
pînă o scot la lumina focului.
Apoi, îmi spuse el,
aş lăsa-o să se răcească de frigul cosmic
pînă ar deveni alb-murdară ca luna,
— Luna, i-am răspuns, n-ai curăţat-o destul de bine.
Are cicatrice, i-am spus,
are găuri rotunde
ca nişte bube de odinioară.
— într-adevăr, mi-a spus,
luna n-am curăţat-o prea bine
am zvîntat-o numai de boala vieţii şi atît.
— Păi vezi, i-am spus,
nu-ţi prea faci bine meseria.
Laşi urme, nu speli locul de lucru.
Cară-te începătorule 1
Cîrpaci nenorocit!
— Chiar să mă car?!
— Cară-te repede pînă nu te lustruiesc
de tine însuţi!
— O, eli, eli,' lama sabactami,
a strigat el.
— Nu tu, ci eu strig
0, eli, eli lama sabactami!

EMBLEMĂ

Dacă ar fi să mă uit la muşuroaie
şi dacă ar fi să mă uit la stup
dacă ar fi să mă uit la menhirul de cetate al
termitelor
sau dacă-ar fi să privesc pe vîrful muntelui
piscul lui de piatră de scoici marine
nu mi-ar mai place niciodată triunghiul cocorilor
dar mint, n-aş mai vedea niciodată
triunghiul cocorilor
şi nemaiputînd să văd niciodată
triunghiul cocorilor
gîndindu-1, gîndindu-1, gîndindu-1
aş orbi de dor
aş orbi, aş orbi, aş orbii

t

CÎNTEC

Zburau berze pe lunci printr-un gînd
cu sufletul lor de aripile lor atîrnînd,

Zburau spre zările zburătoare din gînd
deasupra valurilor de mări atîrnînd.

Şi toate ieşeau una cîte una din gînd
schimbîndu-se una cîte una în cuvînt

într-un cuvînt pe care-1 ţineam în gînd
într-un cuvînt pe care sufletul mi-era atirnind,

LA PIRAMIDĂ

Nesiguranța provine de acolo,
din faptul că dormim pe un glob rotitor.
Pe ceva fix şi plan
ar fi cu totul şi cu totul altceva.
Piramidele ne dau de gîndit
ele neagă globul rotitor
şi afirmă cu dezesperare planul.
Âh, ce splendoare ar fi dacă ar fi să fie
un cîmp perfect şi fără orizont
o platformă totală
unde ar exista sus
unde ar exista jos
unde ar exista înainte
unde ar exista înapoi
unde ar exista dreapta
unde ar exista stînga
şi unde crima ar fi numită cerc.
Piramida e urletul de dezesperare
al sferei.
Mă mumific de dor de piramidă.

PASTEL DE TOAMNĂ

Urma ghearei rămăsese în lava împietrită,
urma aripei rămăsese în aerul înghețat,
urma stelei rămăsese în lumina
care mă orbise,
urma cuvîntului rămăsese
în gîlgîitul de sînge al capului retezat.

— Ce cauți pe aicea? m-a întrebat daimonul.
Ce amuşinezi? mi-a zis el.
— Eu? l-am întrebat pe el

— Tu? mi-a răspuns tot el.
— Eu? care eu?...
— De fapt?! mai zise daimonul plecînd scuturîndu-se.

AL TREILEA TESTAMENT

De la ou ni se trage
de la neputinţa lui de sferă ni se trage,
prea multe organe, Doamne
pentru un gînd perfect.
Mă uit la păianjeni ca la mine însumi
mă uit la cămile ca la mine însumi,
la peşti, la şobolani, la gheonoaie
la papagali, la steaua Canopus
la fetiţa numită Marta
la aluniţe, la scorburi, la simun
şi la febră,
la timp şi la ceasul Doxa
la: „Şmit Şmit bine ai venit
      Ce ai tu la subţioare
      eu am două flori amare..."
Mă uit la munte ca la mine însumi
la mare ca la mine însumi
la aer ca la mine însumi
la „pămîntul, aerul, apa, focul"
şi chiar la tine
şi chiar la tine
şi chiar la tine...
Ah, numai la mine nu mă uit
ca la mine însumi
numai la mine
numai la mine
numai la mine.

CONFESIUNE

în timpul vieții mele-
am văzut cu ochii mei un rege,
apoi am mai văzut cu ochii mei
n-o să vă spun niciodată ce,
dar mă jur pe cuvînt că am văzut
apoi, în timpul vieții mele
l-am văzut pe Făt-Frumos
apoi am văzut încă ceva,
dar nu vă spun ce am văzut,
dar credeți-mă pentru că mă jur
pe cuvîntul meu-
Apoi, în timpul vieții mele
mi-am închis brusc pleoapele
tăind gîtul luminii
cum călăul gîtul reginei.

TRIPTIC EMINESCIAN

Eminescu *adolescent*

Cuvînt apăsînd pe cuvînt
ce umbră de codri surlzînd!
Gînd apăsînd pe gînd,
ce luceafăr în noapte arzîndl

Val înspre val alergînd,
ce rază de lună lucind!
Timpul ce mişcă doar timp,
ce frunte de ghimp sîngerînd!

S-or duce aproape pierind
păsări in vint,
mai murmurînd,
mai seînteind.

Dar cine le va fi privind,
mamă plîngînd,
sămînță-nflorind,
cuvînt apăsînd pe cuvînt?

Eminescu matur

în sine însuşi ningea
cu negri fulgi de zăpadă,
fiind el era
o ruptură, o cascadă

El însuşi nu mai era el,
felul lui îşi schimbase felul
cum purgatoriul îşi schimbă-n inel
de aură infernul.

Atîta dragoste şi-atîta aspră bunătate
a fost să aibă-n sine el cu sine însuşi
că desfăcea orice lacăte
cu plînsul cheilor din plînsu-şi.

Altfel, la trup voinic şi ager,
cu gene rari la ochi şi arse,
era ceva de tot arhaic
în viitorul ce-1 parcurse.

Apoi el puse palma-i faţă de irişi
dară prin ea avu vedere
a celor scrişi încă nescrişi
a văduvilor toţi de stele.

Eminescu ultim

Peşteră absorbitoare,
cerc absorbitor de punct,
corn de melc care nu doare
suntul resorbit în sunt.

Tu lumină alergînclă
reîntorcîndu-te acasă
bruscă devenind flămîndă
rechemîndu-şi iar mireasa.

Ah, suavă recădere
a cuvîntului în sine,
cercuri cercuri de tăcere
absorbind în ea divine
sensuri, sensuri, înțelesuri,
îngustîndu-se în unghi,
smulgere spre înapoi,
frig al ninsorii rechemat în nori,
urlet si rechemare,
tu!

HIEROGLIFE

Cine iubeşte nisipul
are parte de simim
spuse pasărea Ibis,
cînd,
deodată,
numind nisipul
avu parte
de numele simunului

SCURTĂ OCHIRE ASUPRA VIEȚUITOARELOR

Ca o suprapunere greoaie de distins
stăteau peste orizontală tot ce n-a plîns,
tot ce n-a rîs,
plante şi cai şi animale ca-ntr-un vis
exclus.

Ob, toate acestea cum s-au dus
printr-un cuvînt rostit, de jos în sus.
Ce lume fără timp intrînd în vreme
a curs pe ochiul meu, alene.
Ce ne-a venit la toţi să ne amănunţim
neînţelesul în foneme.
Ci doar coroana mea cu lauri, de-mpărat
mă încă mă mai leagă de-acea vreme
cînd tot pămîntul fuse măr stricat,
şi viaţa lumii netrecută-n steme, j
cînd tu, cuvîntule, te-ai întrupat.

FOC DE TABĂRĂ

O desceţoşare,
un fel de cheag de sînge
îmi este natura în arătare,
lacrimae rerum, ce plînge.

Soldaţi ai secundelor,
copaci pînă-n toamnă,
ah, voi infinitive,
nimeni din noi nu vrea să adoarmă
fără de pricini şi alte motive,
nimeni din noi nu vrea să adoarmă
nu vrea să adoarmă
să adoarmă

DOINA

Lacrima neplînsă de un ochi anume,
lacrima neplînsă de din mama mea
este steaua caprelor pe lume

ea e stea.
Cine poa' să creadă că şi cerul plînge,
cine din acei ce au lăuntru sînge,
cine poa' să creadă că şi piatra latră?
Cine poa' să creadă că şi raza
se curbează mai plîngînd
cine poa' să creadă că amiaza
nu mi-a fost cu soare ci cu gînd...
Cine oare!?
Cine oare!?

CĂTRE FÎNTÎNÂR

Nu săpa prea adînc, îţi zic,
nu săpa prea adînc, nu săpa
că o să dai de cer
că o să dai de cer
de alt cer, de alte stele, îţi zic
de alt cer, de alte stele
şi acolo între ele
de alt pămînt, de alt pămînt.

SUBIT

Timpul se strînsese într-un singur punct,
soarele şi plantele erau răzleţe amprente,
piatra era o amprentă de timp,
amprentele lăsate pe geam de mîna mea
erau amprentele timpului,
dar gravitaţia lui
11 curbează şi 11 pierde.

în jurul sentimentelor mele
se curbează lumina,
în jurul inimii mele
se curbează timpul,
secundele devin din ce în ce mai grele...
— Ce bolboroseşti acolo? mă întrebă daimonul meu
ciulindu-şi subit urechea.
Ce bolboroseşti acolo?
— Nimic, nimic, i-am răspuns
încercînd să nu-i răspund,
compuneam o rubaiată, şi atît!
— Ce fel de rubaiată? m-a-ntrebat daimonul.
— O rubaiată despre mersul iubitei mele.
— Şi cu ce vers vroiai să începi, cu ce metaforă?
— Probabil că vroiam să încep
cu o metaforă de felul ăsteia
pe care-ncerc să ţi-o traduc acum:
mersul iubitei mele seamănă
cu amprenta unui sultan
pe un act de la înalta curte dat!
— Cam lung, cam lung pentru întîinl vers!
— într-adevăr, cam lung, cam lung!

CÎNTEC

Apunea soarele ca o fugă de cai
peste mirosul de tei care-1 aveai
peste floarea de tei ce înflorise
în gura ta surise1

Şi se duceau cu toţii la vale
lăsînd cimitirele goale
oraşele ca nişte pocale
păsările ca nişte vocale,

Apunea soarele smulgîndu-mi-o uin brațe pe mama mea
cînd începuse seara,
cînd se-nsera.

DIS-DE-DIMINEAȚĂ

Eu nu sunt servitorul nici unui înger
şi nici aerul de sub aripa lui nu sunt
eu sunt un cîntec
eu sunt un cîntec
pe care singur îl cînt.

Veni-va toamna cu dumnezeoaica ei
de bălegar de aur printre tei,
veni-va iarna cu bălegarul de argint
al fulgilor care mă ning
cînd eu voi fi mereu un singur cîntec
al vostru, care-1 cînt.

OBELISC

In cele din urmă am făcut rost şi de var alb
numai noi ştim cum,
dar pînă la urmă am făcut rost şi de calciu
am pus gălbenuşul stelei galbene'
în albuşul razelor albe străvezii
nu prea încăpeau înăuntru,
aşa că sfera perfectă se schimbase-n ou
şi uite-aşa ou după ou după ou după ou
coloane infinite de ouă

să sprijine aripile păsării în zbor
clar mai ales să dea aparențe părerii că zboară
şi sus pe piscul muntelui am mai făcut un ou
am mai înghesuit încă o dată steaua galbenă
în albuşul razelor translucide
numai şi numai şi numai şi numai
să ne spunem nouă înşine cu mirare
cu un dor nespus de a ne mira
cu o dorință tristă, tragică, aprigă de a ne mai mira
de a ne mai mira zicînd şi noi:
Uite, vulturoaiea ouă
şi din oul vulturoaicei
de pe sub penele calde ale vulturoaicei
se va naşte vulture!

LA PLECAREA DAIMONULUI

N-a făcut în urma lui curat
Daimonul plecînd
m-a luat şi m-a lăsat
pradă unui gînd
care îmi întărită
toată creierimea mea.
Se tocea de mine glonțul
sta livid şi mult prelins
de parcă din vultur clonțul
s-ar albi şi ar fi nins,
de cădeau la păsăreturi
peste pieptul meu metalic
sunetul smulgea regreturi
animalic.

ARTĂ POETICĂ

Dacă s-ar descuraja poetul
ar cădea frunzele din copaci, —•
şi ramurile lor ar rămîne
ca nişte spînzurători.
Dacă V a r descuraja poetul,
femeile gravide
n-ar mai naşte,
n-ar mai naşte niciodată.
Dar, din graţie şi din grijă, poetul,
din graţie şi din grijă,
moare întotdeauna, întotdeauna,
înainte de a se descuraja,

LACUSTRĂ

Ca o răpăială de ploaie trece oul
pe mare eu voi călători pe un cal alb.
Ce minune sîngeroasă fu şi viaţa aceasta a noastră
ce priviri fumegînde.
Mi-am luat femeia-n braţe şi-am fugit cu ea pe pietre
de oboseală am adormit amîndoi
apoi ne-am trezit din somn încă o dată
fuserăm deci aidoma
cu tot ceea ce fusese
aidoma nouă.

LUNA

Va trece viaţa mea precum un fum subţire
în care-a ars' un codru verde, căprioare gri,
că pînă cînd şi în nefire _
la fel de cald îmi va mai fi.

Mi-or da căldură umbrele de tei
şi miros de copil îmi da-va căprioara
şi nici acolo singur nu voi fi, ehei,
cum singură Îmi este peste cer doar luna, domnişoara
ce stă gătită pentru nuntă
şi încă n-are mire.

DE FRIG DORMEAM ÎN BURTA UNUI CAL

Şi se făcea un pescăruş lunetă că-mi apare
un pescăruş subţire de din ochii lui scotea
din care — un pescăruş lunetă
spre marea fără valuri se-ndrepta
mai îndreptînd un pescăruş lunetă
spre cel care plutea
care din ochi un pescăruş lunetă
spre marea fără valuri îndrepta.

Privire tu întoarce-te la mine
de vrei să vezi un val rostogolit
azi n-avem soare, azi ne este bine
tot orbul este azmuţit.

ARS POETICA

Acum, în fine, cînd mai sunt spre nu mai sunt,
abia acuma am dreptul să vă mint
şi să vă spun despre cuvînt că e cuvînt
şi ce presimt chiar simt.
Abia acum o să mă credeţi
cînd sunt înspre nu sunt

că viața mea a fost mormînt
iar moartea mea o tinerețe.
Abia acum o să mă credeți
în fine cînd am reuşit să mint.

EXOD

Hai să mînjim cu aer aripa de înger
şi ochiul lui de cioclovină
precînd tăiat pămîntului eu am să sînger
şi el cu ochiu-ntors ca să mă vadă o să-mi vină.

y

M-oi zbate jos prin rădăcini
cînd vulturii golaşi, divini
cu ochiu-ntors se vor uita mereu
la hoitul meu, pămîntul meu.

Dar va puți pămîntu-acesta-a iarbă
cînd unghiul lor va da să mă resoarbă
să le fiu punct în vîrful zburător
prilej al faptului că mor
prilej al faptului că mai există
şi după mine o zburare tristă.

ATUNCI

ti.il:

Numai pentru că gîndeam
caii îşi întorseseră capetele spre mine,
arborii toți se răsuceau
izbiți de crivățe sublime.

Numai pentru că visam
crescuseră aripi la peşti
şi stele iluminau
cu păsări cereşti.
Numai pentru că tăceam
piatra începuse să vorbească cu izvoare.
cîmpia începuse să dea grîu şi porumb
lumina se înfigea în soare.
Numai pentru că muream
albul devenea negru
linia, punct
şi cuvîntul fără de înţeles.

STARE DE SPIRIT

Suveranitatea suferă de moarte
cum e roata care suferă de şapte
cum e insul care suferă de frate
cum e ziua care suferă de noapte.

DIALOG CU ODA ÎN METRU ANTIC

M . loji

Cea mai mare pedeapsă.a noastră,
cei care suntem.
e lumina prin care fluieră un răsucit de înger
tulburător,
halucinanta natură,
timpul absorbitor,
mirosul de' viaţă pe care-1 are secunda,
mincarea cumplită la Cina cea de taină.

Ah, ce întîmplare şi viaţa noastră!
Ce întîmplare verdele de' pe iarbă.
Ce accident de suflet calul alb pe colină.

Supuşi cuvîntului, de verb mă rog,
du-mă odată din groaza vieţii,
du-mă, du-mă,
şi nu mă mai pedepsi
şi mie nu mă mai redă-mă!

ASTFEL

Mă întorsesem strigind:
Unde este viaţa mea?
Doamne, ce-ai făcut tu cu mine
ca să-ţi mătur cu sufletul meu
natura lucrurilor.
De ce m-ai pus să-1 văd pe arbor, doamne?
Şi, în genere, de ce m-ai dezrădăcinat,
făcîndu-mi picioare cu tălpi?
De ce m-ai blestemat să-mi fie
foame şi sete?
De ce te-ai logodit cu mine, doamne,
dîndu-mi dor de femeia mea iubită?
Hai, mori şi tu odată, doamne,
ca să fiu sigur că mor liniştit
şi nelogodit
şi plin de dor în sufletul meu
plin de dor.

VIETATE

Simt cum. se răceşte în mine inima.
Simt cum creierul îmi îngheaţă,
adio, maximă viaţă,
adio, viaţa mea minimă!

Simt cum se face fuior
de abur mîna mea scriitoare,
adio, ninsoare
adio, tu, nor!

Simt cum se dizolvă cuvintele
cum se dizolvă înţelesul lor
adio, vă zic tuturor
crucilor de pe mormintele

secundei acesteia, ultimă,
cînd încă te rog,
încă te rog,
uită-te, uită-mă!

POSTUME

CÎNTEC

Suntem visul celui ce doarme
şi sîngele celui rănit, —
sămînța din poame,
nimicul din infinit.

Suntem marginea, noi,
a vederii nesingure,
tandrul noroi

din vinul de strugure
pe care-1 respiri
în palate
cînd treci, te prefiri
împărate !

Ne fii, — prin atingere
şi prin respirare
tu, îngere,
întruchipare...

PENTRU O MIE DE CÎNTECE

Pentru o mie de cîntece
am fost născut.
Nouă sute nouăzeci şi nouă
sunt răguşite de cîntecui, unul,
pentru care-am fost născut.
Nu mă înjumătăţiţi voi timpuri!
S-ar putea înalt cum este
cîntecui, unul,
să fie la urmă...

ARTA POEZIEI

Haide şi nu te mai uita,
ne te mai uita decît cînd cade,
cînd cade îngerul, atîta.
Haide, nu te mai uita tu în jos!
Uită-te la el, uită-te la el,
îngerul căzînd, iar nu la balta de sînge
cea de la sfîrşitul zborului.

PIERDEREA MINŢILOR PRIN STRÎMTOAREA CUVINTELOR

Cine-şi zbiară minţile din dragoste de arbore
e numai, numai, numai, numai
schelet bătut de vînturi de la spînzurat.
Aicea însă la strînsura verbului,
la ocolişul numelui,
aici se prăbuşeşte-n tine cerul cu păcat.

Vai celui care crede în cuvinte
că or să-1 facă împărat!
Cuvîntul este doar un plug subțire
care desparte pleoapa cea de sus de cea de fos
e-un ce plăcut ce dă îndreptățire
a întîmplării de-a fi fost născut şi spus.
Aicea prin strîmtoare, dacă el, cuvîntul
iți pierde mințile şi stelele şi timpul
din sugrumarea de-a te naşte
nu-ți meriți strigătul, al morții.
Mă-ntorc şi zic:
Cel care-şi zbiară mințile din dragoste de arbore
e numai numai numai numai
schelet bătut de vînturi de la spînzurat.

UN PRESENTIMET

Nu ninge cînd e foarte frig.
Nu plouă cînd e foarte caîd.
Nu vin cuvintele, cînd te naşti.
Nu vine anul nou, cînd mori.

Nu pentru vedere este lumina.
Nu pentru mit sunt zeii!
Nu pentru timp sunt stelele.
Nu pentru Nu este Nu!

Nu vii niciodată cînd mi-e foarte dor do tine.
Nu mori niciodată
cînd te urăsc de moarte.

SHAKESPEARB

Calul este o margine deznădăjduită.
Şi eu sunt o margine.
Teiul cu mirosul Iui de tei cu tot
e o margine deznădăjduită.
Eu sunt numai o margine.
Deodată pornesc şi le strig:
Haide să îngrozim natura!
Haide!, strig.
Perfidul acesta de timp
care trece ca un şarpe.
Dar ce spuneam?
De perfidul de timp?
De cal ziceam?
Mai că aş da mirosul de tei dumnezeiesc
pentru un cal.

MULȚIMEA

Fiecare se simte asigurat de singurătatea Iui.
Intre asigurații de singurătatea lor
se ciocnesc pahare, se pupă obraze,
se dăruiesc flori,
moartea unei plante devine cadou de sărbătoare
pînă cînd mă şi întreb dacă zeul
la sărbătoarea lui
nu-i dăruieşte zeiței capul meu
ca pe o floare retezată
şi moartea mea
ca pe o amintire de neuitat.

FĂRĂ DE BOTEZ

Nu se poate decît o singură dată.
A doua oară nu este decît o amintire.
Dragi, lungi şi creştineşti de cimitire
în care inima mea o îngroparăm, împărată.

HIEROGLIFA

Eu mă mai uit cu ochii goi la stele
De pe pământul mişcător —
Cînd singur fi-voi printre ele
Şi n-oi avea mormînt să mor.

M-or plînge limba românească
în totul de cuvînt al ei;
Nu voi muri de niciodată;
Un Fât-Frumos fără de tei...

noiembrie 1982

ACASĂ

Mă-ntorc în mijlocul naturii ca un cal
şi lepăd de pe mine călăreţul mort
şi şaua plină de umbră veche de la sînge
o scutur în pămînt.

Mă rog de codri şi cu precădere de stejar
ca să mă-ncalece pe mine, calul lui.
- Eşti de pămînt, mă roibule? m-8 întrebat.
— Sunt de pămînt, mă arbore, i-am zis.

ORAȚIE DE **NUNTĂ**

Copacii au frunze şi iarna
cînd fulgul zăpezii mă ninge.
Neuneori însăşi toamna
îmi tine loc de meninge.

Să punem cuvîntul la fel
cum ai pune o floare albastră
pe unicul nostru altfel,
pe tandra nuntă a noastră.

Să zboare un vultur în sus,
în jos să se scufunde o rădăcină,
Măria, maica lui Isus,
gard în gard ne o vecină.

Ar mai fi încă ceva
de dincolo de cuvinte
că-mi apăreau şi-mi apărea
lucrul şi lucrurile existentei
vorbinde,
spunînde,
cuvîntînde,
nuntă de gînduri,
țărm izbit de țărm
de pămînturi.

28 mai 1888 (inedit)

TRAGICĂ DURERE

(Domnului Rotarii)

Tragică durere, dor de nedescris
de un drag de stîncă
plînsu-mi-s.
0, tu sunet dulce
rupt din alte cărţi
ca şi cum Neculce
ar zidi cetăţi.
De drag de Rotaru
fără osii scriu.
Este în zadaru*
cărui li sunt fiu
de înalţ drapele
numai pentru verb
pe zăpada neagră
cînd aleargă-un cerb
plecat dintre ele
plecat dintre ele
plecat dintre ele...

9.XIÎ.W83

SĂ NINGĂ PESTE NOI

Să ningă peste noi cu miei doar astăzi,
Să ningă inima din noi.
Noi niciodată nu am fost noroi
O spun şi mieii care ning pe noi. _
O, dulce, mult prea dulce tu, fecioară,
Care mi l-ai făcut pe iezus chiar dm flori
Ce zici că ninge mieii peste noi
Ce zici că ninge mieii peste seară
Şi pe zăpadă că noi ningem amîndoi...

10.XIL1983

NOTĂ ASUPRA EDIŢIEI

ORDINEA CUVINTELOR cuprinde versurile ediţiei definitive a operelor antume ale lui Nichita Stănescu, poezie şi proză, ediţie realizată de poet împreună cu criticul Alexandru Condeescu în anul 1983. Aceste două volume de poezie (volumul de proză, cel de-al treilea al ediţiei, va apare separat) includ o selecţie şi uneori o restructurare a poemelor din SENSUL IUBIRII, O VIZIUNE A SENTIMENTELOR, DREPTUL LA TIMP, OBIECTE COSMICE (ALFA), OUL ŞI SFERA, ROŞU VERTICAL, LAUS PTOLEMAEI, NECUVINTELE, UN PĂMÎNT NUMIT ROMÂNIA, ÎN DULCELE STIL CLASIC, BELGRADUL ÎN CINCI PRIETENI, MĂREŢIA FRIGULUI, EPICA MAGNA, OPERELE IMPERFECTE, NODURI ŞI SEMNE, precum şi un ciclu netipărit pînă acum în volum, OPERE IMPERSONALE, ales din poeziile publicate în ultimii ani în periodicele româneşti şi iugoslave (OASE PLÎNGÎND), poezii selectate şi analizate iniţial de coautorii ediţiei de faţă în vederea definitivării cuprinsului viitoarei cărţi a poetului: ***Poezii impersonale.*** Structurarea lor în ediţia de faţă aparţine îngrijitorului. 11 ELEGII este reprodus integral în versiunea publicată în 1967, el fiind socotit de editor nu un volum oarecare, ci un singur poem polifonic al vocilor lirice stănesciene. Reprezentativă pentru debutul său absolut a fost considerată de Nichita Stănescu poezia ***Ardea spitalul,*** apărută în ***Gazeta literară*** din 20 martie 1957.

Faţă de versurile văzute de poet pînă la 13 decembrie 1983, spre tipărire, la sfîrşitul volumului figurează treisprezece poeme „postume", printre care şi ultimele două poezii ale lui Nichita Stănescu dictate cu trei zile înaintea morţii: ***Tragică durere, dor de nedescris*** şi ***Să ningă peste noi,..***

Ediţia este o selecţie larg reprezentativă din întreaga creaţie stănesciană antumă, care şi-a propus pe de o parte eliminarea „inegalită-

ţilor" şi a „scăderilor" valorice, iar pe de alta să ofere pentru prima dată imaginea globală a lumii acestei poezii. Au fost scoase poemele (sau doar fragmentele) considerate nerealizate estetic şi nici în măsură să arunce o lumină revelatoare asupra celorlalte elemente (teme, nuclee metaforice, motive, simboluri, figuri lirice şi imagini poetice) ale universului lui Nichita Stănescu. Aproximativ o treime din versurile antume au rămas în afara ediţiei. Au fost păstrate, în schimb, nu numai „vîrfurile" creaţiei, capodoperele ei, ci întregul corp de poeme pe care se ridică această grandioasă construcţie ce abia îşi dezvăluie adevăratele dimensiuni. De aici şi năzuinţa cărţii de a fi nu alît o ultimă antologie definitivă de autor, cît o primă ediţie critică şi cît mai completă a scrierilor antume, înglobînd viziunea poetului asupra operei sale, ceea ce considera el demn de a fi lăsat moştenire posterităţii, viitorului.

Proiectul unor selecţii păstrînd doar ce este reprezentativ şi valoros din creaţia sa 1-a urmărit mereu pe Nichita Stănescu. A realizat singur cîteva astfel de antologii: ***Alfa*** (1967); ***Poezii*** în „Cele mai frumoase poezii" (1970); o culegere numai de poeme de dragoste ***Clar de inimă*** (1972) şi, acum 10 ani în „Biblioteca pentru toţi", ***Starea poeziei*** (1975). Opiniile sale asupra unei ediţii ultime de autor sînt expuse încă în ***Cartea, de recitire*** (1972), poetul aducînd în discuţie nume ca Eliot, Arghezi, Lovinescu, Whitman, Ion Barbu. Tot acolo, din pledoaria în favoarea unei ediţii reprezentative a operelor lui Bolintineanu, transpar cu claritate ideile lui despre necesitatea editărilor critice: „Ar fi profund cuviincios şi drept să avem o ediţie definitivă de poezii din Bolintineanu. Ar fi făcut-o el însuşi sau ar fi încredinţat această treabă de extremă fineţe altuia, cum s-a mai întîmplăt măcar o dată în viaţa sa cînd a încredinţat alcătuirea sumarului unei cărţi spre înfăptuirea unui admirator. Sîntem lipsiţi de adevăratul chip poetic al lui Dimitrie Bolintineanu. Toate cărţile lui sînt o amestecătură ce-1 denigrează. (...) Lipsit prin destin de gustul concentrat ca un laser al lui Titu Maiorescu, editorul nemuritor al volumului ***Poesii*** semnat Mihall Eminescu, distanţat prin destin de vocaţia grandioasă de editor a unui Al. Rosetti, înlăturat prin destin de patima restituirilor unui Perpessicius, opera lui Dimitrie Bolintineanu se află la cheremul oricăror speculanţi şi la libera interpretare a oricărui binevoitor. Pupături otrăvite de indiferenţă, adesea, umplu obrazul abstract şi neînţeles încă în adevărul său, al marelui poet."

Din teama de propria-i subiectivitate — exacerbată, credea el, în cazul său - poetul s-a gîndit adesea la posibilitatea unei colaborări critice în vederea editării operei sale. O colaborare lucidă în care să

se poată permanent consulta, în cele mai cordiale relații, atît asupra întregii structuri a cărții, cît și a fiecărui poem în parte, cu un critic care să i se dedice în exclusivitate, oricît de mari ar fi fost eforturile de a pune în practică acest proiect insolit. Criticul asupra căruia s,a oprit în cele din urmă alegerea sa scrisese în mai multe rînduri despre Nichita Stănescu fără a se lăsa copleșit de prietenie și admirație: sever și entuziast totodată despre volumul ***Epica Magma,*** apoi după ***Operele imperfecte,*** un ciclu de eseuri ***Lupta cu îngerul,*** în toamna îmbolnăvirii poetului din 1981 cînd, aflat în rezerva clinicii Fundeni, Nichita Stănescu trecea printr-o temporară eclipsă a gloriei publice. Colaborase întîia oară cu el scriind postfața volumului selectiv ***Pravoto na vreme*** apărut în 1982 în Macedonia înaintea premiului de la Struga, iar în cronica la ***Noduri ți semne*** din ***Luceafărul*** nu se sfiise să-i semnaleze mai-marelui său prieten, proaspăt laureat al festivalului de poezie, pe lîngă reușitele extraordinare ale volumului, scăderile tensiunii lirice. După lectura acesteia, Nichita Stănescu i-a făcut propunerea de a lucra împreună ediția definitivă a operelor sale. Așa s-a născut această carte, neobișnuită în felul ei, realizată de un poet aflat la maturitatea sa artistică și un critic la 33 de ani, ediție ce și-a început existența efectivă în primăvara lui 1983 și a deveni! prin destin testamentară.

' V * -

ALEWrfeaU CONDEESCU

TABELUL ALFABETIC AL POEZIILOR

După primul vers

A

D

E

£

G

II

Î

N

O

P

R

9

T

V

V

Z

IJupă titlu

A

Ii

M

N

O

P

Q

R

S

Ş

T

Z

* * *

CUPRINS

ÎN DULCELE STIL CLASIC
1970

MĂREŢIA FRIGULUI
1973

^.EPICA MAONA

1978

•.OPERELE IMPERFECTE
1979

te

* NODURI ŞI SEMNE
1982

OI'LIUi DEPJESSONALE
(din periodicele ultimilor ani

POSTUME

Comanda nr. 50 183

Republica Socialistă Românii'